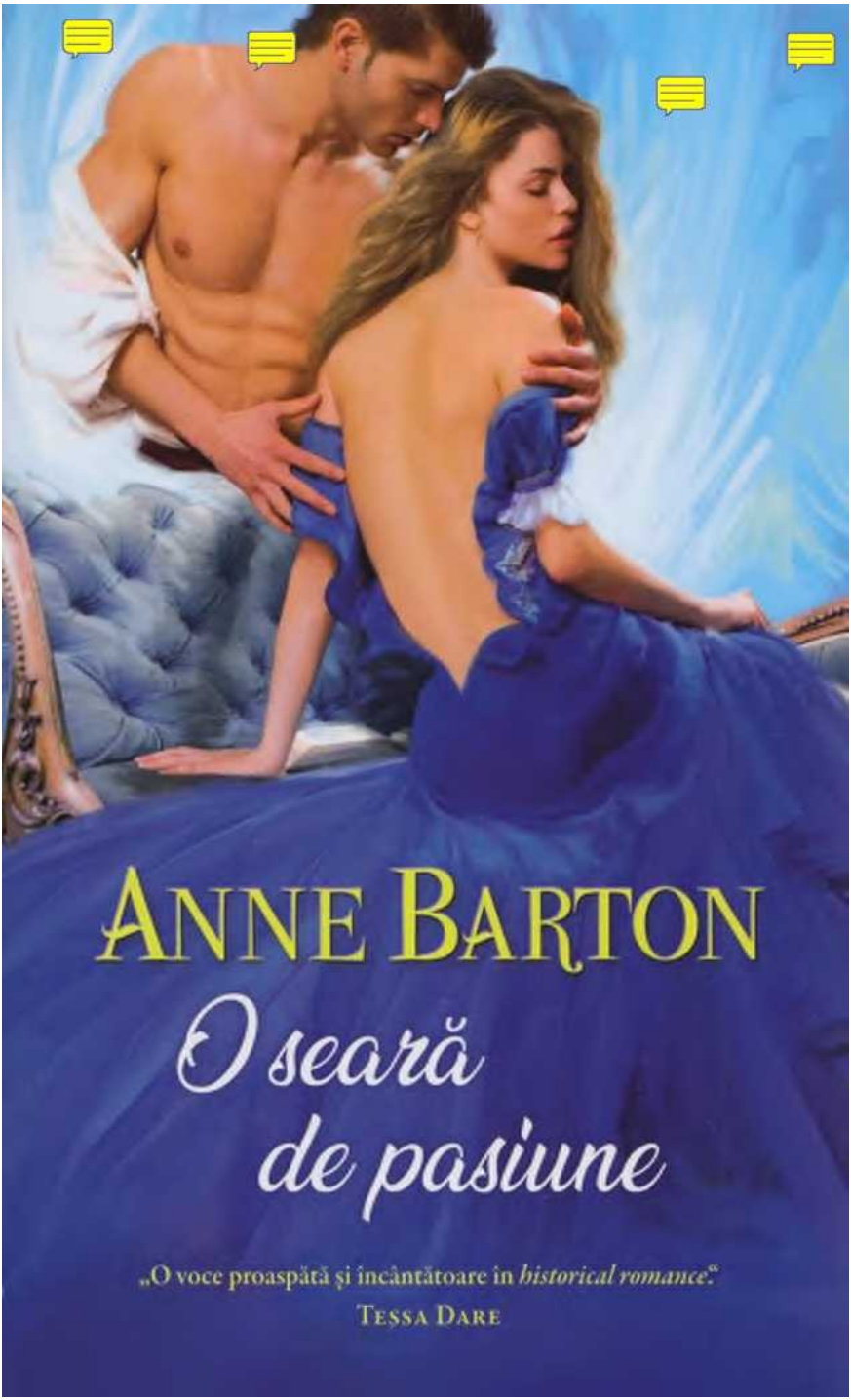

ANNE BARTON

O seară de pasiune

„O voce proaspătă și încântătoare în *historical romance*."
TESSA DARE

ANNE BARTON
O SEARĂ DE PASIUNE

***One Wild Winter's Eve by* Anne Barton**

Copyright © 2015 Anne Barton
Ediţie publicată prin înţelegere cu Grand Central Publishing.
New York, New York, SUA.
Toate drepturile rezervate.
Ilustraţia copertei © Chris Cocozza
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Elena Macoviciuc
LITERA
2018

Grammy,
Îţi mulţumesc
Pentru violete,
Petreceri
Şi cărţi,
Mereu cărţi.

Prolog

Vara anului 1815

Până şi fetele cuminţi şi ascultătoare mai trebuie să evadeze din când în când.

Lady Rose Sherbourne ieşi din conacul Huntford la scurt timp după micul dejun. O briză caldă îi aruncă nişte şuviţe de păr pe obraz, iar tocurile ghetelor ei se înfundară în iarba minunat de moale, încă udă de rouă.

Fiecare pas pe pajiştea întinsă o ducea mai departe de casă, de grandoarea ei impunătoare şi de amintirile paralizante.

Şi, mai bine, fiecare pas o ducea mai aproape de Charles.

Se uită peste umăr, asigurându-se că nimeni nu o văzuse plecând. Ca multe alte lucruri, vizitele ei la şeful grajdurilor erau secrete.

Însă adevărul era că relaţia ei cu Charles nu avea nimic indecent. Nu tocmai.

Era adevărat că atunci când îi vedea braţele bronzate, mâinile mari şi zâmbetul relaxat, inima ei o lua razna. Nu exista nicio fată de şaptesprezece ani în toată Anglia care nu ar fi fost afectată de puterea şi încrederea lui. Însă vizitele ei la Charles nu erau pentru flirt, ci pentru păstrarea sănătăţii ei mintale.

Uneori, când simţea că era la un pas să o ia razna, se ducea la grajduri şi îl privea muncind. Mângâierile constante ale periei pe cal şi încordările ritmice ale umerilor lui când ridica paiele cu furca o calmau. Când era cu el, putea uita cine era şi ce văzuse. Se putea bucura pur şi simplu de moment şi, chiar dacă nu era complet fericită, era aproape de această stare.

Oftă. Da, cea mai bună parte a lui Charles era faptul că o făcea să se simtă… normală.

Când îngrijea un cal rănit sau turna apă în troacă, vorbea cu ea, iar vocea lui profundă şi expresivă o învăluia

şi îi vindeca sufletul. Cât ea stătea cocoţată pe o găleată întoarsă invers, el spunea poveşti amuzante, fără să i se pară ciudat că o singură persoană participa la conversaţie.

Fără să îl deranjeze faptul că ea nu vorbea niciodată.

După ce oamenii îşi dădeau seama că era mută, unii o analizau. Mai exact, când se oprise din vorbit? Putea scoate sunete? La ce doctori fusese şi ce medicamente îi prescriseseră? Alţii îi considerau tăcerea o provocare personală, spunându-i tot felul de lucruri scandaloase ca să obţină un răspuns – răspuns pe care nu îl primeau niciodată.

Însă Charles nu o trata ca pe o curiozitate. Pur şi simplu, o accepta.

În traista ei avea câteva cărţi pentru el, morcovi pentru Prometheus şi un borcan mic cu lapte pentru Romeo. Îi fusese foarte dor de ei în ultimele două zile, când fusese prea ocupată cu probele rochiei şi pregătirile pentru bal ca să poată pleca pentru câteva ore. Aşa că în această dimineaţă profitase de ocazie ca să petreacă timp cu ei, în ciuda norilor cenuşii care se adunau pe cer.

Când intră în grajd, mirosurile familiare ale cailor şi fânului îi gâdilară nările. Se uită în jur după părul blond al lui Charles, acoperit cu şapca maro care era mereu aşezată puţin înclinată. Nu era acolo şi, cu toate astea, prezenţa lui umplea locul. Haina lui era atârnată într-un cuier, lângă uşă, şi mănuşile pentru muncă erau pe marginea unei boxe goale, lângă o carte deschisă şi aşezată cu faţa în jos. Se uită la copertă şi zâmbi când îi văzu alegerea: *Analele agriculturii şi altor arte folositoare.*

Într-o dimineaţă, în timpul unui joc de şah, îi împărtăşise visul de a avea pământ. În mod egoist, ea sperase că nu va părăsi conacul Huntford prea curând. Scoase volumele de mitologie şi poveştile fraţilor Grimm din sac şi le puse lângă cartea lui.

Şase din boxele din dreapta ei erau ocupate de cai pursânge, cei mai buni pe care îi putea cumpăra ducele. Într-un grajd mic din stânga era Prometheus, un bătrân cal de povară. Urechile lui se ridicară când o văzu, iar Rose

scoase morcovii. Prometheus îi mâncă din mână, după care gâfâi arogant, ca şi cum le-ar fi râs în nas cailor de rasă.

Rose şi-ar fi dorit să îl poată întreba pe Prometheus unde era Charles. Şi unde era şi Romeo? Motanul gri şi pufos era de obicei primul care o întâmpina, încolăcindu-se printre picioarele ei, mieunând fără ruşine pentru a obţine atenţie şi bunătăţi. Rose se uită în staulul gol de lângă Prometheus, cel pe care Romeo şi-l însuşise la scurt timp după ce îl găsise Rose, şi verifică locşorul uscat unde îi plăcea motanului să doarmă. Era gol. Un singur lucru îi putea scoate prietenul din ascunzătoare. Îi turnă lapte în castron şi aşteptă.

— Lady Rose?

Se întoarse şi îl văzu pe Peter, ajutorul cu pistrui care îl venera pe Charles şi care îi zâmbi.

— Îl căutaţi pe domnul Holland?

Rose încuviinţă.

— S-a dus să-l caute pe Romeo.

Rose îşi înclină capul, ca şi cum ar fi pus o întrebare tăcută.

— Motanul a dispărut în urmă cu două zile.

Dumnezeule! Rose se încruntă.

— Nu vă faceţi griji, domnul Holland o să-l găsească.

Rose se apropie de uşa din spate a grajdului şi se uită la pădurea care se întindea în faţa ochilor ei. Peter stătea lângă ea şi îi arătă un drum care dispărea printre copaci.

— A luat-o într-acolo, nu cu mult timp în urmă.

Rose îi zâmbi recunoscătoare băiatului şi porni în direcţia aceea.

O rafală bruscă de vânt îi lipi fusta verde de picioare, şi privi cerul. La ultima ei vizită, Romeo arătase bine, dar dacă se îmbolnăvise? Sau se aventurase în pădure şi se bătuse cu un şarpe sau cu o vulpe? Grăbi pasul, ignorând tunetul atât de puternic că îl putea simţi în stomac.

Porni pe cărarea care şerpuia pe lângă ulmi înalţi şi stejari, căutându-i pe Charles şi Romeo. În trecut, i-ar fi strigat, cuvintele ei plimbându-se prin pădure. Acum însă, era la fel de tăcută ca iepurele care tremura în trunchiul gol

de lângă picioarele ei. Uitase sunetul propriei voci.

Uneori, se temea că nu îl va mai auzi vreodată.

Simţi o strângere familiară, însă deloc bine-venită în piept. Nu trebuia să se gândească la problemele ei sau la trecut. Mergea repede, ca şi cum ar fi fost atât de simplu să se îndepărteze de problemele ei.

Ramuri joase i se agăţau de păr şi arbuşti cu ghimpi îi zgâriau gleznele. Pădurea se întindea dincolo de cât putea cuprinde privirea ei. Respiraţia îi răsuna în urechi şi mirosurile înţepătoare ale pământului ud şi ale frunzelor aproape o sufocau cu intensitatea lor. Îşi ridică fusta şi fugi, evitând pietrele şi beţele care îi ieşeau în cale.

Gheata i se prinse de o rădăcină ieşită. Traista îi zbură în aer şi pământul îi veni în întâmpinare.

Însă nişte braţe puternice o prinseră.

— Rose?

Se uită în sus şi îl văzu pe Charles. Acesta o privi cu îngrijorare şi mirare.

— Ce s-a întâmplat? Te-ai rănit?

Mâinile lui o apucară de braţe, deasupra mănuşilor, şi îi putea simţi palmele calde pe piele. Ochii lui căprui-deschis se ridară la colţuri, arătându-i că se bucura să o vadă.

Era bine? Respiră adânc şi simţi cum i se relaxează corpul. Putea să vadă pădurea din nou bine şi respiraţia îi încetini. Inima încă îi bătea repede, însă probabil din alte motive. Încuviinţă.

Charles se uită la braţele ei şi se încruntă, dându-i drumul repede, ca şi cum mâinile l-ar fi trădat. Îşi trecu degetele prin părul sărutat de soare, după care îşi ridică şapca de pe jos şi o puse la loc în buzunarul pantalonilor. Apoi ridică traista lui Rose, i-o dădu şi o duse într-o poieniţă din apropiere.

— L-am găsit pe Romeo, spuse el. Singura problemă e că nu cred că îi mai putem spune Romeo. Uite.

Arătă către un culcuş din frunze pe pământ, protejat într-o parte de un buştean şi în cealaltă de o piatră mare. Pisica era acolo, stătea pe o parte şi alăpta doi pisoi mici şi

negri.

Încântată, Rose îşi împreună mâinile sub bărbie şi se aşează în genunchi, ca să se uite mai bine.

Puii se căţărau unul peste altul şi alunecau, lacomi pentru laptele şi atenţia mamei lor. Însă în timp ce Romeo îl spăla pe unul din ei pe cap, piciorul pisicii se mişcă şi se ridică. Un alt pui.

Charles se încruntă.

— Nu cred că vrei să vezi asta Rose. E multă mizerie. Hai să ne întoarcem la grajd. O să fac puţină treabă, după care poţi să mă baţi la şah.

Rose clătină din cap. Nimic nu ar fi putut să o facă să plece.

Zâmbind, Charles se aşează lângă ea, atât de aproape că piciorul lui îi atingea fusta.

— Incredibil, nu-i aşa?

Rose privi uimită cum apărură mai întâi lăbuţele din spate ale puiului, urmate de o burtă rotundă şi o faţă ascuţită. Această creatură micuţă, care semăna cu un liliac înfăşurat în pânză de păianjen, stătea înfricoşător de nemişcată.

Romeo se întinse şi piciorul ei îl împinse pe noul pui, care se rostogoli ca o mumie. Se opri în afara culcuşului de frunze, iar Rose ardea de nerăbdare să îl aşeze lângă corpul cald al mamei lui. Îşi dădu jos mănuşile.

— Ai răbdare, şopti Charles. E mai bine s-o lăsăm pe Romeo să se ocupe de asta singură.

Însă pisica gri era obosită şi atentă la altceva. Rose nu o putea învinovăţi, însă după ce trecu un minut, îi aruncă lui Charles o privire stăruitoare. Puiul nou-născut, acoperit de o pieliţă subţire, părea lipsit de viaţă în comparaţie cu fraţii lui pufoşi.

Se aplecă spre el, neştiind sigur cum să ajute, însă fiind sigură că trebuia să încerce.

— Stai un pic. Cu cât atingem mai puţin puiul, cu atât mai bine.

Charles scoase o batistă din buzunar, rupse cu atenţie membrana şi şterse faţa puiului.

Puiul încă nu mişca şi nu respira.

Charles stătea încordat, iar Rose nu voia decât să ţipe la Romeo: „Ai grijă de el. El are nevoie de tine”.

— Dacă nu o să înceapă să respire, nu o să supravieţuiască.

Luă puiul în batistă şi îl întinse în palmă.

— Hai, micuţule!

Ochii lui Rose se umplură de lacrimi. Creatura era atât de mică, atât de neajutorată, cu ochii strâns închişi şi pieptul nemişcat. Se aplecă peste mâna lui Charles, dorindu-şi să poată face ceva ca să aducă puiul de pisică la viaţă.

Disperată, începu să mângâie stomacul puiului cu un colţ al batistei. Blana din acea zonă deveni moale, însă pacientul ei rămase într-o stare precară, nici viu, nici mort. Câteva picături roşii pătau batista din bumbac de un alb imaculat. Nu avea cum să fie un semn bun. Lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji şi, pentru că nu ştia ce altceva să facă, mângâie şi mai apăsat puiul pe piept.

Charles o opri, apucând-o de mână.

— Îmi pare rău, Rose.

Nu. Puiul acesta era ca ea. Fragil şi distrus, însă nu mort.

Rose închise ochii şi îşi puse o ultimă dorinţă arzătoare.

Deasupra, se auzi un tunet care sperie păsările. Ploaia acoperi frunzele, încercând să-şi facă drum prin frunzişul des. Mai multe picături îi căzură pe cap, curseră pe frunte şi se amestecară cu lacrimile. Însă căldura lui Charles îi dădea putere, pe care se concentră să o trimită şi puiului de pisică.

— Rose. Uite, se mişcă!

Nevenindu-i să creadă, deschise ochii. Puiul căscă şi îşi întinse lăbuţele, mişcându-se în mâna lui Charles.

Charles o privi uimit.

— Tu ai făcut asta.

Cuvintele lui o făcură să strălucească pe dinăuntru, apoi faţa lui se întunecă.

— Nu a scăpat încă de pericol. Nu ar trebui să sângereze atât de mult. Arătă spre burta puiului. Vezi unde s-a rupt cordonul ombilical? Trebuie să legăm ceva în acea zonă. Ai ceva la tine?

Încruntată, clătină din cap. Avea aţă acasă, însă până se ducea şi se întorcea, ar fi putut fi prea târziu.

Unde să găsească o aţă? Îşi întoarse marginea rochiei, trase în grabă o aţă din tiv şi i-o arătă lui Charles.

— E perfect. Eu o să-l ţin cât legi tu aţa în jurul cordonului. Nu-ţi face griji, nu o să-l răneşti, sau s-o răneşti, adăugă el cu un zâmbet fermecător. O să avem destul timp să ne dăm seama de asta mai târziu.

Mâinile îi tremurau atât de tare că făcu un nod în aer în loc de în jurul cordonului. Însă Charles îi vorbi blând, respiraţia lui fiind caldă lângă urechea ei.

— Nu te grăbi. Puiul e un luptător. Aproape ai reuşit.

Ploaia cădea tare, alunecându-i pe mâini în timp ce lucra. Charles îşi ţinea pălăria deasupra puiului ca să îl protejeze, iar Rose era concentrată la sarcina sa, ignorând tunetele, sângele puiului şi, mai presus de orice, propriile dubii.

Într-un final, legă aţa strâns şi îl privi triumfătoare pe Charles.

— Bravo!

Aprobarea din vocea lui şi din ochi îi trimiseră fiori stranii şi plăcuţi.

Rose ţinea capetele aţei.

— Ţine tu pacientul, am eu un cuţit.

Cu o mişcare rapidă, Charles deschise un briceag şi tăie bucăţile inutile de aţă.

— Hai să îl punem înapoi lângă Romeo şi fraţii lui. Să vedem dacă se descurcă.

Atentă, Rose puse pisoiul în culcuş, exact sub bărbia mamei lui. Acesta se lipi de gâtul ei, frecându-se de blana sa şi absorbindu-i căldura.

Romeo însă era în continuare rece.

— Puiul nu o să accepte un refuz, prezise Charles. Uită-te.

Refuzând să fie ignorat, cel mic se căţără până pe capul mamei lui şi îi alunecă pe nas. În cele din urmă, aceasta începu să îl spele.

— Slavă Domnului! Charles sări în sus de bucurie, ridicând-o pe Rose şi învârtind-o până când aceasta nu mai avu aer şi ameţi. Aşezând-o cu atenţie înapoi pe pământ, îi spuse: O să fie bine.

Pisoiul o să fie bine. Şi poate, doar poate, şi ea va fi.

Când stătea în ploaie, iar mâna lui Charles era pe curbura şoldurilor ei, se simţea destul de puternică să înfrunte orice. Chiar şi trecutul ei.

Respiraţia lui era la fel de grăbită că ai ei. Culoarea ochilor lui de chihlimbar deveni mai bogată, iar privirea îi coborî asupra gurii ei. Ca şi cum ar fi vrut să o sărute.

Era o listă lungă de motive pentru care nu ar fi trebuit să-l lase.

Ea era o lady; el avea grijă de grajd.

Ea era de viţă nobilă; el creştea cai.

Ea trebuia să se mărite cu un gentleman; el se trăgea dintr-o linie lungă de servitori.

Însă în ciuda acestor lucruri, Rose îşi puse mâinile pe pieptul lui şi îşi ridică bărbia, invitându-l să o sărute. Era probabil cel mai îndrăzneţ şi nechibzuit lucru pe care îl făcuse vreodată.

Însă Charles merita acest lucru.

El o luă de mâini, o trase mai aproape şi o privi cu o intensitate care o ardea până în suflet.

— Mă ispiteşti, Rose. Dar trebuie să înţelegi că există o barieră şi, dacă trecem de ea, lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel.

Poate voia să treacă acea barieră. Să sară peste ea. Dar Charles avea dreptate. Nu era genul de lucru care putea fi făcut cu jumătate de măsură. Dacă se sărutau, ea va fi a lui pentru totdeauna, iar asta era o perioadă foarte lungă de timp.

Ea se încruntă, făcându-l să înţeleagă.

— Eu ştiu ce vreau. Dorinţa din ochii lui nu lăsa niciun dubiu, iar timbrul jos al vocii lui promitea tot felul de plăceri

interzise. Tu ce vrei?

„Vreau să mă vindeci, să mă faci întreagă, să mă faci să mă simt vie. Vreau să mă săruţi”.

Rose îşi ţinu respiraţia în timp ce el îi privea faţa. Pieptul lui se ridică şi cobora ca şi cum ar fi alergat; pe sub bluza udă, aproape transparentă, muşchii de la umeri i se încordau.

Mereu o înţelesese, însă cu fiecare secundă care trecea, Rose putea simţi cum devenea din ce în ce mai frustrat. Voia ceva mai mult de la ea.

Ceva ce ea nu îi putea oferi.

Dându-i drumul, Charles se uită în altă parte.

Tăcerea ei îl dezamăgise. Ea îl dezamăgise.

Charles făcu doi paşi în spate, dar ar fi putut la fel de bine să fie un kilometru.

— Dacă o să ai vreodată nevoie de un prieten, te poţi baza pe mine. Dar cred că e mai bine să nu vizitezi grajdurile o perioadă.

Rose icni, întinzându-se după braţul lui, şi deschise gura.

El îngheţă, aşteptând plin de speranţă.

Câte lucruri voia să-i spună, toate sentimentele pe care voia să i le declare, îi muriseră undeva între inimă şi gât. Îşi lipi buzele.

Charles dădu din cap, ca şi cum ar fi trebuit să ştie că nu era cazul să îşi dorească mai mult.

— La revedere, Lady Rose.

După care se întoarse şi plecă, lăsând-o plângând în tăcere.

Capitolul 1

Rearing[1]: *(1) Acţiunea prin care un cal se ridică pe picioarele din spate. (2) Creşterea şi îngrijirea unui copil, ca*

1 În limba engleză, cuvântul are ambele semnificaţii din definiţia autoarei - cabrare şi creştere (n.tr.)

în exemplul: „O tânără educată şi bine-crescută, de viţă nobilă, nu şi-ar petrece timpul pe lângă grajduri, visând la chipeşul grăjdar”.

Iarna anului 1818

Elita Londrei nu putea înţelege de ce o domnişoară tânără şi bună de măritat ca Lady Rose Sherbourne, care se întâmpla să fie sora ducelui de Huntford, ar prefera să meargă la Bath şi să fie însoţitoarea respectatei, însă în acelaşi timp certăreţei Lady Bonneville.

Rose avea motivele ei.

Primul, pe care toată lumea îl bănuia, era că dorise să scape de presiunea constantă a familiei de a se îndrăgosti de un gentleman respectabil şi de a se căsători. De parcă ar fi putut să bată pur şi simplu din palme şi să-i poruncească inimii să dorească un bărbat potrivit. Inima ei nu se dovedise a fi aşa docilă.

Nimeni nu suspecta însă al doilea motiv.

Era mai bine aşa.

Asta pentru că fratele şi sora ei, Owen şi Olivia, nu ar fi fost niciodată de acord cu planul lui Rose de a afla unde se găsea mama lor, care dispăruse în urmă cu şase ani. Potrivit zvonurilor, aceasta îşi părăsise soţul şi copiii pentru a fugi pe continent cu amantul ei.

Însă din punctul de vedere al fraţilor lui Rose, mama lor era moartă. Ba chiar mai mult de atât. Era ca şi cum întreaga ei existenţă fusese ştearsă cu totul.

Nimeni nu vorbea despre ea. Majoritatea lucrurilor ei personale fuseseră vândute sau date săracilor. Dacă ar fi putut, Owen şi Olivia ar fi negat că au ieşit din uterul ei, preferând un soi de naştere mitică, în care să fi fost implicat capul lui Zeus sau spuma mării.

Însă fiind copilul cel mic, Rose nu-şi putea uita mama. Nu putea uita ceaiurile la care mama purta conversaţii haioase cu păpuşile invitate sau serile când mama o lăsa să îi poarte rochiile de bal din mătase şi cei mai frumoşi pantofi. Fuseseră după-amiezi tihnite când Rose şi Olivia,

îmbrăcate în rochiţe de casă, o ascultaseră pe mama citind poveşti în timp ce mâncau biscuiţi. O mamă care făcuse toate acele lucruri nu avea cum să fie atât de rea, chiar dacă îşi abandonase cei trei copii.

Însă Owen şi Olivia nu erau de acord. Simpla menţionare a numelui mamei îi făcea să se simtă rău şi, de dragul lor, Rose încercase să ţină trecutul îngropat. Însă cu cât creştea mai mult, cu atât avea nevoie să înţeleagă. Şi nu putea rezista dorinţei de a săpa mai adânc, pentru a afla ce se întâmplase cu mama pe care o adorase odată.

Aşa că acum era într-o trăsură care se hurducăia pe pământul îngheţat, în drum spre Bath, recunoscătoare pentru cărămizile încălzite de sub picioare şi manşonul căptuşit cu blană. Lady Bonneville stătea lângă ea, sforăind uşor. Camerista vicontesei stătea în faţa lor, uitându-se pe geam şi bucurându-se de cele câteva minute de tihnă în acelaşi fel în care o mamă savurează somnul copilului ei.

Până atunci, călătoria fusese plăcută. Lady Bonneville era una dintre puţinele persoane care nu o menajau pe Rose. Restul presupuneau că era fragilă, la un pas de a se sparge dacă cineva ar fi deschis un subiect neplăcut sau s-ar fi uitat urât la ea. Fusese fragilă la un moment dat, dar nu mai era cazul. Simţea cum devenea mai puternică pe zi ce trecea.

Charles îi dăduse catalizatorul care o ajutase să îşi recupereze vocea. Chiar şi acum, palmele îi transpirau când îşi amintea acea zi crucială terifiantă. Fratele ei aflase de vizitele secrete la grajduri şi de relaţia ei apropiată, chiar dacă inocentă, cu Charles. Furios, Owen îl concediase pe Charles şi îi poruncise să plece din conacul Huntford imediat. Iar Rose nu putuse îngădui aşa ceva.

Aşa că rostise un singur cuvânt. „Nu”.

De atunci spusese milioane de cuvinte, dar niciunul nu mai fusese la fel de dificil, necesar şi plin de pasiune. Îi salvase locul de muncă lui Charles şi se salvase pe ea de la o viaţă fără el. Cel puţin pentru moment.

Însă asta era problema lui Rose. Era mereu atât de preocupată de trecut.

Acum era o femeie în toată firea şi o cu totul altă persoană, pregătită şi capabilă să facă faţă oricărei situaţii. Cumva, simţea că, dacă şi-ar fi găsit mama, ar fi putut lăsa în sfârşit trecutul dificil în urmă şi ar profita de oportunităţile care îi ieşeau în cale. Ceva ce nu reuşise să facă până atunci.

Dincolo de geamurile trăsurii, kilometri întregi de câmpii îngheţate începeau treptat să lase loc căsuţelor confortabile din hornurile cărora ieşeau fuioare de fum. Drumul de pământ se lărgi într-o stradă de oraş, cu magazine de o parte şi de alta; un pod arcuit făcea posibilă trecerea peste râul Avon, unde raţele înotau în apa rece.

— O să ajungem în curând, îi spuse Rose servitoarei. Să o trezim?

Cu o expresie stoică, Andrey încuviinţă şi atinse braţul vicontesei cu aceeaşi grijă cu care ai mângâia un leu adormit.

— Milady, o să ajungem în scurt timp.

Lady Bonneville se îndreptă repede şi clipi.

— Era şi cazul. E aproape imposibil să dormi din cauza frigului şi al spaţiului îngust.

Cu toate că Rose nu-şi putea imagina un mijloc de transport mai luxos decât trăsura vicontesei, îi zâmbi înţelegătoare.

— În curând o să fiţi în salonul lui Lady Yardley, savurând o cană de ceai.

Lady Bonneville căscă şi pipăi pernele de catifea de lângă ea.

— Andrey?

— Poftiţi, milady.

Andrey îi întinse un lornion, pe care femeia mai în vârstă îl folosi ca să privească apusul roz-portocaliu cu aparent dezgust.

Uitându-se la Rose, Lady Bonneville spuse:

— Ei bine, e ultima ta şansă. Eşti sigură că nu ai prefera să stai într-o cameră la White Hart? Faţa pudrată a vicontesei se încruntă de îngrijorare. Dacă o să locuieşti la o prietenă veche de-a mamei tale, e posibil să reînvii nişte

amintiri neplăcute.

Inima lui Rose bătea cu putere, însă îi zâmbi liniştitor lui Lady Bonneville.

— Nu vă faceţi griji. M-am împăcat cu trecutul. O minciună neînsemnată. În plus, Lady Yardley ne aşteaptă. Ar fi nepoliticos să îi refuz ospitalitatea.

În timp ce vorbea, conacul gazdei lor apăru la orizont. Ferestre înalte şi coloane impunătoare decorau zidurile din calcar de culoarea mierii.

— Nepoliticos? Nu cred. Când o femeie are o anumită vârstă... Lady Bonneville îşi ridică mândră capul... comportamentul nepoliticos este considerat pur şi simplu excentric. Îşi miji ochii, cercetând-o cu privirea pe Rose. Care e adevăratul motiv pentru care te-ai hotărât să mă însoţeşti la Bath?

Pulsul lui Rose o luă razna, bătând ca aripile unei păsări colibri.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Dumnezeule! Ce păcat că eşti atât de bună, atât de inocentă. Eşti foarte transparentă. Era evident din momentul când te-ai oferit să mi te alături că vrei să scapi de Londra şi de rudele tale care încearcă să te mărite. Cumnata ta, Anabelle, şi sora ei, Daphne, sunt destul de hotărâte. Şi nu am niciun dubiu că Olivia o să li se alăture de îndată ce se întoarce din Egipt.

— Da. Au intenţii bune, dar...

Lady Bonneville ridică o palmă înmănuşată, îngreunată de inele strălucitoare.

— Nu trebuie să le aperi. Nu e nimic mai obositor decât proaspăt căsătoriţii fericiţi. Deşi presupun că femeile care sunt de curând bunici sunt aproape la fel de incomode. Draga mea prietenă Marian cu greu se poate rupe de lângă nepoata ei, de parcă mica idioată o să uite cine e dacă ea o să iasă într-o seară să joace o partidă de bridge. Vicontesa pufni, deloc delicat. Oricum, nu mă deranjează să mă foloseşti drept pretext pentru a pleca din Londra. Asta nu înseamnă însă că o să te las să te ascunzi în conacul amărât al lui Lady Yardley toată luna, având alături numai

nişte doamne în vârstă şi un teanc de cărţi plictisitoare. Dacă vrei să fii însoţitoarea mea, va trebui să ţii pasul cu mine şi cu angajamentele mele sociale.

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă.

Rose avea de gând să fie o însoţitoare respectuoasă şi plăcută. Nu voia decât să petreacă puţin timp singură cu gazda lor, o prietenă veche de-a mamei şi singura persoană care i-ar fi putut spune unde s-o găsească.

Trăsura se opri în faţa casei. Înconjurată de servitori, Lady Yardley era pregătită să le primească.

— Am ajuns, spuse vicontesa. Să sperăm că nu mi-au îngheţat de tot picioarele pe drum. Nu aş vrea să rog un servitor să mă care. Îi aruncă o privire ghiduşă lui Rose. Decât dacă e atrăgător. În cazul ăsta, nu m-ar deranja deloc.

*

Jumătate de oră mai târziu, lui Lady Bonneville îi era destul de bine cât să bea ceai cu Rose şi cu Lady Yardley în salonul verde pal al gazdei. În ciuda avertismentului lui Lady Bonneville, lui Rose nu i se păru nimic nesofisticat la conac. Covorul gros din salon, în nuanţe de crem şi albastru, era moale sub pantofii ei, iar canapeaua era aşezată în faţa unui şemineu. Candelabrele ofereau o lumină caldă şi îmbietoare camerei.

Ţinându-şi lornionul la ochi, Lady Bonneville se uita în jur de parcă o doamnă cu reputaţie îndoielnică ar fi putut ieşi oricând din spatele canapelei.

— Ce bine că aţi venit!

Lady Yardley zâmbi cald, iar ridurile feţei ei de altfel tinere deveniră mai pronunţate. Îmbătrânise cu graţie, probabil cum făcuse şi mama. Un junghi familiar o străbătu pe Rose.

— Casa este atât de mare, atât de goală, continuă Lady Yardley. Nu am prea mai primit oaspeţi de când a murit Roger, şi mi-era dor de asta. Vizita voastră a fost scuza perfectă ca să scot porţelanurile şi argintăria.

Lady Bonneville se uită la vasele din porţelan, fără a fi deloc impresionată.

— Mulţumim că ne faceţi să ne simţim atât de bine-venite, spuse Rose. Să torn eu ceaiul?

— Te rog, draga mea.

În timp ce Rose înclină vasul aburind deasupra ceştii fragile, simţi că Lady Yardley o studia.

— Semeni atât de mult cu mama ta. Nu la colorit, bineînţeles, nuanţa părului tău roşcat este unică, dar îi semeni. Probabil la pometii înalţi şi bărbia delicată. Nu eşti de acord, Henrietta?

Vicontesa păru să se gândească la întrebare, iar Rose îşi ţinu respiraţia în timp ce aştepta răspunsul, neştiind ce ar fi preferat să audă.

— Cu cât o cunosc mai bine pe tânăra Lady Rose, cu atât îmi dau seama că este ca părul ei. Unică.

Rose bănui că „unică” era un mod politicos de a spune „ciudată”. Pe de altă parte însă, nimeni nu o putea acuza pe Lady Bonneville de politeţe.

— Poftim, asta o să vă încălzească.

Rose îi dădu vicontesei ceaşca de ceai.

Lady Bonneville zâmbi.

— Mi-e bine. Vreau taburetul pe care să-mi sprijin picioarele.

Vicontesa nu mergea nicăieri fără taburetul de catifea roşie pe care îşi odihnea picioarele, un obicei ciudat pentru care devenise faimoasă.

— Cred că Andrey vă aranjează lucrurile. Să aduc eu taburetul?

— Nu. Spune-i lui Andrey că dacă taburetul meu nu e aici în cinci minute, picioarele mele se vor transforma în cârnaţi de la genunchi în jos şi că o să fie vina ei.

Rose văzu cel puţin două taburete în salon, dar o ştia pe Lady Bonneville destul de bine încât să nu îi spună asta până nu îl găsea pe al ei.

— O să vorbesc imediat cu Andrey. Rose îi zâmbi lui Lady Yardley. Mă scuzaţi.

Ieşi din cameră şi urcă scările. Deşi abia sosise, Rose

era optimistă. Lady Yardley deja o pomenise pe mama ei, deci subiectul nu era tabu, ca acasă. Cu toate astea, nu-şi închipuia că Lady Bonneville ar fi de acord ca ea să încerce să descopere unde se afla mama ei. Femeia era, în felul ei ţâfnos, foarte protectoare cu familia lui Rose, lucru pe care l-ar fi negat probabil până la ultima suflare.

Lui Lady Bonneville i se dăduse dormitorul de lângă al ei. Rose bătu la uşă şi intră, însă camerista nu era acolo. Rose se uită după taburetul din catifea roşie. Sigur fusese în trăsură. Se panică puţin, ca o mamă care îşi dă seama că a lăsat acasă jucăria preferată a copilului.

— Lady Rose. Pot să vă ajut?

Rose se întoarse şi o văzu pe Andrey în uşă, abia respirând.

— Am venit să caut…

— Taburetul doamnei? Tocmai i l-am dus. Zâmbi. Ar fi trebuit să ştiu că nu trebuie să o las pe Lady Bonneville să aştepte.

— Nu-ţi face griji. Cred că se simte bine când se plânge. Doar nu ai vrea să-i iei această plăcere, nu-i aşa?

— Sunteţi foarte amabilă, spuse camerista recunoscătoare. Ar trebui să vă întoarceţi în salon şi să vă terminaţi ceaiul. Între timp, o să mă duc în dormitorul dumneavoastră să vă despachetez lucrurile. Sper că o să vă puteţi odihni înainte de cină.

Rose aştepta cu nerăbdare să stea singură o oră. Fredonând, se întoarse în salon. Tocmai se pregătea să intre, când ceva o făcu să îngheţe în faţa uşii. De unde era, o vedea pe Lady Bonneville, cu picioarele pe taburetul roşu aprins. Şedea aplecată spre Lady Yardley, ascultând-o cu atenţie. Gazda lor stătea în picioare lângă un birou, uitându-se ocazional la hârtia pe care o ţinea în mână.

— Ce păcat, spuse ea. Cine ar fi crezut?

Un fior o trecu pe Rose şi i se zbârli părul pe ceafă. Cumva, ştiu că Lady Yardley vorbea despre mama ei. Se gândi dacă să rămână acolo şi să tragă cu urechea sau să meargă înăuntru şi să ceară răspunsuri. Într-un final, făcu un compromis, tuşind înainte să se îndrepte spre canapea.

— Am ratat ceva? întrebă ea pe un ton nevinovat.

Hârtia pe care Lady Yardley o ţinea între degete căzu pe birou. Femeia deschise un sertar şi o puse înăuntru – o scrisoare, poate –, după care îl închise cu mai multă forţă decât era necesar. Se înroşi.

— Nu, nimic.

Rose se uită la Lady Bonneville, care dintr-odată părea fascinată de vaza de pe masă.

— Mănâncă şi tu ceva, draga mea.

Rose se înfurie. Dacă Lady Yardley ştia ceva despre mama ei, avea dreptul să ştie. De ce avea Lady Bonneville impresia că îi putea distrage atenţia cu produse de patiserie? Deşi era tentată să protesteze şi să facă o scenă, Rose se abţinu, aşa cum învăţase să facă în urmă cu mult timp.

Trebuia să îşi controleze emoţiile, să îşi păstreze calmul. Dacă îşi ieşea din fire cât de puţin, era posibil să dea frâu liber durerii care tot crescuse în ea, iar acesta era un gând terifiant.

Aşa că se aşeză ascultătoare pe scaun, prefăcându-se că nu era curioasă în legătură cu discuţia pe care aproape o auzise. Îşi turnă ceai şi chiar gustă ceva, aşa cum îi sugerase Lady Bonneville. Făcu conversaţie cu gazda şi se arată interesată de evenimentele sociale care se aflau pe agenda mondenă a femeii. De altfel, la multe din ele urmau să participe şi ea, şi Lady Bonneville. Cu un zâmbet senin pe faţă, Rose păru să domolească replicile aspre ale vicontesei, iar asta o făcu pe Lady Yardley să o îndrăgească.

În tot acest timp însă, se gândea cum să pună mâna pe acea scrisoare.

Capitolul 2

Mai târziu în acea seară, Rose aştepta în camera ei cu urechile ciulite. Când Andrey bătu la uşa lui Lady Bonneville

şi începu să o ajute să se îmbrace pentru cină – un proces destul de complicat – Rose trase aer în piept şi se ridică.

Era hotărâtă să ia scrisoarea din biroul lui Lady Yardley. Era greşit, o invadare evidentă a spaţiului privat al cuiva, însă de data asta, Rose nu-şi ascultă conştiinţa. Îi mai trecuse furia pe care o simţise înainte, însă nu acelaşi lucru putea spune şi despre nevoia ei de a şti. Cu cât aştepta mai mult, se temea ea, cu atât scădeau şansele ca scrisoarea să rămână acolo. Era posibil ca Lady Yardley să o pună într-un loc mai sigur sau, şi mai grav, să o ardă. Poate făcuse deja asta.

Spera că Lady Yardley uitase de scrisoare şi se pregătea pentru cină. Rose nu avea nevoie decât de cinci minute. Şi de puţin noroc.

Se strecură afară din camera ei şi o luă pe coridor, bucuroasă că nu mai era nimeni acolo. Casa era atât de mare, atât de lipsită de viaţă, că aproape îşi putea auzi ecoul bătăilor frenetice ale inimii.

Se înfioră când intră în salon. Se temea să nu fie descoperită, însă şi mai tare se temea de ce ar putea descoperi.

Secrete. Mama ei avusese destule. La o vârstă fragedă, Rose se confruntase cu cel mai scandalos şi mai ruşinos secret al mamei ei. Fusese motivul pentru care tăcuse atât de mult timp. Chiar şi acum îşi dorea să nu fi văzut ce văzuse.

Pe măsură ce se apropia de biroul feminin din lemn de mahon al lui Lady Yardley, deveni şi mai hotărâtă. Mama deja făcuse de ruşine familia şi o abandonase. Alesese o viaţă de excese şi plăceri în defavoarea lor, copiii ei, şi a responsabilităţii. Rose nu-şi închipuia că mama ar putea s-o rănească mai mult decât o făcuse deja.

În plus, scopul călătoriei la Bath era aflarea adevărului. Indiferent cât de urât ar putea fi.

Servitorii deja strânseseră tava de ceai, şi focul ardea în şemineu. Încăperea era tăcută, cu excepţia trosnetului discret al buşteanului în şemineu şi a ticăitului ceasului de pe poliţă.

Rose deschise sertarul.

Acolo, deasupra teancului de corespondenţă, era o scrisoare uşor mototolită.

Scrisă de mama ei.

Scrisul vesel, graţios se potrivea perfect cu vocea ei cadenţată şi cu ochii strălucitori. Rose nu mai văzuse ceva de la mama ei de şase ani, iar emoţia o lovi din plin.

Simplul gest de a ţine scrisoarea dezlănţui o vâltoare de amintiri atât de dulci, încât dureau. Frumuseţea strălucitoare a mamei şi zâmbetul ei molipsitor. Atingerea ei delicată pe fruntea fierbinte de la febră a lui Rose. Felul în care parfumul ei franţuzesc persista după ce o punea pe Rose la culcare.

Desigur, mama nu îi scrisese însă şi ei o scrisoare, iar gândul acesta o chinuia.

Dar nu avea timp să-şi plângă de milă sau să fie rănită. Scrisoarea pe care o ţinea în mână era un indiciu şi trebuia s-o citească repede.

Ridică hârtia, însă cuvintele jucară în faţa ei. Îşi şterse colţurile ochilor.

— Ce faci?

Vocea era autoritară, bogată şi profundă. Şi suspect de familiară.

Se întoarse, ascunzând scrisoarea la spate. Încercă să închidă sertarul cu şezutul, dar nu reuşi decât să lovească biroul, care se clătină pe picioarele fusiforme. Pesemne bărbatul era un servitor. Dacă reuşea să vorbească pe un ton arogant, putea să iasă din situaţia neplăcută. Dar niciodată nu se pricepuse prea bine la asta. Faţa îi ardea.

— Căutam ceva.

Se uită la bărbat cu speranţa că nu era la fel de intimidant pe cât sugera vocea şi îngheţă.

Dumnezeule! Nu era posibil.

— Rose? El clipi, la fel de şocat ca şi ea, după care se corectă repede: Lady Rose?

— Charles.

Sunetul numelui lui pe buzele ei era ireal. Crezuse că sentimentele pentru el păliseră, se ofiliseră şi se

împrăştiaseră ca frunzele moarte.

Se înşelase.

Era exact aşa cum şi-l amintea. Încrezător, solid, ferm. Dar şi diferit. Părul lui avea o nuanţă mai închisă de auriu şi părea să fi crescut. Gâtul lui era mai puternic, maxilarul mai definit. Schimbase pantalonii cârpiţi şi cămăşile jerpelite pe care le purta în grajd cu pantalonii din piele de căprioară şi o jachetă bine croită, care îi punea plăcut în evidenţă trupul puternic. Însă cea mai mare schimbare era felul cum o privea.

Iar acest lucru aproape îi frânse inima.

În loc să fie fericit că o vede, în loc să pară că anticipează câteva momente furate de fericire estivală, părea suspicios. Ochii zâmbitori de culoarea chihlimbarului, care o întâmpinau mereu când mergea în grajd, erau reci şi distanţi.

Rose puse o întrebare evidentă:

— Ce cauţi la Lady Yardley?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

Cuvintele formale nu se potriveau cu Charles pe care îl cunoştea.

Îşi înălţă capul şi îşi potrivi tonul cu al lui.

— Sunt însoţitoarea lui Lady Bonneville şi suntem invitatele contesei.

— Eşti însoţitoare?

Ridică sceptic din sprânceană.

— Da.

— De ce?

Mai demult ar fi fost dispusă să îi explice totul. Chiar înainte să-şi regăsească vocea, îi împărtăşise orice, fusese cât de sinceră şi deschise putuse ea să fie. Însă acum, întrebarea lui o irita. Presupunea prea multe: o conexiune, încredere, o legătură.

— Nu cred că te priveşte.

— Îţi cer scuze.

Însă privirea pe care i-o aruncă Charles îi submina scuze. Spunea: „Bine. Putem să jucăm aşa dacă vrei”.

Controlându-se ca să nu tremure, împături scrisoarea

la spate. Pipăi după sertar şi strecură hârtia prin deschizătura îngustă şi închise sertarul.

— Nu te mai ocupi de grajduri.

Spusese un lucru stupid, însă trebuia să spună ceva, orice, ca să umple distanţa mare şi nefirească dintre ei.

— Nu.

Zâmbetul rigid nu se potrivea cu privirea lui.

— Şi cred că pot spune cu siguranţă că nu eşti partenerul lui Lady Yardley, zise ea.

— Nu sunt.

De data asta, zâmbetul lui era sincer.

Era periculos. Rose se ţinu de marginea biroului din spatele său, deoarece genunchii i se înmuiaseră.

Charles făcu un pas către ea.

— Sunt administratorul moşiei.

Fusese deci prea ocupat să urce pe scara socială ca să îi răspundă la scrisori. Nu îl putea învinovăţi că voia să aibă o viaţă mai bună, căci, în definitiv, acesta fusese mereu visul lui. Poate nu voia nimic care să-i amintească de zilele când curăţase grajduri. Însă zilele acelea erau cele pe care ea le preţuia cel mai mult.

— Atunci trebuie să te felicit.

— Îi sunt recunoscător lui Lady Yardley pentru că mi-a dat această ocazie. Se apropie şi mai mult de Rose. Şi îi sunt dator.

Loialitatea faţă de angajatoarea lui o durea, mai ales pentru că Charles părea să fi uitat zilele fierbinţi de vară şi secretele pe care le împărtăşiseră.

— Nu am nicio îndoială că ai dovedit că meriţi.

Charles se apropie, iar acum era la distanţă de un braţ. Chiar dacă hainele lui erau mai elegante, bărbatul din ele nu se schimbase. Arăta ca şi cum s-ar fi simţit mai în elementul lui dacă ar fi tăiat lemne şi ar fi bătut cuie decât revizuind contabilitatea şi având grijă de corespondenţă. O umbră de barbă îi acoperea jumătatea de jos a feţei, însă atenţia lui Rose fu captată de buzele lui moi şi pline, îşi imaginase de atâtea ori că îl săruta, că aproape se convinsese că o făcuse.

— Trebuie să te întreb din nou, spuse el pe un ton monoton. Ce cauţi aici?

— Am luat ceaiul aici mai devreme. Am lăsat ceva în urmă.

— În biroul lui Lady Yardley? întrebă el bănuitor.

La naiba! Sperase că n-o văzuse umblând în sertar.

— Nu, bineînţeles că nu. Pur şi simplu am văzut că sertarul era deschis şi am venit să-l închid.

Fierbinţeala îi cuprinse faţa. Era blestemul adus de faptul că era roşcată.

— Înţeleg. Privirea lui rece o evalua. Şi ai găsit?

— Poftim? Gura i se uscă. O văzuse oare ţinând scrisoarea?

— Lucrul pe care l-ai lăsat în urmă.

Rose râse un pic prea tare.

— Nu. Poate până la urmă e în camera mea.

El încuviinţă – chiar dacă nu credea o iotă din ce îi spunea.

— De fapt, sunt destul de sigură că l-am lăsat acolo. Mă simt stupid că am venit până aici să îl caut. N-am putea oare să ne prefacem că nu e aşa?

Rose îşi ţinu respiraţia în timp ce aştepta răspunsul lui. Cererea ei, să treacă cu vederea faptul că tocmai cotrobăise în birou, era ca şi cum l-ar fi rugat să o pună înaintea celei care îl angajase, Lady Yardley. Charles fusese mereu foarte dedicat slujbei lui, cel mai conştiincios angajat, şi, cu toate astea, existase o perioadă când Charles ar fi pus-o pe ea înaintea tuturor. Nici măcar nu ar fi trebuit să i-o ceară. Însă asta se întâmpla cu mulţi ani în urmă, iar el nu mai era acelaşi. Nici ea nu mai era.

El înclină politicos din cap. Era distant. Ca şi cum abia s-ar fi cunoscut.

— Lady Rose, sper că o să găseşti ceea ce cauţi.

Cu aceste cuvinte, făcu un pas într-o parte şi se uită spre uşă, invitând-o afară. Chiar dacă ar fi fost dispus să uite incidentul, nu avea de gând s-o lase singură în salonul lui Lady Yardley.

Rose se gândi la scrisoarea mamei care încă se afla în

sertarul biroului. Putea conţine toate răspunsurile pe care le căuta. Cine ştie când va mai avea ocazia să mai arunce o privire sau dacă va mai fi acolo când o va avea. Cu siguranţă acesta era motivul pentru care picioarele ei refuzară să se mişte.

Schimbarea fizică prin care trecuse Charles o făcu să realizeze cât de tânăr era, de fapt, în vara când se cunoscuseră. Atunci, ea îl considerase foarte matur şi experimentat, însă în realitate era doar un băiat. Nu ar fi trebuit niciodată să îşi pună atâtea speranţe în el. Ar fi trebuit să ştie că se vor îndepărta, că el va pleca, exact ca mama. Şi ca *papa.* Nu era vina lui Charles că ea fusese atât de naivă. Întotdeauna aşteptase prea multe de la oameni şi fusese, inevitabil, dezamăgită.

— Ar trebui să pleci.

Vocea lui era mai adâncă, însă tot dureros de familiară.

Îndurerată şi hotărâtă să nu-i arate asta lui Charles, Rose îşi ridică bărbia.

— Tocmai voiam să mă întorc în camera mea ca să mă îmbrac pentru cină.

— Cred că e o idee bună.

Ar fi trebuit pur şi simplu să încuviinţeze din cap şi să plece. Însă acea replică simplă, rostită cu atâta detaşare, o răni profund.

Se săturase să fie dată la o parte, părăsită şi uitată. Anii trecuseră, însă durerea din piept era ceva permanent, palpabil. Mama lipsea; *papa* era mort. Iar acum Charles se afla aici, în carne şi oase, scoţând la iveală toată acea durere.

Nu putea pleca.

— Charles, de ce vrei să plec? Nu te simţi în largul tău pentru că fata care te vizita cândva la grajduri a apărut în noua ta viaţă?

— Nu.

Charles se încruntă şi păru din nou băiatul pe care îl cunoscuse, care ar fi preferat să moară decât să o rănească, cel care o privea cu dorinţă nedisimulată.

— Am auzit servitori pe hol. Nu cred că vrei să fii văzută aici. Cu mine.

Avea sens ce spunea… dar stai. Acum nu mai era dispusă să le acorde oamenilor circumstanţe atenuante. Mai ales celor care o dezamăgiseră.

— Dacă eşti cu adevărat preocupat de reputaţia mea, spuse ea, de ce nu pleci tu? Asta ar face un gentleman.

Regretă cuvintele în momentul în care le rosti. Nu dorise decât să sublinieze că avea un comportament nu tocmai galant, nu să îl jignească sau să îi rănească mândria.

Renunţând la masca unui comportament politicos, Charles se aplecă spre ea şi îi zâmbi.

— Rose, tu ar trebui să ştii că nu sunt un gentleman.

Respiraţia lui o mângâie pe gât, iar cuvintele sale erau un elixir ameţitor. Niciodată nu flirtase atât de evident cu ea. Trebuia să admită că îi plăcea. Atât de mult, că aproape uitase că o prinsese cotrobăind prin sertarul stăpânei lui.

Însă suspiciunea din ochii lui căprui îi spunea că el nu uitase.

— Ce faci aici, de fapt?

Întrebarea lui şoptită invita la încredere şi promitea înţelegere.

Însă el nu era Charles pe care îl cunoscuse în trecut, previzibil, de încredere şi protector. În timp ce o cerceta cu ochi mijiţi, Rose îşi simţi pulsul în gât, ceea ce îi confirmă gândurile. Nu se putea baza pe Charles.

— Scuză-mă. Trebuie să plec.

Tocmai când se pregătea să treacă pe lângă el, se auziră paşi pe hol. Charles o apucă de braţ, o trase de lângă birou şi aproape o împinse în zona întunecată dintre uşa deschisă şi bibliotecă. O lipi de rafturi şi îi puse un deget pe buze.

Pe Rose o trecură fiori prin tot corpul.

Părea că o servitoare intrase în salon şi aprindea câteva lămpi. După care înfoie pernele de pe scaune şi canapele, coordonând fiecare mişcare cu ritmul valsului pe

care îl fredona.

Între timp, Charles stătea foarte aproape de ea, pieptul lui aproape atingându-l pe al ei. Era prea întuneric ca să îi vadă faţa sau ca să vadă orice altceva, dar cu toate astea simţi intensitatea privirii lui care îi încingea pielea. Aerul scotea scântei în jurul lor, iar degetul lui încă se odihnea pe buzele ei.

Era amuzant cum o încălcare a normelor duse la alta. Inima îi bătea puternic în piept de frică, de dorinţă şi de plăcerea provocată de propria îndrăzneală. Nimeni, nici măcar draga ei soră Olivia, nu ar fi crezut că mereu ascultătoarea şi sfioasa Rose se ascundea în umbra salonului lui Lady Yardley. Cu un bărbat. Acelaşi bărbat viril şi incredibil de atrăgător pe care crezuse cândva că îl iubeşte. Bărbatul pe care nu putuse niciodată să îl uite.

*

Charles se simţea ca şi cum ar fi păşit într-un vis ciudat. Nu ar fi trebuit să se ascundă în spatele unei uşi cu Rose şi să îi atingă buzele. Şi, cu siguranţă, nu ar fi trebuit să aibă toate gândurile îndrăzneţe despre ce i-ar fi plăcut să îi facă.

Faptul că o vedea după atâţia ani era ca lovitură în plex. Minciunile superficiale pe care şi le spusese, că fusese o dragoste copilărească, că o s-o uite, nu aveau nicio putere acum că o ţinea în braţe. Pielea ei catifelată, trăsăturile delicate şi trupul ei subţire ar fi atras atenţia oricărui bărbat, însă pentru el, atracţia era şi mai mare. Ştia că frumuseţea ei delicată ascundea înţelepciune şi o forţă tăcută. O ştia pe Rose.

Iar adevărul era că mereu o dorise.

Se uită după uşă. Servitoarea îngenunchease în faţa şemineului şi punea câteva lemne pe grătar. Probabil pregătea camera pentru adunarea dinaintea cinei.

Trebuia să se asigure că Rose ieşea din cameră fără să fie văzută sau cel puţin fără să fie văzută cu el.

Servitoarea era cu spatele la uşă. Ar putea să o

scoată pe Rose din cameră în două secunde, iar femeia n-ar fi bănuit nimic.

— Urmează-mă, şopti el.

Încet – fără tragere de inimă –, îşi luă degetul de pe buzele ei şi îi puse mâinile pe umeri.

Aceasta încuviinţă. Cel puţin nu i se împotrivea. Îşi puse braţul pe spatele ei şi se pregăti să o ghideze pe după uşă, ca să iasă din salonul lui Lady Yardley. Se asigură încă o dată că servitoarea se ocupa de foc, însă femeia se mişcase. Îşi ştergea mâinile pe şorţ şi se îndreptă direct spre uşă, deci şi spre ei.

Îi trase corpul subţire lângă al lui şi o lipi de peretele cu rafturi cu cărţi, încercând să se ascundă cât mai mult posibil. Respiraţia ei întretăiată îi reaminti că Rose nu era obişnuită să fie tratată cu brutalitate şi ar fi trebuit să fie recunoscător că nu îl plesnise. Cel puţin nu încă.

Fredonatul servitoarei se auzea din ce în ce mai tare în timp ce se apropia de uşă, însă cântatul şi paşii acesteia încetară brusc, ca şi cum s-ar fi oprit să asculte. Poate pur şi simplu arunca o ultimă privire asupra camerei sau simţise că ceva nu era aşa cum ar fi trebuit. Charles îi urmări umbra îndreptându-se spre biroul lui Lady Yardley şi auzi cum mută ceva, probabil portretul mic de pe birou.

Charles nu respiră, nu mişcă. Rose era o statuie în mâinile lui, o statuie foarte frumoasă, caldă şi moale.

Într-un final, servitoarea ieşi din încăpere, fredonând din nou în timp ce se îndepărta pe coridor.

Cu toate astea, nici el, nici Rose nu se clintiră. Rochia ei era mătăsoasă sub braţul lui, iar mirosul delicat al florilor sălbatice de vară îl copleşi.

— Servitoarea a plecat, spuse el.

O afirmaţie atât de evidentă şi de lumească ar fi trebuit să rupă vraja ciudată care se pogorâse asupra lor în ascunzătoare. Nu o făcu însă.

— Da, spuse ea gâtuită. A fost înfricoşător de aproape.

Dar tot nu se îndepărtă.

— Rose, începu el, fără să ştie prea bine ce voia să

spună sau ce ar trebui să spună.

Nu-i venea să creadă că era acolo. Când trecuse mai devreme prin dreptul salonului, îi văzuse părul roşcat şi rămăsese şocat. Acea nuanţă aparte, de flacără, putea să fie numai a ei.

S-o vadă pe Rose la Lady Yardley era tot ce şi-ar fi putut dori şi tot ce se temuse. O plăcuse şi o admirase din prima zi în care o cunoscuse. Apoi venise vara în care începuse s-o privească diferit, vara în care începuse să viseze cum ar fi să o sărute. Lucru pe care nu îl putea face. Nici atunci, nici acum.

— Mă bucur să te văd, Charles, şopti ea. Ar fi trebuit s-o spun mai devreme.

— Îmi pare rău dacă…

— Nu ai de ce să te scuzi.

Dar avea de ce. Ar fi trebuit să-i explice de ce plecase de la conacul Huntford fără să-i spună un cuvânt şi de ce nu îi răspunsese la zecile de scrisori pe care i le trimisese. Problema era că toate explicaţiile din lume nu puteau schimba adevărul.

— Sper că nu te-am rănit.

Îi dădu drumul şi imediat avu o senzaţie de pierdere.

Ea ieşi din umbră şi îşi aranjă fusta.

— Nu ai făcut-o. Sunt mai puternică decât eram.

Zâmbetul ei spunea că nu se referă numai la forţa fizică.

— Asta e bine.

Rose stătea ca şi cum ar fi aşteptat ca el să spună mai multe. Dacă ar fi avut 19 ani din nou, ar fi invitat-o la un picnic sau ar fi întrebat-o dacă voia să vadă caii şi să le dea mere. Dar nu mai era acelaşi puştan. Iar ea, cu siguranţă, nu mai era aceeaşi fată.

După ce lucrase un an la docuri şi un altul fiind ajutorul administratorului unui gentleman pe care îl întâlnise într-o tavernă, era, în sfârşit, aproape de împlinirea visului său. Nu putea lăsa această frumuseţe să-l distragă de la ţelurile lui, indiferent cât de mult îl tenta. Şi nu o putea lăsa nici să cotrobăie prin hârtiile personale ale

stăpânei lui.

— Trebuie să merg să mă îmbrac pentru cină.

Rose se îndreptă către uşă, după care se întoarse cu faţa spre el.

— Mulţumesc că ai înţeles.

— Dar nu am făcut-o.

Nu înţelegea de ce devenise însoţitoarea lui Lady Bonneville sau ce căutase în biroul lui Lady Yardley. Şi, cu siguranţă, nu înţelegea ce tocmai se întâmplase între ei.

— Atunci îţi mulţumesc pentru discreţie.

Spunând asta, Rose se strecură pe hol şi dispăru. Charles rămase în loc uimit. Era tentat să se uite în sertarul biroului şi să afle secretele lui Rose. Însă asta ar fi însemnat că o trădează atât pe ea, cât şi pe Lady Yardley. În plus, nu avea niciun motiv legitim ca să fie lângă birou sau în salon.

Nimic bun nu putea ieşi din căutarea răspunsurilor, mai ales când era vorba despre Rose. Se îndepărtaseră în ultimii ani şi aşa trebuiau să fie lucrurile. Dacă totul mergea conform planului, înainte să se termine anul acesta va fi în drum spre America, departe de ţărmurile civilizate ale Angliei şi de privirea atotştiutoare a lui Rose.

Capitolul 3

Fornăit: (1) Sunetul scos de un cal când scoate aerul prin nări. (2) Zgomotul deloc potrivit unei lady pe care îl scoate o vicontesă când e înconjurată de idioţi.

— Arăţi deplorabil în dimineaţa asta. Lady Bonneville îşi mânca delicat bucata de pâine prăjită când o privi pe Rose de la masa de mic dejun a lui Lady Yardley. Eşti palidă şi ai ochii umflaţi. Salteaua ta a fost la fel de tare ca a mea? Aş fi putut la fel de bine să dorm pe pietre. Fii drăguţă şi dă-mi gemul.

— Oh. Lady Yardley tuşi şi îşi puse mâna la gât, ca şi cum ultima bucată de şuncă i se dusese în direcţia greşită.

O să-i zic doamnei Seymour să verifice asta imediat.

— Vă rog să nu vă faceţi griji, spuse Rose repede. Camerele noastre sunt minunate şi paturile confortabile.

Lady Bonneville o fixă pe Rose cu privirea, nemulţumirea ei fiind imprimată în liniile adânci care îi încadrau gura.

— Nu cred că eşti o autoritate când vine vorba despre confortul saltelei *mele.*

Rose îi ignoră remarca şi îi zâmbi lui Lady Yardley.

— Dacă par obosită, sunt sigură că e din cauza orelor pe care le-am petrecut ieri călătorind.

Era o minciună. Noaptea ei albă se datora îngrijitorului-de-cai-devenit-administrator-de-moşie.
Gânduri legate de el îi dăduseră târcoale toată noaptea. Se întrebă ce îl adusese în casa lui Lady Yardley în Bath şi dacă îi vorbise acesteia despre activităţile ei suspecte de seara trecută. Se întrebase dacă îşi mai amintea vara minunată pe care o petrecuseră la conacul Huntford şi dacă mai supravieţuiseră rămăşiţe ale prieteniei lor improbabile, dar preţuite. Însă cel mai mult se întrebase cum ar fi fost să îl sărute, să cedeze dorinţei pe care o simţise când o ţinuse în braţe.

Bineînţeles că nu plănuise să o ţină în braţe. Fusese mai degrabă o necesitate, un act de disperare ca să nu fie descoperiţi. Însă oricare ar fi fost circumstanţele, faptul că îi simţise corpul tare şi vânjos lipit de al ei o dăduse peste cap. Într-un mod deloc neplăcut.

Pieptul lui era un perete de muşchi, lat şi de neclintit, iar braţul lui o cuprinsese cu uşurinţă de talie, ţinând-o aproape de el. Dacă orice alt bărbat ar fi făcut asta, probabil s-ar fi simţit captivă şi sufocată. Însă cu Charles, se simţise în siguranţă şi puţin ameţită în acelaşi timp.

— Rose!

Lady Bonneville era evident nervoasă şi o luase pe Rose atât de tare prin surprindere, încât aproape că scăpă smântână.

— Nu ai auzit nimic din ce am spus.

Rose încercă să-şi amintească orice parte a

conversaţiei, însă nu reuşi.

— Îmi cer scuze. Ce spuneaţi?

— De ce nu te-ai atins de mâncare? Vicontesa se uită la oul din farfuria lui Rose. Nu contează, cred că ştiu răspunsul. Măcar nu o să ne îngrăşăm în timpul şederii noastre.

Lady Yardley scânci în cana de ceai.

— Totul arată delicios, o asigură Rose pe gazdă. Nu mi-e prea foame în dimineaţa asta.

— Ascultă-mi sfatul, îi spuse Lady Bonneville, şi du-te înapoi în pat. Eu asta am de gând să fac. Înainte să te retragi în cameră, poţi să-mi aduci cartea din salon? Am lăsat-o aseară pe masă, lângă canapea.

— Bineînţeles.

Rose se strădui să-şi controleze impulsul de a sări de pe scaun, încercase să se gândească la o scuză pentru a se întoarce în salon ca să ia scrisoarea mamei ei, iar Lady Bonneville tocmai i-o oferise.

— Dacă doriţi, pot să vă citesc în timp ce vă odihniţi.

— Presupun că te pot lăsa să încerci. Sunt foarte pretenţioasă în legătură cu felul în care sunt citite cu voce tare cărţile. Prea multă expresivitate mă irita; prea puţină, mă plictiseşte.

Rose se ridică în picioare şi îşi puse şervetul pe masă.

— O să citesc cât pot eu de bine. Dacă mă scuzaţi, o să iau cartea şi vin în cameră în câteva minute.

Avea nevoie doar de câteva minute.

Ieşi din salonul pentru micul dejun şi merse pe holul răcoros, strângându-şi şalul. Salonul era deschis, iar lumina soarelui intra prin ferestrele înalte, făcând să dispară umbrele din noaptea anterioară. În timp ce stătea în camera luminoasă, îi venea greu să creadă că ea şi Charles reuşiseră să se ascundă lângă rafturile cu cărţi.

Însă Rose nu avea timp de pierdut, nu avea timp să se gândească la acea întâlnire neaşteptată, intimă. Văzu cartea vicontesei în partea cealaltă a camerei, o luă şi o puse la subsuoară, după care merse direct la birou, nerăbdătoare să vadă din nou scrisul familiar al mamei ei.

Se hotărâse deja că nu va citi scrisoarea imediat. Va băga hârtia împăturită în buzunar şi va aştepta ca Lady Bonneville să adoarmă ca să o citească. Bănuia că îi va lua ceva timp ca să digere totul şi nu va putea face asta în timp ce îi citea vicontesei.

Lui Rose îi tremură mâna când deschise sertarul. Ca şi seara trecută, acesta era plin cu scrisori şi alte rezerve pentru scris, însă ceva era diferit. Hârtiile erau ordonate frumos şi legate cu panglică.

Mai multe călimări erau aranjate cu pene lângă ele. Rose puse cartea vicontesei jos şi căută frenetic printre teancurile de hârtii, sperând că scrisoarea mamei ei, cea pe care o ţinuse în mână în urmă cu câteva ore, va fi acolo.

Nu era.

Furia, fierbinte şi aprigă, izbucni. Cineva luase scrisoarea, pentru a se asigura că ea nu o va citi.

Nu avea nicio îndoială cine făcuse asta, Charles fusese singurul care o văzuse cotrobăind.

Crezuse că putea să aibă încredere în el. Crezuse că era de partea ei.

Dar poate că nu era bărbatul pe care şi-l imaginase.

Verifică şi în celelalte sertare ale biroului, însă nu se aştepta să găsească scrisoarea. Dacă voia să o ia înapoi, trebuia să îl găsească pe Charles şi fie să îl convingă să i-o dea, fie să o ia fără consimţământul lui. Dacă se ajungea la asta, era pregătită să o facă.

Nimeni nu o acuzase vreodată pe Rose că ar fi fost lipsită de scrupule, dar în adâncul inimii, ştia că ar fi făcut orice ca să obţină acea scrisoare, acea mică bucată din mama ei.

Dumnezeu să îl ajute pe administratorul chipeş care i-ar fi stat în cale.

*

Charles îşi împărţea sarcinile în două categorii. Prima, pe care o prefera, includea activităţile fizice. Călăritul pe moşie, supravegherea reparaţilor şi vizitarea arendaşilor îi

ocupau o mare parte din timp. Ştia că ar fi trebuit să delege mai mult, dar îi plăcea satisfacţia pe care o avea când repara un gard sau cârpea un acoperiş spart. Orice care să-l scoată din spatele biroului afurisit.

Iar asta îl ducea la a doua categorie, un mănunchi neplăcut de sarcini: revizuirea contabilităţii, asigurarea conturilor, care trebuiau să fie la zi, şi întâlnirile cu Lady Yardley. Nu că ar fi fost o angajatoare exigentă, dar se simţea captiv dacă trebuia să petreacă mai mult de câteva ore înăuntru.

Azi în mod special evitase conacul. Trebuia să se piardă în munca lui.

Pentru că femeia pe care o dorise dintotdeauna era în Bath şi stătea în acelaşi loc unde trăia şi lucra el.

În ultima vară când lucrase la conacul Huntford, între el şi Rose se crease o relaţie neobişnuită. El era un tânăr ursuz de 19 ani, cu o atitudine defensivă şi care ar fi avut toate motivele să nu aibă încredere în Rose. Fiind sora unui duce, ea întruchipa tot ce ura el: bogăţie, privilegiu şi putere.

Dar nu arăta ca o debutantă răsfăţată când intrase în grajd, se aşezate pe o găleată întoarsă cu fundul în sus şi îl mângâiase în tăcere pe Romeo în spatele urechilor lui murdare. Animalele o iubeau, iar el respecta asta. În plus, singurătatea şi tristeţea din ochii ei ar fi înmuiat pe oricine.

Conexiunea nu se oprea însă la asta. Ea văzuse ceva în el ce numai tatăl lui mai observase. Rose credea că Charles putea face orice, putea îmblânzi cel mai sălbatic armăsar, putea vindeca cea mai bolnavă iapă şi se putea ocupa de cele mai bune grajduri din Anglia. Chiar dacă era îngrijitorul grajdurilor de pe proprietatea fratelui ei, ea îl făcuse să se simtă ca un rege.

Nu trecuse mult până când îşi dorise ceva mai mult decât o simplă prietenie. Frumuseţea ei era diafană şi telurică în acelaşi timp. Buze care era sigur că nu fuseseră niciodată sărutate îl tachinau cu voluptatea lor. Părul de culoarea apusului perfect implora să fie atins. O dorise cu fiecare fibră a fiinţei sale. Şi ea îl dorise, la rândul ei.

Dar el nu s-ar fi mulţumit niciodată numai cu o parte din ea. Sau numai cu câteva săruturi pasionale. O dorea în întregime şi tocmai asta îl ambiţionase să vrea mai mult de la viaţă.

Acum Rose era aici, chiar mai frumoasă decât şi-o amintea. Iar prăpastia dintre ei părea mai mare decât oricând.

Aşa că se hotărâse să petreacă după-amiaza răcoroasă inspectând grădina şi notând ce trebuia să discute cu grădinarul-şef. Se plimbă pe aleile cu pietriş, bucurându-se de briza înviorătoare care îi înţepa faţa şi de norii mici care se formau când expira.

Iarna era o perioadă bună pentru a vedea elementele structurale ale grădinii. Cum ramurile erau golite de frunzişul verde, imperfecţiunile arhitecturii ieşeau în evidenţă. Spalierul trebuia revopsit şi câteva dintre pietrele bordurii aflate de-a lungul drumului trebuiau înlocuite. În timp ce mergea pe alee, una din dalele plate de sub picioarele lui se mişcă. Charles se aplecă să vadă despre ce e vorba.

O parte din pământul de sub unul din colţurile pietrei se mutase, fie de la eroziune, fie din cauza unei creaturi care săpase. O asemenea situaţie trebuia rezolvată imediat, înainte să se împiedice cineva de piatră şi să cadă în tufele de trandafiri. Nu adusese o lopată sau alte unelte, dar nu era o treabă dificilă.

Apucă marginile pietrei şi mormăi în timp ce o dădu la o parte, apoi expiră când bucata căzu pe iarbă. Pământul de dedesubt era compact, cu excepţia unui singur loc unde un animal îşi săpase casă. Charles se încruntă. Iubea animalele mai mult decât pe majoritatea oamenilor, însă acea creatură trebuia să se mute. Probabil trebuia să aducă o lopată, ca să niveleze pământul, însă pentru moment, umplu gaura cu pământ cu tocul ghetei.

— Eşti un bărbat greu de găsit.

Uimit, Charles se întoarse şi o văzu pe Rose. Purta o pelerină bleumarin lungă, cu glugă, şi cu blană albă pe margini, însă obrajii şi vârful nasului erau rozalii de la frig.

Fire din părul ei roşcat ieşeau de sub glugă, adăugând instantaneu viaţă şi culoare grădinii mohorâte.

— Foarte rar mă caută cineva. Charles îşi scoase mănuşile şi se ridică în picioare. Cu atât mai puţin o tânără frumoasă. Cum te pot ajuta?

Rose îşi ridică bărbia.

— Cred că ştii.

— Mă tem că nu. Are de-a face cu seara trecută?

— Ce-ai făcut cu ea? întrebă ea.

— Cu ce?

Rose deschise gura, după care se uită în altă parte, ca şi cum n-ar fi avut încredere în ea însăşi să vorbească.

— Te referi la hârtia pe care ai încercat să o iei din biroul lui Lady Yardley seara trecută?

— Unde e? Ochii ei fixară pământul de sub piciorul lui. Sper că nu ai…

— Ce, să o îngrop? întrebă el sceptic. Nu, nici măcar nu ştiu ce era hârtia aia sau de ce o voiai.

— Te rog nu te preface, Charles. Sunt sigură că îi eşti loial lui Lady Yardley şi…

— Nu mă prefac. Sunt dispus să ajut, dar mai întâi trebuie să înţeleg.

Rose scuturã din cap, şi zulufii de culoarea căpşunei zburarã graţios în jurul feţei ei.

— Mă tem că nu pot vorbi despre asta.

— Atunci mă tem că nu te pot ajuta. Se uită în jos la piatră şi la pământ, încercând să pară neinteresat.

— E complicat şi…

— Nu eşti sigură dacă poţi avea încredere în mine?

Rose ridică vinovată din umeri.

— A trecut mult timp. S-au schimbat o mulţime de lucruri.

El încuviinţă imediat şi arătă către o bancă aflată la câţiva metri depărtare.

— Hai, ia loc.

Ea îl urmă şi, tocmai se pregătea să se aşeze pe piatra rece, când el o opri, îşi dădu jos haina groasă şi o împături, după care o puse pe bancă.

Faţa ei se înnegură de îngrijorare.

— O să îngheţi.

— Nu, doar dacă discuţia o să dureze toată noaptea, o tachină el. Atunci e posibil să îngheţ.

Rose tremură un pic când se aşează pe bancă, iar el îşi stăpâni impulsul de a-i lua degetele între palme.

— Uite, spuse ea, întinzând marginea hainei lui lângă ea, stai şi tu.

— Rose, văd că eşti supărată, şi eu…

— Era o scrisoare de la mama mea. Trebuie să o citesc.

Suferinţa din vocea ei îi provocă o durere aproape fizică, de parcă ar fi lovit cu pumnul într-o cărămidă.

— Mama ta? Eşti sigură?

— Da. Nu am avut timp să o citesc înainte ca…

— Înainte să intru în salon şi să te găsesc? continuă el.

Rose încuviinţă.

— Dar i-am recunoscut imediat scrisul.

— De ce vrei atât de mult să o ai?

Dacă ajunsese să scotocească prin birourile oamenilor, era cu siguranţă disperată.

— Am sperat că poate… Vocea ei se pierdu. Nu contează. Îmi dau seama că am greşit când am crezut că tu ai luat-o.

Se ridică, dându-i de înţeles că discuţia se terminase.

— Stai! De ce ai presupune că am luat-o eu? Aseară încercam să te protejez, nu-ţi aduci aminte?

Ea se întoarse, ca şi cum ar fi căutat răspunsuri pe cerul cenuşiu pal.

— Poate. Dar încercai să te protejezi şi pe tine, şi poziţia ta.

Avea dreptate. Dar îl durea că ajunsese la cea mai rea concluzie despre el.

— Prietenia noastră încă înseamnă ceva.

Când se întoarse cu faţa la el, gluga îi căzu, eliberând o abundenţă de bucle roşcate. Lacrimi îi străluceau în ochi.

— Cum îndrăzneşti să îmi vorbeşti de prietenie?

Charles înghiţi în sec şi se ridică încet, la fel cum ar fi făcut în faţa unui cal frumos, dar neîmblânzit.

— Eram prieteni.

Rose clătină din cap.

— Şi eu am crezut asta cândva. Dar ai părăsit conacul Huntford fără un cuvânt. Iar scrisorile pe care ţi le-am trimis după… toate au rămas fără răspuns.

Buzele îi tremurau.

Dumnezeule!

— Rose, îmi pare rău.

Îşi spusese că aşa era cel mai bine. Că îl va uita în câteva zile şi că îi va fi mai bine pe termen lung.

Acum însă, o lacrimă îi curgea pe obraz, făcându-l să se simtă ca ultimul nemernic. Scoase o batistă din jachetă şi i-o oferi, fără să spună un cuvânt. Rose o luă şi îşi tamponă faţa, uitându-se la el răbdătoare. Voia o explicaţie pentru purtarea lui, iar el considera că merita una.

Dar ce îi putea spune?

Cu siguranţă, nu adevărul, că în ciuda anilor în care încercase, nu reuşise să înveţe să citească şi să scrie bine. Că după ore nesfârşite în care se uitase la cărţi, încă muncea din greu ca să înţeleagă cele mai simple propoziţii.

Nu, nu-i putea dezvălui adevărul, cu atât mai puţin lui Rose. Mai degrabă să îl considere un nemernic fără inimă decât un idiot fără speranţă, aşa cum era de fapt. Îşi încleştă pumnii, dorind să lovească în ceva. Tare.

Rose îşi trase nasul în timp ce dinţii îi clănţăneau.

— Ar trebui să mă întorc în casă.

— Da, eşti pe jumătate îngheţată. Se apropie de ea şi îi trase gluga pe cap. Aşază-te lângă foc şi bea un ceai.

— Te rog, nu face asta.

— Ce anume?

— Nu face gesturi frumoase şi nu spune lucruri drăguţe. Nu te preface că îţi pasă, când, în realitate, nu e aşa.

Charles răbufni. O luă de mâini şi o trase aproape, obligând-o să îl privească în ochi.

— Ascultă-mă, Rose. Poate nu sunt cel mai talentat

corespondent. Poate nu sunt cel mai priceput partener de conversaţie. Dar pot să-ţi spun asta: nu trebuie să mă prefac că ţin la tine. Unele lucruri vin natural, iar a ţine la tine se numără printre ele. Dacă vrei să ştii adevărul, mă răneşte să ştiu că te îndoieşti de asta.

— Ai un mod ciudat de a o arăta. Se uită peste umăr la conac. Trebuie să plec.

— Hai să ne întâlnim mai târziu.

Cuvintele îi ieşiseră pe gură înainte să îşi dea seama ce îi cerea. Dar trebuia să o vadă din nou şi să încerce să-i explice.

Timp de câteva bătăi de inimă, îl privi în ochi, apoi încuviinţă.

— Unde locuieşti? îl întrebă. La conac?

— Nu, stau în căsuţa aflată de cealaltă parte a iazului cu raţe. Arătă în direcţia respectivă. Dar nu ne putem întâlni acolo.

Ideea era scandaloasă. Cu siguranţă, Rose înţelegea ce risc mare era pentru reputaţia ei.

— Atunci unde?

— Lângă iaz e o replică în miniatură a unei rotonde greceşti. E acoperită şi oferă intimitate. Poţi să ne întâlnim mâine după-amiază, la aceeaşi oră?

Rose ezită pentru o fracţiune de secundă.

— O să fiu acolo.

— Trebuie să fii atentă să nu afle nimeni unde mergi, o avertiză el. Dacă suntem văzuţi împreună, o să fii compromisă.

— Nu mi-e ruşine că te cunosc.

— Nu fi naivă, o dojeni el. Nu mai eşti o fetişcană. Dacă suntem descoperiţi împreună şi singuri, o să fii izolată de societate pentru tot restul zilelor.

Ea ridică din umeri şi râse fals.

— Există şi lucruri mai rele care se pot întâmpla.

La naiba!

El o apucă de umeri, obligând-o să îl privească în ochi.

— Nu spune asta nici măcar în glumă. Crezi că aş putea trăi ştiind că reputaţia ţi-e distrusă din cauza mea?

Pentru că nu aş putea.

O furtună de emoţii îi învolbură privirea, iar respiraţiile lor se atingeau în norişorii albi de abur dintre ei.

— O să fiu atentă, îi promise ea. Dar acum trebuie să plec.

Încet, Charles îi dădu drumul.

— Pe mâine.

Cu aceste cuvinte, plecă, pelerina umflându-i-se la spate în bătaia vântului.

Capitolul 4

Rose strănută în batistă cât de delicat putu. Lady Bonneville îşi ridică lornionul, expresia ei oripilată sugerând că se temea că tânăra ei însoţitoare avea ciumă.

— Bine că suntem aici, bombăni vicontesa. Bău din pahar şi făcu o grimasă când simţi gustul apei minerale calde de la Pump Room. Ai nevoie de apele vindecătoare mai mult decât mine. Bea.

Rose o ascultă. De fapt, doar se prefăcuse că bea, însă Lady Bonneville se liniştise.

Era prima oară când venea la Pump Room şi, deşi auzise foarte multe despre loc, încă era impresionată de câţi oameni se aflau în încăperea mare şi elegantă, de zgomotul conversaţiilor şi de muzica cântată de orchestră. Apele calde curgeau dintr-o fântână aflată într-un capăt al camerei, unde un bărbat le oferea pahare invitaţilor.

Lumina pătrundea prin ferestrele înalte, creând petice însorite pe podea. Lui Ash, pisica de la grajdurile conacului Huntford, i-ar fi plăcut să pună stăpânire pe unul din locuri. Desigur, Ash o făcea să-şi amintească de Charles şi de ziua când ajutaseră pisica să îşi facă intrarea în lume. Izgoni gândul, hotărâtă să aibă o dimineaţă plăcută şi productivă. Mai târziu, urma să-l întâlnească pe Charles.

Rose îi oferi vicontesei braţul în timp ce se plimbau prin încăpere. Lady Bonneville nu era atât de fragilă încât

să aibă nevoie de ajutor când mergea, dar îi era mai comod să aibă pe cineva aproape – în cazul acesta pe Rose – care să asculte remarcile profunde, uneori tăioase, pe care le făcea.

Lady Yardley, care le însoţea, salută diferite cunoştinţe şi prieteni. Părea să cunoască pe toată lumea şi era amabilă cu toţi pe care îi întâlnea, exact cum fusese şi mama ei. Asta o încurajă pe Rose să încerce să afle unde era mama ei.

În loc să caute scrisoarea care lipsea, poate o va întreba pur şi simplu pe Lady Yardley ce ştie despre mama. Poate gazda îi va da scrisoarea, şi Rose o va citi. Poate existau şi alte scrisori. Dar nu îndrăznea să o roage de faţă cu Lady Bonneville, care în mod clar o intimida pe gazdă, la fel ca pe majoritatea muritorilor.

Lady Yardley se apropie, cu o sclipire ghiduşă în ochi.

— Henrietta, spuse ea fără suflare, trebuie să îmi permiţi să i-o prezint pe Rose unui tânăr gentleman.

— Trebuie? întrebă sceptică Lady Bonneville. Şi cine e acest gentleman? Nu crezi că şi eu ar trebui să-l cunosc?

— Bineînţeles. O să vă prezint pe amândouă. Ai menţionat însă că Rose ar trebui să aibă ocazia să stea cu persoane de vârsta ei, iar Lord Stanton pare candidatul ideal.

Îi făcu complice cu ochiul lui Rose, care simţi o uşoară panică la auzul cuvântului „candidat”. Candidat pentru ce, mai exact? Crezuse că Lady Bonneville era aliata ei când venea vorba despre evitarea eforturilor familiei şi ale prietenilor de a o mărita, însă strălucirea calculată din ochii ei tăioşi o făcu să tremure fără să vrea.

— Exact cum bănuiam, spuse vicontesa. Te ia o răceală.

— Deloc. Eu…

Lady Bonneville îi dădu drumul la braţ şi, precaută, se îndepărtă câţiva paşi.

— Du-te cu Diana ca să-l cunoşti pe Lord Stanton. Încearcă să nu strănuţi pe el, căci asta nu face o impresie bună. După aceea, poţi să-mi raportezi totul mie. O să stau

în partea opusă orchestrei, din motive evidente. Bănuiesc că Andrey mi-a adus taburetul pentru picioare?

— Da. Permiteţi-mi să vă conduc la el.

— Nu e nevoie.

Îi făcu semn lui Rose să se ducă spre Lady Yardley, care o luă de mâini, aparent deloc intimidată de ameninţarea bolii.

— Lord Stanton este fiul marchizului Holdsworth. Cred că o să ţi se pară fermecător.

Când se apropiară de un gentleman cu părul închis la culoare şi de o femeie mai în vârstă, Lady Yardley spuse:

— Am ajuns.

Rose se abţinu să nu dea înapoi, pentru că se simţea ca un purcel umplut pe platou, înainte ca servitorul să dea capacul la o parte.

— Lady Holdsworth, Lord Stanton, spuse Lady Yardley. V-o prezint pe Lady Rose Sherbourne, sora ducelui de Huntford.

În momentul când Lady Yardley pronunţă cuvântul „duce”, nivelul interesului din ochii lui Lord Stanton crescu de la moderat la foarte mare. Însă poate era o coincidenţă. De obicei, Rose le oferea oamenilor circumstanţe atenuante, aşa că făcu o reverenţă graţioasă şi se hotărî să nu judece.

În timp ce vorbeau, Lord Stanton arboră aerul plictisit, îngândurat, despre care Rose presupuse că era la modă. Un comportament prostesc, dar trebuia să admită că omul era chipeş, într-un fel arogant şi cizelat.

— Lady Rose, e prima vizită la Pump Room? întrebă el.

— Da.

— Ce părere ai despre băuturi?

Ridică paharul de apă minerală şi îşi arcui o sprânceană.

— Cred că… Dumnezeule, nu avea cum să dea un răspuns şi adevărat, şi politicos, aşa că optă pentru candoare: Cred că prefer ceaiul.

— Ca şi mine, de altfel. Baronul îi zâmbi dezarmant,

după care continua în şoaptă: Nici măcar frişca sau zahărul nu ar putea salva aşa ceva.

— Cred că doar ar face-o mai rea, spuse ea.

El râse şi se întoarse spre Lady Yardley:

— Vă mulţumesc că ne-aţi făcut cunoştinţă. Tânăra dumneavoastră prietenă e fermecătoare.

Lady Holdsworth chicoti când auzi comentariul, iar obrajii ei rumeni deveniră şi mai rozalii când îi spuse lui Rose:

— Sper că o să vă văd pe amândouă la Assembly Rooms… poate la balul de săptămâna viitoare?

— Depinde, spuse Rose. Vedeţi, am venit ca înso…

— Bineînţeles că o să ne vedeţi la bal, interveni Lady Yardley. Nu o să-l ratăm.

— Aştept cu nerăbdare, rosti Lord Stanton cu subînţeles.

Privirea lui zăbovi asupra lui Rose un pic mai mult decât se cuvenea, după care îndreptă conversaţia spre iarna neobişnuit de rece.

Când cele două părţi îşi luară rămas-bun, Lady Yardley o trase pe Rose deoparte.

— Nu trebuie să le spui tuturor că eşti însoţitoarea lui Lady Bonneville.

— Dar *sunt* însoţitoarea ei.

— Bineînţeles că eşti. Deşi era clar exasperată, Lady Yardley zâmbea când vorbea, atât de mult, că buzele abia i se mişcau. Dar mai eşti şi o tânără lady bună de măritat. Nu trebuie să uiţi asta.

De parcă ar fi putut. Cu toate astea, Rose încuviinţă ascultătoare.

— Acum nu s-a întâmplat nimic grav. Cred că Lord Stanton te-a plăcut, în ciuda scăpării. Trebuie să îi spunem Henriettei toate detaliile.

— Staţi! Rose o avea pe prietena apropiată a mamei ei doar pentru ea. Niciun moment nu era mai bun decât prezentul. Inspiră adânc. Pot să vă întreb ceva?

— Sigur, draga mea.

Ce s-a întâmplat? Lady Yardley se uită prin cameră,

uşor distrasă.

Câteva picături de transpiraţie îi alunecară pe spinare lui Rose, dar, dacă chiar voia răspunsuri, trebuia să pună întrebările potrivite, întrebări curajoase.

Aşa că puse întrebarea care îi măcina sufletul, cât de simplu şi limpede putu:

— Puteţi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat cu mama?

Lady Yardley se albi numaidecât.

— Poftim?

— Aţi fost prietenă bună cu mama. M-am gândit că aţi putea să-mi spuneţi ce s-a întâmplat cu ea. Vocea îi tremura de disperare. Trebuie să ştiu.

Lady Yardley se uită la orchestră, în tavan şi apoi la ferestre. Oriunde, dar nu la Rose.

— Din toate momentele posibile, de ce ai pune o asemenea întrebare acum?

Poate nu alesese momentul sau locul ideal, dar Rose avea senzaţia că reacţia lui Lady Yardley ar fi fost aceeaşi oriunde şi oricând.

— Întotdeauna există un motiv ca să amâni conversaţiile dificile, spuse Rose. Eu am amânat-o pe asta prea mult timp.

Lady Yardley scoase o batistă din săculeţul care îi atârna de încheietură. Se şterse pe frunte şi se uită la uşă, ca şi cum s-ar fi rugat ca brigada de cavalerie să intre şi să o scape de acel interogatoriu.

— Dar au trecut ani. Cu siguranţă, unele lucruri e mai bine să rămână aşa cum erau.

— Au trecut ani, spuse Rose cu blândeţe. M-am gândit la mama în fiecare zi.

— Nimic bun nu poate ieşi din dezgroparea trecutului, draga mea. Ţi-ar fi mai bine dacă ai merge înainte. Gândeşte-te la viitorul luminos pe care l-ai putea avea cu cineva ca Lord Stanton.

Lady Yardley se lumină la faţă, ca şi cum ar fi fost fericită că se întorsese pe terenul solid al peţitului.

— Trebuie să ştiu tot ce s-a întâmplat cu mama. Panica o cuprinse şi se luptă cu lacrimile de frustrare.

Putem vorbi mai târziu, la conac?

Lady Yardley scutură din cap, trăsăturile ei delicate fiind pline de regret.

— Nu prea cred. Înţeleg că eşti curioasă şi presupun că e normal. Dar mă tem că nu te pot ajuta. Nu ştiu nimic. Îmi pare rău.

Îi aruncă lui Rose aceeaşi privire îndurerată pe care i-ai arunca-o unui copil după ce i-ai spus că îi murise căţeluşul.

Lady Yardley era o actriţă bună. Însă afirmaţia că nu ştia nimic era falsă, iar Rose nu se putea preface că o crede.

— Dar trebuie să ştiţi ceva.

— Nu mai mult decât tine, draga mea.

Vechea Rose ar fi acceptat falsitatea cu graţie şi ar fi renunţat. În Pump Room, regulile societăţii o limitau ca frânghia în jurul încheieturilor. Făcându-şi curaj, se eliberă de una din limite.

— Cum rămâne cu scrisoarea mamei?

Pe lungimea unei măsuri muzicale, starea lui Lady Yardley se schimbă. Îşi miji ochii şi o fixă pe Rose cu o privire rece.

— Nu ştiu la ce te referi.

Însă faptul că se înroşise şi îi fremătau nările sugera contrariul.

Inima lui Rose bătea nebuneşte.

— De ce vreţi să-mi ascundeţi adevărul despre mama?

Lady Yardley se uită în jos.

— Deci, de asta ai însoţit-o pe Henrietta în Bath. Ştie că e doar o scuză ca să poţi scotoci şi cotrobăi?

— Nu ştiu sigur. Lady Bonneville ştie mai multe decât presupun oamenii.

— Asta e adevărat.

Lady Yardley se uită la paharul din mână, ca şi cum şi-ar fi dorit cu disperare ca apa minerală să fie sherry sau poate ceva mai tare. Inspiră adânc şi expiră încet, până îşi recăpătă controlul. Era din nou imaginea calmului şi a

raţiunii.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc Rose, dar nu am informaţii despre mama ta. Mă îndoiesc că există cineva care să aibă. Cu cât accepţi asta mai repede, cu atât o să-ţi fie mai bine.

Se uită în altă direcţie, indicând nu numai că discuţia se terminase, dar şi că tocmai pusese punct subiectului. Pentru totdeauna.

Rose încercă să-şi menţină expresia nepăsătoare, dar prin această succintă conversaţie, Lady Yardley reuşise să îi distrugă toate speranţele şi planurile.

— Cred că vă înţeleg punctul de vedere.

— Excelent. Acum hai să revenim la subiecte mai fericite. Trebuie să mergem la Henrietta şi să îi spunem despre Lord Stanton.

Rose nu avu de ales, decât să o urmeze. Cătuşele comportamentului cuvenit îi lăsau urme pe încheieturi, înţepând-o şi rozând-o. Poate că Lady Yardley o supusese pentru moment, dar se înşela dacă îşi închipuia că Rose va capitula atât de uşor. Însă vehemenţa cu care gazda insista că era mai bine să nu afle adevărul o făcu pe Rose şi mai hotărâtă să îl afle.

Însă în acelaşi timp, o făcu să se teamă de acest adevăr.

*

Mai târziu în acea după-amiază, Lady Bonneville stătea în pat, cu capul sprijinit de trei perne de mătase, în timp ce dicta o scrisoare pentru nepoata ei.

— Ai face bine să asculţi sfatul meu, nu pe al mamei tale.

Rose stătea la o masă mică şi scria.

— Nu-mi vine să cred că trebuie să afirm aşa ceva, bombăni vicontesa, dar mă tem că nepoata mea e aproape la fel de zăpăcită ca şi draga mea soră.

Rose ridică pana, privi în sus şi văzu că lui Lady Bonneville i se închideau ochii.

— Să terminăm scrisoarea mai târziu, după ce vă odihniţi?

— Nu, trebuie să continuăm, spuse vicontesa dramatic, de parcă viitorul Angliei ar fi depins de sfatul ei.

Din câte ştia Rose, era posibil să fie chiar aşa.

— Foarte bine. Ne-am oprit la „nu pe al mamei tale”.

Vicontesa tuşi şi continuă:

— Sub nicio formă să nu accepţi funcţia de guvernantă. Mai ales pentru un bărbat ca…

Rose scria furios, pentru a o prinde din urmă, apoi aştepta, cu pana pregătită, ca Lady Bonneville să-şi termine propoziţia.

Aceasta începu însă să sforăie.

Sincronizarea era perfectă. Rose puse jos tocul şi puse capac călimării. Încet, trase perdelele şi ieşi din dormitorul vicontesei. Se duse în camera ei ca să-şi ia pelerina şi mănuşile cu bordură de blană, după care îi spuse lui Andrey că ieşea la o plimbare.

Apoi se duse să-l întâlnească pe Charles.

Avusese destul timp să se gândească la ce voia să îl întrebe şi ce voia să spună, însă tot nu era sigură cât de mult să dezvăluie. Trebuia să aibă încredere că, atunci când îl va vedea, va şti.

Aerul era înţepător şi rece, la fel ca şi cu o zi în urmă, iar Rose mergea rapid, cu gluga trasă şi cu capul plecat. Marginile lacului erau îngheţate şi raţele înotau în cercuri, scufundându-se din când în când sub suprafaţă, în căutarea cinei. Foişorul stătea mândru într-o parte a lacului, la mai puţin de o sută de metri, iar Rose înţelese de ce Charles îl alesese ca loc de întâlnire.

Un cilindru înalt din piatră, cu patru arcade înguste la bază, locul avea ceva magic, aproape mistic, cu viţe căţărându-se prin crăpături şi lumina soarelui licărind pe pietrele antice. Se uită după un semn de viaţă, dar era aproape imposibil să vezi în ceva în interiorul structurii de unde se afla ea.

Când ajunse în pragul uneia dintre intrări, se opri, pentru ca ochii ei să se obişnuiască cu lumina mai slabă.

Charles stătea pe o bancă, dar se ridică în picioare de îndată ce o văzu. Părea să ocupe o mare parte din interior, iar întregul loc era probabil numai de două ori lungimea braţelor lui. Intră, surprinsă că era mai cald decât afară. Pereţii curbaţi şi priveliştea pitorească creau un spaţiu îmbietor, intim.

— Rose. Îi făcu semn către bancă. Hai, stai jos. Am adus nişte pături pentru tine.

Rose zâmbi. El părea imun la frig, dar se gândise să aducă pături pentru ca ea să se simtă mai confortabil. Întotdeauna fusese atent şi mai gentleman decât majoritatea conţilor şi viconţilor pe care îi cunoscuse.

Charles puse o pătură moale şi groasă pe care să se stea, după care îi puse alta peste umeri şi se aşeză lângă ea.

— M-am gândit la tine.

Afirmaţia, rostită atât de simplu, o încălzi mai mult decât păturile.

— Da? întrebă ea.

— De ce eşti aşa hotărâtă să-ţi găseşti mama?

— Am adorat-o, Charles. Era centrul lumii mele înainte să plece. Uneori era puţin distantă, însă asta doar mă ambiţiona să îi fac şi mai mult pe plac. Tot ce îmi doream era să fiu ca ea când aveam să fiu mare: frumoasă, echilibrată, încrezătoare.

El pufni şi scutură din cap.

— Deja ai întrecut-o.

Rose nu luă în seamă complimentul.

— În ciuda lucrurilor pe care le-a făcut, o iubesc. Nu am iluzii legate de o reuniune emoţionantă între mamă şi fiică. Vreau doar să ştiu ce s-a întâmplat cu ea. Am nevoie să înţeleg *de ce* a plecat. De ce nu s-a mai întors.

— Familia ta nu ştie unde s-o găsească? Cu siguranţă, fratele tău ar putea s-o facă, dacă ar vrea.

— Asta e problema. Owen nu vrea. El şi Olivia ar prefera să n-o mai vadă vreodată, să nu se mai gândească la ea sau să vorbească despre ea.

— Nu pot să-i învinovăţesc.

Charles văzuse efectele devastatoare ale abandonului mamei ei. După ce aceasta fugise cu un amant, tatăl fusese atât de îndurerat încât... ei bine, nu putuse să facă faţă situaţiei. După care murise.

— Nu te ştiam atunci, când familia ta, tu, aţi trecut prin acea suferinţă, spuse el. Dar am auzit zvonuri şi am văzut destule. După ce mama ta a plecat şi tatăl tău a murit, ai fost devastată. O umbră a fetei lipsite de griji care erai înainte. Fratele tău şi sora ta nu vor să te piardă din nou.

Rose încuviinţă. Acesta era într-adevăr scandalul care îi zguduise lumea şi aproape îi frânsese inima. Dar nu era numai asta.

Rose intrase în dormitorul părinţilor ei şi, fără să vrea, îi prinsese în mijlocul acţiunii pe mama ei şi amanţii ei, ceea ce declanşase toată seria de evenimente. *Ea* era motivul pentru care mama lor plecase. Dacă nu ar fi plecat, poate că *papa* ar mai fi fost în viaţă şi acum. Întreaga tragedie era din vina ei. Conştientizarea asta era ca o greutate de neclintit pe pieptul ei. De ce intrase în dormitorul mamei în acea zi? Amintirea o va bântui mereu, ţintuind-o şi îngreunându-i respiraţia de fiecare dată când reapărea.

— Dispariţia mamei ne-a schimbat pe toţi. Owen şi Olivia nu văd ce rost ar avea să o găsească. Ei cred că asta nu ar face decât să provoace şi mai multă durere. Eu sunt sigură că vor să mă protejeze de alte neplăceri, dar nu mai sunt aceeaşi fată tulburată care eram când a plecat mama şi nu am nevoie de protecţie.

Charles mormăi:

— Fratele tău are dreptate să vrea să te protejeze. Şi eu aş face la fel, dacă aş fi în locul lui.

Rose nu se putea hotărî dacă declaraţia o frustra sau o emoţiona.

— Mi-am dat seama că, dacă vreau să descopăr unde e mama, trebuie să continui fără ajutorul lor.

— Şi fără ca ei să ştie?

— Da, recunoscu ea. Ştiam că Lady Yardley i-a fost prietenă apropiată şi am presupus că va şti cum să dau de

ea.

— Ai întrebat-o?

— Da, mai devreme. Nu a mers prea bine.

— Trebuie să ştie ceva.

— Spune că nu ştie, dar sunt aproape sigură că minte. În prima seară când am venit, am văzut-o cu scrisoarea. De asta o căutam când m-ai prins în salon.

— Şi n-ai mai putut să o citeşti.

— Da. Eram atât de şocată să te văd acolo. Mă temeam c-o să-i spui lui Lady Yardley.

— Nu te-aş trăda niciodată.

— Nu ştiam ce să cred.

Rose dădu pătura la o parte şi se ridică în picioare.

— După primele două scrisori scurte, nu mi-ai mai scris. Ce s-a întâmplat?

Charles îşi trecu mâna prin părul lung şi ondulat.

— E complicat, dar te-am chemat aici ca să îţi explic. Şi o s-o fac.

Capitolul 5

A se împotrivi: (1) Când un cal se opreşte şi refuză să se supună comenzilor călăreţului. (2) Când o lady refuză să se supună regulilor societăţii.

Charles înghiţi în sec când se uită la faţa serioasă a lui Rose. Voia să ştie adevărul despre motivul pentru care nu îi răspunsese la scrisori.

Îi spusese că era complicat, dar nu era.

Era simplu. *El* era simplu. Şi prea mândru să recunoască adevăratul motiv.

Se rezemă de zona arcuită care dădea spre iaz.

— Te-am dezamăgit, meritai ceva mai bun.

Asta, cu siguranţă, era adevărat.

Petrecuseră prea mult timp împreună în acea vară. La început, o considerase o tânără tristă, fragilă, care trecuse

printr-o pierdere tragică. Nu considerase că era ceva greşit în a o lăsa să stea în preajma lui.

Dar cu fiecare vizită pe care Rose o făcea la grajduri, Charles începea să o înţeleagă şi să o respecte tot mai mult. Se uita la conac în timp ce muncea, sperând să o vadă venind pe pajişte spre el, cu părul roşcat strălucind în soare.

Îşi amintea exact ziua când prietenia lor se transformase în ceva mai mult, cel puţin pentru el. Repara o şa când ea intrase în curte, coada ei împletită de culoarea căpşunii mişcându-se în ritm cu şoldurile. Avea în mână un buchet de flori sălbatice galbene, iar ochii îi străluceau în timp ce îi mângâie bărbia cu petalele moi. El tresărise, iar ea răsese, un sunet rar şi minunat care trezise o dorinţă periculoasă în el. Parfumul ei se combina cu cel al florilor sălbatice, creând un amestec îmbătător. Rose stătea aproape de el, rochia dezvăluind zona de piele mătăsoasă de deasupra sânilor.

În acel moment, îşi dăduse seama că ea era mai mult decât o simplă fată – şi că o dorea.

Dar lăsând la o parte faptul că era sora ducelui, ce fel de bărbat, chiar şi un tânăr de 19 ani, ar dori o fată care era atât de traumatizată, încât nu vorbea? Aşa că îşi controlase impulsurile. În toată acea vară lungă.

Când venise momentul ca Rose şi familia ei să se întoarcă la Londra, ştiuse că avea să-i fie dor de ea. Dar era şi uşurat că nu va mai trebui să ignore căldura din ochii ei frumoşi sau curbele seducătoare ale buzelor ei sau excitarea puternică pe care o simţea de fiecare dată când ea era aproape. Avea de gând să se concentreze pe construirea viitorului pe care îl visa.

Cu toate astea, i-ar fi scris. Dacă ar fi putut.

O simţi în spatele lui înainte să vorbească.

— Nu îmi cruţa sentimentele. Chiar dacă adevărul înţeapă, durerea o să dispară până la urmă. Întotdeauna aşa se întâmplă. În plus, prefer să simt durere decât nimic.

Frunze uscate se învârtejiră pe cărarea pietruită, fiind complet la mila rafalelor de vânt. Dar el nu era. Deşi nu se

născuse într-o familie privilegiată, avea de gând să-şi ocupe locul în lume. Şi avea de gând s-o facă cu integritatea intactă.

Un început bun era să-i răspundă sincer lui Rose.

— Sunt două motive pentru care nu ţi-am răspuns la scrisori, spuse el.

— Te rog, continuă.

— În primul rând, prietenia noastră părea să se transforme în cu totul altceva. Ceva ce nu putea să fie. M-am gândit că ar fi mai uşor dacă o rupem definitiv cu trecutul.

— Înţeleg, şi eu aveam aceleaşi sentimente.

Charles observă că Rose folosise timpul trecut şi îşi dădu în minte o palmă, pentru că îşi dorise ca ea să n-o fi făcut.

— Când nu mi-ai scris, am simţit că mi-am pierdut prietenul cel mai bun.

— Nu am vrut să te rănesc.

— Dar ai ştiut probabil c-o s-o faci.

— Da.

Nu putea nega acest lucru.

— Ai spus că mai era un motiv.

Charles se întoarse cu faţa la ea, hotărât să spună adevărul, indiferent cât de umilitor ar fi fost. Pentru că, deşi Rose nu mai avea aceleaşi sentimente pentru el, dacă îi va auzi explicaţia va înţelege că eşecul lui de a-i răspunde la scrisori nu avea nimic de-a face cu ea, ci cu lipsurile lui.

— Motivul pentru care nu ţi-am răspuns după primele două scrisori este că scriu groaznic.

O mare subestimare, dar era un început.

Rose clipi.

— Asta e tot? Charles, nu mi-ar fi păsat. Nici eu nu sunt foarte talentată la scris, dar…

— Rose, în comparaţie cu mine, eşti Shakespeare.

Rose îşi duse palma la frunte, fiind în mod clar confuză.

— Dar eram disperată să am veşti de la tine. Nu mi-ar fi păsat de câteva cuvinte scrise incorect sau cu greşeli

gramaticale. Mă crezi chiar atât de snoabă?

Charles râse. Un sunet gol.

— Nu înţelegi. Nu mă refer la greşeli minore. Pot să scriu numai propoziţiile cele mai simple, de bază. Majoritatea copiilor care au peste şapte ani s-ar descurca mai bine.

Confuzia din ochii ei se schimbă treptat în ceva ce semăna cu mila. El înghiţi gustul amar din gură şi continuă:

— Dar e mai rău de atât. De obicei îmi lua câteva ore să-ţi descifrez scrisorile, deşi rareori aveau mai mult de o pagină.

— Ce vrei să spui?

Dumnezeule, era groaznic să recunoască asta!

— Nu ştiu să citesc. Cel puţin nu bine, deşi am încercat. Îmi ia şi o oră să descifrez un paragraf, să încerc să pun cuvintele laolaltă.

— Nu aveam nici cea mai vagă idee, spuse ea prudent, după care ridică privirea, ca şi cum tocmai avusese o revelaţie. Scrisorile mele trebuie să fi fost o corvoadă. Ca o temă nedorită pentru şcoală.

— Nu, răspunse el rapid. Niciodată. Mereu mă bucuram să primesc veşti de la tine.

Păstrase toate scrisorile pe care i le trimisese.

— Regret însă că nu am putut să răspund în acelaşi fel.

— Dar am primit două scrisori de la tine. Cum te-ai descurcat cu ele?

— Tata le-a scris pentru mine.

— Dar apoi ai părăsit conacul Huntford.

— Da, tata îmi trimitea scrisorile tale la Londra. M-am gândit să-mi rog unul din prieteni să scrie pentru mine, dar conversaţiile noastre mi se păreau prea personale ca să le împărtăşesc cu altcineva, în plus, ai fi observat scrisul diferit.

Rose se întoarse pe bancă, se aşeză pe pătură şi atinse spaţiul de lângă ea, invitându-l să ia loc. El se aşeză şi, observându-i nasul roşu, aranjă pătura în jurul ei.

— Acum ştii adevărul. Charles îi zâmbi crispat. N-am

nici o şansă să cuceresc femei cu poezii.

— Cred c-o să te descurci foarte bine şi fără poezie. Privirea ei stărui pe buzele lui pentru o clipă, apoi se mută. Mai e ceva ce nu înţeleg.

— Ce anume? Poţi să mă întrebi orice.

— Când te vizitam în grajd, deseori vedeam cărţi pe acolo, cărţi pe care presupuneam că le citeşti. Chiar ţi-am împrumutat cărţi din biblioteca fratelui meu.

— Îmi plăceau cărţile pe care mi le aduceai, mai ales miturile cu zei şi monştri. Dar nu le citeam eu. Tata îmi citea poveştile seara, uneori de mai multe ori, la insistenţele mele. Le luam cu mine la grajduri în fiecare zi, hotărât să desluşesc o pagină sau două dacă aveam timp liber. Dar motivul principal pentru care căram cărţile după mine era…

— Continuă.

Rose se aplecă spre el, ochii ei albaştri privindu-l concentraţi. Dumnezeule, cât de frumoasă era!

— Căram acele cărţi ca să te impresionez.

— Voiai să mă impresionezi?

Expresia de pe faţa ei era sceptică.

— Bineînţeles.

Rose îşi scoase mâinile de sub pătură şi îşi puse palmele acoperite de mănuşi pe obrajii lui.

— Tu erai centrul lumii mele, singura persoană care înţelesese că sunt mai mult decât o fată tristă, distrusă. M-ai făcut să zâmbesc şi mi-ai dat ceva la care să sper. Erai puternic, grijuliu şi deştept. Alţi oameni încercau să mă facă să mă simt bine, dar tu erai singurul care putea face asta. Singurul care a făcut asta.

Degetele ei îi mângâiau încet faţa şi gâtul. Nu putea bănui ce efect avea acest gest inocent asupra lui. Inima lui bătea cu putere şi buzele îi ardeau de dorinţă să o sărute.

— Rose…

— Habar n-ai cât de recunoscătoare îţi sunt. O să-ţi fiu datoare pentru totdeauna.

Charles nu voia recunoştinţa ei. O voia pe ea.

— Nu îmi datorezi nimic. Dar acum ştii de ce nu ţi-am

scris. Sper că o să mă ierţi.

— Nu am ce ierta. Îi zâmbi, ca şi cum el ar fi fost un erou damnat. Confesiunea ta m-a uşurat, pentru că acum ştiu că prietenia noastră a fost adevărată. Nu a fost o plăsmuire a imaginaţiei mele. Ştiu că şi tu ai simţit ceva.

Rose era atât de aproape, încât Charles îi putea simţi respiraţia pe obraji.

— Dacă încă simt?

Ochii ei se măriră şi pupilele i se dilatară.

— Charles…

Cu un geamăt, îi luă faţa în mâini şi îşi lipi fruntea de a ei. Blana moale a glugii îi mângâia pielea, iar respiraţia ei îi încălzea vârful nasului. Buza ei plină de jos îl tenta ca o căpşună coaptă, şi cu greu rezistă dorinţei de a o muşca.

Inima îi bătea cu putere în piept.

— La naiba, Rose! Spune-mi să mă opresc.

Ea îi şopti:

— Niciodată.

Nu mai putu să se stăpânească. Ani de dorinţă înăbuşită îi pulsau prin vene când îşi lipi gura de a ei. Limba lui îi tatonă buzele, iar ea i se deschise, gemând în timp ce el explora conturul cald şi moale al gurii ei. Dumnezeule, ce gust bun avea, ca un amestec de miere, condimente şi femeie.

O trase mai aproape, iar gluga ei căzu, expunând zone din pielea catifelată a gâtului. Mormăind, Charles sărută zona dintre punctul sensibil de sub urechea ei către baza gâtului. Pulsul ei vibra sub buzele lui, imitând bătăile haotice ale inimii lui.

Charles refăcu drumul de pe gâtul ei şi îi muşcă uşor lobul urechii. Ea gemu şi se lăsă pe el. Asta îl făcu să-şi piardă controlul.

Blestemând, o ridică în poală şi îşi înfipse degetele în părul ei.

Era o nebunie. Crezuse că dacă îi simte gustul, curiozitatea şi dorinţa lui vor fi satisfăcute, însă o voia şi mai mult.

Tot ce ţinea de ea era aşa cum trebuia. Povara uşoară

a fundului ei, lipit de coapsa lui. Atingerea delicată a degetelor pe faţa lui. Şuviţele mătăsoase de păr de sub palmele lui.

De ce trebuia să fie atât de pasională? Şi pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu îi spusese să se oprească?

Fără tragere de inimă, încetini ritmul săruturilor, îşi ridică bărbia şi îi alină buzele umflate cu degetul mare.

Respiraţia ei îi mângâia gâtul, şi Rose îi zâmbi, în timp ce ochii îi sclipeau.

— A fost…

— Minunat, şopti el.

— Da.

Însă pentru el era mult mai mult de-atât. Schimbase totul.

— Trebuie să mă întorc acasă în curând, spuse ea plină de regret, dar mai e ceva ce aş vrea să ştiu.

— Ce anume?

— De ce ai plecat de la conacul Huntford? Şi cum ai devenit administrator al proprietăţii lui Lady Yardley?

Niciodată nu îi împărtăşise detaliile visurilor sale sau planurile lui. Cândva, părea absurd să-şi dorească atât de multe, dar înlocuise îndoiala cu determinarea.

— Va trebui să păstrăm discuţia asta pentru altă zi.

De dezamăgire, zâmbetul ei păli.

— Nu putem să ne întâlnim mâine, trebuie să o însoţesc din nou pe Lady Bonneville la Pump Room. Vrei să ne întâlnim poimâine, tot aici?

Charles îi prinse bucla roşcată care i se legăna lângă obraz şi o mângâie.

— Foarte bine. Dar fii atentă. Nu veni dacă vicontesa pare suspicioasă sau dacă crezi că e posibil să te urmărească cineva.

Rose expiră, formând un mic nor de ceaţă între ei.

— N-o s-o fac.

Charles îi trase gluga pe cap şi îi strânse pelerina mai bine.

Ea se ridică încet de pe bancă şi se puse în faţa lui. Înainte ca el să se ridice – înainte să-şi dea seama ce făcea

ea Rose îşi puse mâinile pe umerii lui şi se aplecă spre el. Gluga pelerinei bloca lumea şi, dintr-odată, numai ei doi existau. Charles nu îndrăzni să mişte, de frică să nu rupă vraja.

Rămase nemişcat în timp ce buzele lui Rose alunecară dintr-o parte a gurii lui în cealaltă, ca şi cum ar fi învăţat zona şi ar fi făcut o hartă pentru viitor. Apoi, cu un mic oftat, îi şopti numele şi se retrase.

— Mulţumesc că ai avut încredere în mine. Mă bucur că nu mai avem secrete.

Dar aveau.

— Nu ştii totul despre mine.

Rose ridică din umeri.

— Ştiu destule. Timid, adăugă: Ne vedem peste două zile.

Da. Şi atunci va trebui să-i spună despre planul de a pleca în America, de a-şi lăsa tatăl, ţara şi pe ea în urmă. Probabil că Rose îl va considera ultimul dintr-un şir de oameni care o abandonaseră. Dar el nu avea un viitor aici, şi, cu siguranţă, nu avea un viitor cu ea, cu toate că şi-ar fi dorit asta.

Îşi putea imagina o viaţă cu Rose în America. Doar că pur şi simplu nu-şi putea imagina cum ar putea să-i ceară să lase în urmă totul şi pe toţi cei pe care îi iubea.

Se ridică şi îi luă mâinile într-ale lui.

— Dacă te pot ajuta să-ţi găseşti mama, o s-o fac.

Părea ceva important pentru ea şi, deşi el avea toate motivele să-i urască mama, pe ducesă, măcar atât putea face pentru Rose.

— Ştiam că o să înţelegi, spuse Rose luminându-se la faţă.

Cu o rotire graţioasă de catifea şi blană, îl lăsă acolo, gândindu-se cât de puţin înţelegea de fapt.

Capitolul 6

— Ce s-a întâmplat mai exact între tine şi Diana?

Lady Bonneville o fixă pe Rose cu lornionul, fiind mai degrabă intrigată decât iritată.

Luată prin surprindere, Rose clipi. Ea şi vicontesa plecaseră de la Pump Room şi mergeau să-l viziteze pe un prieten de-al lui Lady Bonneville. Cu o clipă înainte, vicontesa îi spunea cele mai noi bârfe despre lordul Stanton, care ar fi fost prea pasionat de jocuri de noroc. Rose nu reuşise să-şi dea seama dacă informaţia era o avertizare sau un indiciu că vicontesa era neobişnuit de deschisă ideii de căsătorie în acel moment. Rose speră să fie prima variantă.

Însă acum, din senin, vicontesa întreba dacă Rose şi Lady Yardley se certaseră, ceea ce sugera că ştia foarte bine răspunsul. Şi că dorea să afle toate detaliile. Rose dădu să îi spună adevărul, pentru că mai devreme sau mai târziu Lady Bonneville oricum ar fi aflat motivul pentru care Rose venise în Bath, însă se răzgândi după ce simţi un fior pe ceafă.

Dacă îi spunea lui Lady Bonneville că încerca să-şi găsească mama, vicontesa poate ar fi insistat să îşi facă bagajele şi să se întoarcă în Londra, unde Rose ar fi fost din nou sub atenta supraveghere a fratelui ei. Iar asta ar fi însemnat şi că trebuia să-şi ia rămas-bun de la Charles şi nu era pregătită să facă asta încă.

— Nu e o întrebare dificilă, spuse Lady Bonneville. Vreau doar să ştiu ce s-a întâmplat între tine şi gazda noastră.

Rose îşi reveni.

— Nimic grav, cel puţin din câte ştiu eu. A pomenit ea ceva?

Lady Bonneville îşi schimbă expresia, ca şi cum ar fi spus: „Deci, aşa o să stea lucrurile”. Îşi puse lornionul în poală şi zise:

— Dimpotrivă. Părea încântată că eşti la conacul Yardley şi era nerăbdătoare să te cupleze cu lordul Stanton.

— Nu mă pot preface că îi împărtăşesc entuziasmul în ceea ce-l priveşte pe Lord Stanton, spuse Rose, bucuroasă

să schimbe subiectul.

Însă zâmbetul crispat al lui Lady Bonneville arăta că nu era chiar aşa.

— De la ultima noastră vizită la Pump Room, există o tensiune între tine şi Diana. Nu aş merge atât de departe cât să îi spun animozitate, ci mai degrabă neîncredere. Sunteţi ca două animale care îşi dau târcoale.

— Poftim?

— Încercaţi să estimaţi competiţia.

Rose râse un pic prea tare.

— Ce comparaţie stranie!

— Să nu faci greşeala să o subestimezi pe Diana. Deşi pare blândă, poate fi un oponent formidabil. Nimic n-o opreşte să obţină ce îşi doreşte.

Impresionată de dovada rară de afecţiune a vicontesei, sau cel puţin de ceva ce părea să semene cu asta, Rose se aplecă şi o atinse pe Lady Bonneville pe genunchi.

— Nu vă faceţi griji. Lady Yardley nu e adversară mea şi nu-mi imaginez să fi făcut ceva care să o fi deranjat.

— Nu sunt întru totul sigură de asta. Poate e ceva ce nici măcar nu ţi-ai dat seama că ai făcut. Lady Bonneville oftă când trăsura încetini. Am ajuns.

Când trăsura se opri, un lacheu deschise portiera.

— Andrey, ia-o înainte cu taburetul meu. Eu şi Rose te vom urma numaidecât.

Când vicontesa o privi, un alt fior o trecu pe spate.

— Ce este, milady?

— Am observat că te-ai tot plimbat singură după-amiaza.

Rose înghiţi în sec.

— Da, o dată sau de două ori.

— Am încredere că eşti singură?

— Într-o zi eram în grădină. În alta m-am plimbat pe lângă lac.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, şi ăsta e un răspuns în sine, nu-i aşa?

— Eu…

Vicontesa ridică o mână.

— Câţi ani ai?

— Douăzeci şi unu.

Lady Bonneville încuviinţă.

— Destui cât să înţelegi riscurile pe care ţi le asumi şi consecinţele comportamentului necuviincios.

Rose îşi coborî capul.

— Da, bineînţeles.

— Să nu cumva să crezi că dacă eşti departe de oraş e un fel de protecţie. Ştirea unui scandal serios poate călători din Bath la Londra cu aceeaşi viteză cu cea a unui glonţ tras dintr-un pistol în duel.

— Înţeleg.

— Mă bucur că am lămurit asta. Acum hai să terminăm cu vizita asta. O să-ţi placă de Lord Haversall. Era prietenul fratelui meu defunct. Mereu a fost îndrăgostit de mine.

Rose se lumină puţin.

— Şi dumneavoastră simţiţi la fel?

Vicontesa se strâmbă.

— E prea bătrân şi gras pentru mine. Viaţa e mult prea scurtă ca să asculţi tot timpul regulile. Îmi place bărbatul să fie mai rebel.

— Înţeleg, spuse Rose zâmbind.

Lady Bonneville era plină de contradicţii, iar asta o făcu pe Rose să o simpatizeze şi mai mult.

*

După ce se întoarseră la conacul Yardley, Lady Bonneville se retrase în dormitorul ei, pentru un pui de somn înainte de cină, iar Rose se duse în bibliotecă. Lady Yardley avea o colecţie impresionantă de cărţi, iar rafturile acopereau aproape trei pereţi, de jos până la tavan. Camera mirosea a ceară de lămâie, piele şi cerneală, ca în rai. O canapea şi fotolii se aflau în centrul camerei şi creau o zonă confortabilă în faţa focului, perfectă pentru a-ţi petrece acolo o oră sau patru, pierdută în paginile unei

cărţi. Însă Rose nu era tentată de pernele de mătase aurie de pe canapea, ci de biroul din spatele ei.

Oare Lady Yardley ascunsese unele dintre scrisorile mamei în sertare?

Rose se duse direct la birou, deschise sertarul de sus şi se uită înăuntru. Ceară pentru sigilat şi sigilii, câteva schiţe ale grădinii şi terenurilor, trei foi cu partituri muzicale. Nimic care să semene cu o scrisoare.

Închise sertarul şi îl deschise pe cel de sub el. Hârţi împăturite, cărbune pentru desenat şi foi goale. La naiba! Împinse sertarul cu genunchiul, într-o încercare stângace de a-l închide. În mod previzibil, acesta se blocă, iar întregul birou se clătină. Lacrimile îi umplură ochii şi nu numai din cauza genunchiului care o durea.

Situaţia era lipsită de speranţă.

Ajunsese să cotrobăie prin conac în speranţa că va găsi cel mai mic indiciu despre mama ei. Era evident însă că Lady Yardley nu voia să împărtăşească informaţiile pe care le avea, iar acum că şi ştia ce căuta Rose, şansele să găsească ceva, orice, erau mai mici ca oricând. Scrisoarea mamei părea să fi dispărut. Dacă Lady Yardley o arsese?

Simplul gând o înfurie pe Rose. Împinse sertarul biroului până când în sfârşit se închise, cu o bufnitură satisfăcătoare. Şi ce dacă o auzea cineva? Ce mai avea de pierdut?

Se întoarse către rafturile din spatele biroului. Rânduri întregi de volume învelite în piele erau întrerupte de diverse obiecte: o vază de cristal, o sculptură din fildeş, o cutie de lemn. Cutiile ar putea ascunde lucruri precum scrisori, iar una dintre ele îi atrase atenţia. Era pictată să semene cu o carte mare sprijinită pe nişte picioare răsucite. Capacul implora să fie deschis. Rose speră ca micul cufăr să nu fie încuiat.

Înainte să se răzgândească, ridică repede capacul şi se uită în cutia căptuşită cu catifea. Inima i se strânse, deoarece nu erau scrisori înăuntru, cel puţin nimic care să semene cu scrisoarea pe care o văzuse de la mama. În schimb erau trei suluri mici, legate fiecare cu şnur, aşezate

ordonat înăuntru.

Mirosul apei de trandafir îi gâdilă nasul şi îşi opri un strănut. Indiferent ce ar fi fost acele hârtii, nu erau ale mamei, care mereu preferase parfumul franţuzesc scump.

Simţindu-se îndrăzneaţă, Rose ridică o bucată de pergament rulat din cutie şi scoase şnurul. Se aşeză la birou, unde lumina era mai bună, şi întinse bucata de hârtie, dezvăluind încet o schiţă, un fel de portret.

Inima începu să-i bată cu putere şi gura i se uscă. Nu era orice portret.

Era al lui *Charles.*

Chiar dacă era doar o schiţă, Rose ar fi recunoscut acei ochi plini de emoţie oriunde. Cu doar puţin cărbune, artistul surprinsese părul buclat, uşor prea lung al lui Charles, muşchii gâtului şi obrajii lui de granit. Până şi gura lui frumoasă.

Rose îşi plimbă un deget deasupra hârtiei, trasând liniile buzei lui de sus, apoi ale celei de jos. Gustase acele buze, simţise barba pe obraji.

I-ar fi plăcut să se uite la acel desen pentru totdeauna, dar dintr-odată, avu o revelaţie. Cine făcuse schiţa părea să aibă sentimente pentru Charles, sentimente similare cu ale ei. Rose nu ar fi ştiut să explice cum ştia asta, dar ştia. Dovada era chiar acolo, pe pergament, în ridurile lăsate de râsete în junii ochilor şi în urma de zâmbet care îi juca pe buze.

Şovăind, rulă schiţa şi o puse la loc în cutie. Nu se putu abţine să nu se uite şi la celelalte.

După cum bănuise, ambele îl reprezentau pe Charles. La fel ca prima schiţă, îl înfăţişau de la piept în sus, uitându-se într-o parte, arătând imposibil de chipeş, încrezător şi puternic.

Rose se uită atentă pe spatele desenelor după iniţiale, o dată, orice, însă schiţele nu conţineau indicii despre identitatea artistului.

Îl putea întreba pe Charles de desene când îl va vedea a doua zi.

Dar ar trebui s-o facă? Nu avea niciun drept să se

bage în problemele lui personale. Putea să pozeze, dacă asta voia, şi nu îi datora ei nicio explicaţie.

Cu toate astea, spera că va obţine una.

Până la urmă, cât de bine îl cunoştea pe Charles? Da, îi ascultase poveştile şi memorase fiecare inflexiune a vocii lui. Îl urmărise în grajduri şi apreciase mişcările sigure şi încrezătoare ale unui bărbat care îmbrăţişa munca grea. Era cât se poate de diferit de gentlemanii efeminaţi care erau preocupaţi de cum le stă părul şi petreceau o oră pentru a se asigura că nodul lavalierei era la modă. Charles, specimenul masculin perfect, râdea de modă ca un peşte care ar râde de lecţiile de înot.

Însă acest bărbat avea multe alte laturi, aşa cum Rose ştia prea bine. Într-o secundă, putea mânui un ciocan ca un fierar, iar în cealaltă putea îngriji un pui nou-născut de pisică. Şi nu ar fi judecat-o niciodată. Nici când era mută, nici când vorbea. Blând şi real, fusese un punct stabil când lumea pe care Rose o ştia se destrămase.

Dar timpul trecuse. Oamenii se schimbă. Poate nu-l ştia atât de bine pe cât crezuse.

Presupusese că nu era cu nimeni, dar ceva din schiţe o făcu să aibă îndoieli în această privinţă. Dacă sărutase un bărbat care era deja implicat într-o relaţie?

Ar fi trebuit să-i fie ruşine de purtarea ei îndrăzneaţă de lângă lac şi chiar îi era – puţin. Dar ce simţea în mare parte era o combinaţie otrăvitoare de durere şi furie. O emoţie nouă şi străină, pe care însă o recunoştea. Gelozie.

O emoţie puternică, ce o făcuse chiar să uite pentru moment că trebuia să caute informaţii despre mama ei. Trăgând aer în piept, Rose se adună. Puse schiţele înapoi în cutia de lemn de pe raft şi închise capacul. Explorase destul pentru o singură zi.

Charles nu îi datora nimic. Dar îi va cere adevărul.

A doua zi.

*

— M-am hotărât să organizez un bal.

Lady Yardley stătea pe marginea scaunului, în salon, cu ochii sclipindu-i de entuziasm.

— A trecut mult timp de când am avut invitaţi, iar vizita voastră este scuza perfectă pentru o petrecere. Ce părere aveţi?

Lady Bonneville ridică din umeri.

— De obicei sunt în favoarea petrecerilor date în onoarea mea, atât timp cât nu sunt groaznic de plictisitoare.

— Nu, plictisitor în niciun caz. Trebuie să fie evenimentul sezonului! Lady Yardley se întoarse şi o luă pe Rose de mâini. Nu ar fi minunat? Vei avea ocazia să dansezi cu Lord Stanton şi cu alţi tineri gentlemani.

Rose îşi mută privirea de la ceasul de pe poliţa căminului. Trebuia să se vadă cu Charles în jumătate de oră. Îi zâmbi lui Lady Yardley, încuviinţă din cap şi încercă să-şi adune puţin entuziasm pentru bal.

— Abia aştept şi voi ajuta bucuroasă la pregătiri.

Lady Bonneville interveni:

— Pregătirile pot fi la fel de distractive ca balul în sine, dacă sunt făcute aşa cum trebuie. Trebuie o strategie ca la carte, dacă vrei să ai un eveniment memorabil, şi ăsta e şi scopul, nu-i aşa?

— Aşa e. Lady Yardley încuviinţă. Adevărata măsură a succesului unui bal este ca evenimentul să fie cât mai memorabil. O să îţi cer părerea în toate privinţele.

Vicontesa îşi dădu ochii peste cap, dar păru să o învioreze ideea organizării evenimentului social al sezonului.

— Sunt multe de făcut şi nu putem pierde niciun moment. Rose, ia nişte foi şi pregăteşte-te să iei notiţe.

Acum? Charles probabil se îndrepta deja spre locul lor.

— Sunteţi sigură că nu vreţi să vă odihniţi puţin înainte de cină?

Vicontesa îşi ridică lornionul. Încet.

— Dintr-odată, mă simt plină de energie. Ai altceva de făcut? Trebuie să fii altundeva?

Rose ezită, dar nu putea să spună adevărul.

— Nu.

— Excelent, zise Lady Yardley. O să cer să ni se mai facă nişte ceai. Să începem cu decoraţiile? Sau poate cu meniul?

— Dimpotrivă. Ochii vicontesei străluciră în timp ce-şi lovea lornionul uşor de palmă. O să începem cu lista invitaţilor, distribuţia personajelor. Trebuie să ne cunoaştem actorii şi actriţele înainte să putem crea scena.

Lady Yardley îşi duse mâna pe piept, în mod evident uimită de această mostră de înţelepciune.

— E foarte multă muncă de făcut.

Lady Bonneville vorbi cu puterea unui general care îşi adună trupele:

— Va trebui să renunţăm la somnul de dinaintea cinei în următoarele zile.

În timp ce femeile mai în vârstă făceau liste cu personaje importante, doamne respectate şi domni eligibili, inima lui Rose se strânse. Şi-l imagină pe Charles stând în faţa foişorului, silueta sa profilându-se pe fundalul cerului purpuriu, aşteptând-o în frig.

Cu un oftat, îşi ridică pana şi, ca un soldat bun ce era, îşi aşteptă ordinele. Dar chiar şi în timp ce scria, încerca să găsească un mod de a vorbi cu Charles. Trebuia să-i spună că-i părea rău că nu apăruse la întâlnire. Trebuia să îi ceară ajutorul pentru a-şi găsi mama. Şi trebuia să afle ce ştia despre schiţe. Numai când se gândea la ele, inima îi bătea mai repede.

Capitolul 7

Habit[2]: *(1) Îmbrăcămintea de călătorie a unei lady, cuprinzând: o jachetă potrivită, fustă, mănuşi, cizme şi pălărie. (2) Un comportament repetat deseori, ca în*

2 În limba engleză, termenul are sensul de „ţinută” şi de „obicei”. (n.red.)

exemplul: „Rendez-vous-urile lor secrete deveneau un obicei”.

Lapoviţa îl lovea pe Charles în faţă în timp ce o luă pe cărarea de piatră către casa lui. În frigul cumplit, uşa proaspăt vopsită în albastru părea mai îmbietoare decât de obicei. Îi plăcea să locuiască singur, iar Lady Yardley fusese încântată să îl lase să locuiască în clădirea abandonată, care nu fusese prea atrăgătoare înainte să se mute el.

Într-o săptămână după ce ajunsese la conacul Yardley, refăcuse acoperişul casei, curăţase coşul şi pusese obloane noi la ferestre. Nişte mobilă veche fusese depozitată înăuntru, aşa că Charles reparase ce meritase salvat şi folosise restul la foc.

Era un spaţiu curat, confortabil şi al lui. Dar nu era acasă, pentru că nu era, de fapt, *a lui.* Ca de altfel nici pământul. Era mulţumit să locuiască acolo pentru moment, cât timp învăţa despre cum să conduci o proprietate, dar avea planuri mult mai mari. Visuri mai mari.

În America, va putea trăi viaţa pe care o voia. Să aibă pământul lui şi, într-o zi, o casă mare, care să rivalizeze cu conacul Huntford, o casă demnă de o femeie ca Rose.

Erau foarte puţine lucruri care să-l ţină în Anglia. Bineînţeles că-i va fi dor de tatăl lui, dar Charles îi va trimite bani şi îi va cumpăra un bilet pentru America cât de repede va putea. Bănuia însă că tatăl lui va prefera să stea la el acasă, aproape de cimitirul unde fusese înmormântată mama lui după ce murise brusc şi inutil.

Ţipetele mamei sale încă îl bântuiau. Chiar dacă avea numai opt ani, îşi dăduse seama că naşterea fratelui sau surorii lui nu mergea bine. Tatăl lui puternic şi stoic îngenunchease lângă patul mamei, plângând. Frenetică, moaşa îl luă pe Charles de guler.

— Doctorul Bentham este în conac. Adu-l aici, îi spuse, împingându-l pe uşa casei. Fugi!

Zbură peste pajiştea întinsă, ghetele lui rupând din iarbă. Rămas fără suflare, bătu la uşa servitorilor şi spuse ce voia.

— Mama are nevoie de doctoral Bentham... acum... e o urgenţă!

Servitoarea epuizată din bucătărie îi şopti bucătăresei, iar aceasta se şterse pe mâini de şorţ şi o luă spre biroul mic al menajerei. Însă toţi se mişcau mult prea încet pentru el. Nu înţelegeau că mama avea nişte dureri groaznice? Şi că fiecare secundă îi prelungea suferinţa?

Se plimbă cât aştepta, stomacul încordându-se plin de frică. Când menajera sosise, doctorul nu era cu ea.

— O să vină imediat. Acum are grijă de ducesă. Suferă din cauza unei răceli.

— Dar mi-au zis să mă grăbesc. Tremurând de frustrare, Charles izbucnise în plâns. Mi-au zis să mă grăbesc.

Bucătăresei i se făcuse milă de el şi îi dăduse ceva de ronţăit. Charles aruncase însă mâncarea şi fugise acasă, sperând să poată fi de folos acolo. Dar nu avea cu ce să ajute. Nu făcea decât să stea în drum în timp ce moaşa muncea şi mama se agăţa cu toate puterile rămase de viaţă.

Bentham întârziase. În timp ce o tratase pe ducesă – mama lui Rose – de răceală, mama lui sângerase şi murise. Bebeluşul, o fetiţă care ar fi fost sora lui, nu supravieţuise.

Charles îndepărtă amintirea şi dădu la o parte durerea. Supărarea şi amărăciunea nu aveau să-l ajute cu nimic. Numai ambiţia şi munca grea vor face asta. Mama lui ar fi vrut să devină cineva şi nu o va dezamăgi. Nu din nou.

Văzând că Rose nu venea, Charles se duse la cea mai apropiată tavernă, unde luă cina şi bău trei halbe mari de bere.

Rose fusese înţeleaptă să nu vină. I-ar fi cerut mai mult decât putea ea oferi. Poate deja regreta sărutul lor.

Sărutul pe care el nu-l putea uita.

O aşteptase o oră. Frigul nu-l deranja şi, dacă Rose întârzia, nu voia să creadă că renunţase la ea. Dar după ce se întunecase, Charles îşi dăduse seama că Rose nu va mai veni.

Iar acum, în timp ce îşi dădea zăpada jos de pe ghete

la intrare, nu voia decât să aprindă focul, să se bage în pat şi să viseze o frumuseţe roşcată ai cărei ochi îi priveau în suflet.

Deschise uşa, uimit să vadă o lampă aprinsă pe masa mică de sub fereastră. Precaut, îşi scoase pumnalul pe care îl ţinea în gheată, deschise uşa mai mult, după care se opri.

— Charles.

Rose stătea pe o laviţă, mângâindu-i motanul, pe Ash.

Dumnezeule! Îşi puse pumnalul la loc.

— Rose.

Enervat de întrerupere, Ash se întinse pe laviţă şi căscă.

Inima lui Charles bătea cu putere în timp ce închise uşa în faţa frigului pătrunzător.

— E totul bine? Ce faci aici?

Rose respiră încet, ca şi cum ar fi încercat să se calmeze.

— Voiam să-mi cer scuze pentru după-amiază. Am încercat să vin, dar vicontesa…

— Nu trebuie să-mi explici, spuse el blând. Şi sper că nu ăsta e motivul pentru care ai riscat să vii aici, pe frig şi pe întuneric. Nu te învinovăţesc pentru că te-ai răzgândit.

— Tocmai asta e, nu m-am răzgândit. Aş fi venit, dacă aş fi putut. Voiam doar să ştii.

— Cum mi-ai găsit casa?

— Ai menţionat că e lângă lac. Am riscat.

— Cu siguranţă.

Privi camera prin ochii ei. Obişnuită, primitivă. Îşi agăţă haina într-un cuier de pe uşă.

— De când eşti aici?

— Doar de câteva minute. I-am zis cameristei lui Lady Bonneville că vreau să mă plimb înainte să mă retrag pentru noapte.

— Nu i s-a părut ciudat?

Rose zâmbi uşor.

— Sunt sigură că da, însă a fost prea amabilă ca să spună asta. E obişnuită cu comportamentul meu uşor neobişnuit. Presupun că e unul dintre avantajele

comportamentului excentric. Nimeni nu îmi contestă pornirile neobişnuite.

Luă pisica în braţe şi o lipi de faţa ei, ceea ce îl făcu pe Charles gelos.

— Nu-i aşa, Ash? Amândoi ştim cum e să nu te potriveşti undeva.

— Nu e cazul tău.

Nici n-ar fi trebuit să glumească cu asemenea lucruri.

— Deci, l-ai luat pe ăsta mic cu tine.

Mângâie zona dintre urechile lui Ash, iar motanul toarse mulţumit.

— Face parte din familie.

În plus, era o amintire pe care o împărţise cu Rose. Acea dimineaţă furtunoasă din pădurile de la conacul Huntford îi apropiase şi îi şi îndepărtase. Motanul era o legătură cu ea pe care o preţuia.

Îngenunche în faţa şemineului ca să facă focul, după care o întrebă:

— Vrei o pătură?

Ar fi vrut să-i poată oferi mai mult, dar nu era ca şi cum avea un serviciu din porţelan şi biscuiţi proaspăt făcuţi la îndemână.

— Nu, mulţumesc. Îşi împreună mâinile fericită. Tot ce e în locul ăsta pare confortabil şi şarmant, precum căsuţa pădurarului dintr-un basm. Trebuie să recunosc că sunt puţin geloasă. Mi-ar plăcea să am un asemenea refugiu.

Charles o privi, ca să vadă dacă îl tachina, însă Rose se uita prin încăpere ca şi cum ar fi descoperit locul secret al unui pirat.

De îndată ce se aprinse focul, i se alătură pe laviţă.

— Nu poţi să stai mult.

— Dumnezeule, Charles. Nu aşa te porţi cu un oaspete.

Ash se aşează în poala ei, dându-i lui Charles un alt motiv de gelozie.

— Da, ei bine, nu am prea mulţi musafiri. De fapt, eşti primul musafir pe care l-am avut vreodată.

— Serios?

Zâmbetul ei îl încălzi.

— Da. Dar asta nu schimbă faptul că nu ar trebui să fii aici. Locuinţa unui burlac nu e locul potrivit pentru o lady.

— Aş vrea să nu te gândeşti la mine aşa.

— Ca la o lady? Îşi ridică sprânceana în timp ce o privi. Nu m-aş putea gândi la tine în niciun alt fel.

— Voiam doar să spun… nu te bucuri că am venit? Nici măcar puţin?

Ochii ei se încreţiră la colţuri şi străluciră în lumina focului.

— Mă bucur, recunoscu Charles. Mai mult decât ar fi avut dreptul să o facă. Acum, că eşti aici, ce-ai vrea să faci?

Intenţia lui nu fusese ca întrebarea să fie sugestivă, dar plană în aer, între ei, scoţând mai multe scântei decât buşteanul din şemineu.

Rose roşi, trase aer în piept şi spuse:

— Urma să-mi zici de ce ai plecat şi cum ai ajuns aici, la conacul Yardley. Nu-ţi aminteşti?

Îşi amintea. Şi trebuia să-i vorbească despre planurile lui înainte ca lucrurile din ei să escaladeze.

— Aşa cum ţi-am spus, tu ai fost o parte din motivul pentru care am plecat. Mi se părea prudent să existe o oarecare distanţă între noi.

Obrajii lui Rose se înroşiră din nou, iar el continuă:

— Dar adevărul este că planul a fost mereu să plec de la conacul Huntford.

— Mereu ai vrut să fii mai mult decât un grăjdar. Chiar şi când eram mică, ştiam că o să reuşeşti să faci orice ţi-ai fi propus.

Impresionat de încrederea ei, Charles zâmbi.

— E posibil să fi fost singura, pe lângă tatăl meu. El m-a învăţat tot ce a ştiut şi după ce-am învăţat tot ce se putea despre cai, am început să petrec timp cu grădinarul şi cu majordomul. Cu oricine mă lăsa să stau pe lângă el, chiar şi cu bucătăreasa. Puneam multe întrebări şi îi imploram să mă lase să-i ajut. Trebuia să devin cineva, nu numai pentru mine, ci şi de dragul tatălui meu. Amândoi voiam să onorăm amintirea mamei.

— Ar fi mândru de bărbatul care ai devenit, spuse Rose cu blândeţe.

Charles încuviinţă.

— Poate. Dar încă nu sunt bărbatul care vreau să fiu.

La naiba, nu ar trebui să poarte conversaţia asta după trei halbe de bere.

— Nu eşti mulţumit să fii administratorul moşiei?

— Nu vreau să muncesc pentru altcineva. Nu are nimic de-a face cu angajatorii mei. Ştiu că am fost norocos să lucrez pentru duce. Fratele tău a fost corect, decent şi onorabil. Lady Yardley a fost şi ea bună cu mine.

— Dar nu eşti fericit să lucrezi pentru altcineva.

— Nu pentru a-mi câştiga traiul.

În alte circumstanţe, ar fi putut fi foarte fericit să se afle în serviciul lui Rose. Dar nu asta întrebase ea.

— Vreau să lucrez pentru mine. Vreau să am pământul meu.

— Un ţel admirabil, dar îmi imaginez că nu o să fie uşor.

Charles îi privi ochii albaştri sclipitori.

— Nimic ce merită avut nu e uşor.

— Asta e adevărat.

— Poate îţi aminteşti că atunci când tata a căzut de pe cal şi a fost grav rănit, am preluat eu munca de grăjdar. Dar după câţiva ani şi-a revenit, cel puţin destul cât să poată să aibă grijă de cai din nou. Atunci m-am hotărât că e momentul să o iau pe drumul meu. Am mers la Londra ca să îmi caut de lucru şi am ajuns la docuri.

— Aşa se explică umerii tăi.

— Poftim?

— Când te-am văzut prima oară după mult timp, păreau mult mai laţi. Probabil a fost o muncă istovitoare.

Afirmaţia ei îl emoţionă.

— Se plătea bine. Am pus deoparte tot ce am putut. Mi-am câştigat reputaţia de muncitor în care poţi avea încredere şi am început să primesc diferite sarcini.

— Diferite, adică mai periculoase?

El ridică din umeri.

— Uneori. Erau mai bine plătite.

— Dar nu mai faci genul ăsta de muncă. Ce s-a întâmplat?

— Am întâlnit un bărbat, Lord Landridge, într-o tavernă de lângă şantierul naval.

— Landridge. Numele îmi sună familiar, dar nu-mi dau seama de unde. Continuă.

— Avea nevoie de ajutor în găsirea unui fost servitor care fugise cu bijuteriile soţiei lui. Am găsit unul dintre colierele ei la o casă de amanet şi am reuşit să îi dau de urmă hoţului şi să găsesc restul bijuteriilor. Landridge m-a plătit şi m-a întrebat dacă mai poate face ceva pentru mine. Iniţial, i-am refuzat generozitatea, dar a insistat să mă gândesc la ceva. Aşa că i-am spus că vreau să învăţ cum să conduc o proprietate.

— Şi te-a angajat.

În ochii lui Rose strălucea ceva asemănător mândriei, încălzindu-l sufletul.

Charles încuviinţă.

— M-a lăsat să lucrez ca asistent al administratorului lui şi să învăţ meserie.

— Cât de minunat!

— A fost şansa de care aveam nevoie. M-am simţit vinovat pentru că ascundeam faptul că nu ştiu să citesc, dar încercam să compensez lucrând mai mult şi mai eficient decât oricine altcineva.

Rose îl strânse de mână.

— Sunt sigură că ai făcut-o.

— Un an mai târziu, Lady Yardley a venit la o petrecere la Landridge şi i-a spus acestuia că era în căutarea administratorului. După ce-i murise soţul, cel de dinainte o fura. Landridge i-a spus că, deşi aveam experienţă limitată, eram de încredere şi învăţam repede. Iniţial, ideea că aş putea fi administrator la o moşie mare părea îndepărtată, dar Lady Yardley s-a întâlnit cu mine şi mi-a oferit postul. Am ajuns aici în urmă cu aproape nouă luni.

— Şi cum ţi se pare?

— Am învăţat foarte multe, iar Lady Yardley este mulţumită de îmbunătăţirile de pe moşie, dar trebuie să recunosc... sunt mai nerăbdător ca oricând să pornesc pe drumul meu.

— Şi unde ai vrea să te stabileşti? Kent? Somerset? Hampshire?

Charles ezită pentru o fracţiune de secundă.

— America.

Rose îşi ridică o mână la gură, după care o lăsă încet în poală.

— America? Vocea îi tremură. Dar... de ce?

— Sunt sigur că poţi să ghiceşti. Mult pământ. Ieftin. Şi nimănui nu o să-i pese că nu m-am născut într-o familie nobilă. Poate nu le va păsa nici că nu ştia să citească. Îmi pare rău dacă te-am şocat.

Rose expiră lung şi îşi şterse ochii.

— Are sens şi mă bucur că mi-ai spus. Mi-aş fi dorit doar...

— Ce?

O lacrimă îi curse pe obraz.

— Să nu fi fost nevoie să traversezi un ocean ca să îţi îndeplineşti visul.

— Nu mă încântă gândul că îl voi lăsa pe tata în urmă sau pe prietenii mei. Îi şterse lacrima, sperând că înţelegea că îi va fi dor de ea. Probabil mai mult decât îşi putea închipui ea. Anglia e casa mea, dar nu e viitorul meu.

Ea închise ochii pentru câteva secunde, după care afişă o expresie curajoasă.

— Cred că înţeleg.

Charles expiră aerul pe care îl ţinuse în piept. Acum Rose ştia totul. Şi cu toate astea, se încruntă, ca şi cum ar fi avut în continuare întrebări.

— Ce e? Poţi să mă întrebi orice.

— Sunt curioasă dacă există vreun alt motiv pentru care ai acceptat să lucrezi ca administrator pe proprietatea lui Lady Yardley.

— În afară de salariu şi experienţă?

Rose încuviinţă serioasă.

— Presupun că e o poziţie mai respectabilă decât ce făceam înainte, dar nu mă interesează să impresionez pe nimeni.

Poate cu excepţia lui Rose.

— De ce întrebi?

Rose se ridică în picioare şi îşi frământă mâinile.

— Am găsit ieri ceva. Eram într-un loc unde nu ar fi trebuit să fiu şi făceam ceva ce nu ar fi trebuit să fac.

Conversaţia devenea din ce în ce mai interesantă.

— Nu este deloc ceva tipic pentru tine, Rose, o tachină Charles. Sunt intrigat.

— Probabil o să ţi se pară stupid.

Se întoarse cu faţa către foc, ca şi cum nu ar fi putut să-l privească.

— Dar am găsit nişte schiţe.

— Înţeleg. Adevărul era că era la fel de nedumerit. Desene?

Rose se întoarse şi îl privi.

— Da. Trei.

El încuviinţă atent.

— Erau… îngrijorătoare?

— Nu neapărat.

— Atunci indecente?

— Nu, răspunse ea repede. Nimic de genul ăsta. Erau decente, dar…

— Dar te-au deranjat. De ce?

— Te înfăţişau pe tine.

— Pe mine? De ce m-ar desena cineva pe mine?

Rose roşi.

— Ei bine, eşti destul de chipeş.

— Te înşeli. E probabil doar o asemănare ciudată.

— Sunt sigură că eşti tu.

— Nu are cum. Nu am pozat niciodată.

— Chiar şi aşa, cineva te-ar fi putut desena în timp ce lucrai. Sau poate din memorie.

Charles scutură din cap.

— Ai desenele? Pot să le văd?

— Le-am pus înapoi unde le-am găsit. Nu am vrut ca

Lady Yardley să ştie că i-am cotrobăit prin bibliotecă.

Charles se ridică şi începu să se plimbe.

— Deci, investigai. Căutai indicii despre mama ta?

— Da. Ştiu că n-ar fi trebuit s-o fac, dar sunt din ce în ce mai disperată. Apoi am dat peste schiţe şi nu am ştiut ce să înţeleg din ele.

Charles începu încet-încet să înţeleagă.

— Credeai că eu şi Lady Yardley…

Rose ridică mâinile.

— Mă gândeam că ar explica de ce-ai acceptat poziţia de administrator al moşiei.

— Adică de ce mi-a oferit mie postul.

Charles încercă să ignore înţepătura din piept. Rose credea că el şi Lady Yardley aveau un fel de aranjament. Nu o putea învinovăţi că ajunsese la concluzia asta.

— Evident, erau bărbaţi mai calificaţi pentru slujbă. Chiar dacă mi se trec cu vederea problemele cu cititul, am puţină experienţă.

— Charles, nu sugeram că ăsta era motivul pentru care te-a angajat. Toată lumea trebuie să ştie cât de capabil şi muncitor eşti. E norocoasă că lucrezi pentru ea.

— Chiar dacă nu sunt în patul ei?

O cută îi apăru între ochi şi durerea i se putea citi pe faţă.

— Cred că ar trebui să plec.

Dumnezeule, era un nemernic!

— Stai, nu ar fi trebuit să spun asta.

O conduse către laviţă şi se aşeză lângă ea.

— Nu ştiu cine a făcut schiţele sau dacă sunt măcar cu mine. Dar ce pot să-ţi spun sigur e că nu am nicio legătură cu Lady Yardley.

— Îmi dau seama că nu e treaba mea, dar trebuie să recunosc că sunt uşurată.

Ciudat, părea aproape… posesivă. Un gând ridicol, şi totuşi inima lui Charles începu să bată mai repede.

— Ai găsit informaţii despre mama ta când erai în bibliotecă?

— Nu. Vocea ei era monotonă. Nimic.

— Nu trebuie să renunţi. Lady Yardley ştie ceva, altfel nu s-ar fi purtat atât de ciudat când ai întrebat-o despre asta.

— Ştii ce doare cel mai tare?

El o luă de mână şi încuviinţă.

— Mama şi-a făcut timp să îi scrie lui Lady Yardley, însă în toţi anii de când a plecat, nu mi-a scris mie, fiica ei. Nu a întrebat de Owen, de Olivia sau de mine. Probabil nici nu ştie că are o nepoată. Mi se pare atât de trist.

Durerea de pe faţa ei îl făcea să se simtă pustiit.

— E trist. Dar nu trebuie să crezi că lipsa scrisorilor înseamnă că nu îi pasă. Chiar comportamentul meu e un exemplu bun. Nu ţi-am scris, cu toate că îmi pasă de tine. Foarte mult.

Ea îi zâmbi recunoscătoare.

— Mama nu poate folosi scuza că nu ştie să citească sau să scrie bine.

— Poate există alte motive pentru care i-a fost greu să-ţi scrie. Cele mai importante şi curajoase conversaţii sunt deseori cel mai greu de început. Mama ta ştie câtă suferinţă ţi-a provocat. Poate nu ştie cum ai primi o scrisoare de la ea. Poate crede că ţi-e mai bine fără ea.

— Vreau să cred că lipsa comunicării nu înseamnă şi că nu-i pasă… dar nu sunt sigură. Credeam că o cunosc, dar nu e adevărat.

— De ce spui asta?

— Credeam că îl iubea pe tata. Şi pe noi. Dar când am văzut-o… cu alt bărbat… şi cu o femeie. Se înroşi toată. Asta nu e comportamentul unei soţii şi mame iubitoare.

Dumnezeule! Nu-i de mirare că Rose fusese atât de afectată şi retrasă.

— E adevărat, nu i-a fost loială tatălui tău, şi poate nu a fost modelul unei mame iubitoare. Dar asta nu înseamnă că nu te-a iubit sau că nu o face încă. E om, ca noi toţi.

Pe chipul ei frumos apăru o expresie confuză.

— Pare că aprobi ce-a făcut.

— În niciun caz. Să îţi trădezi familia e cel mai groaznic lucru pe care îl poţi face. Spun doar că dispariţia ei

a avut mai puţin de-a face cu tine şi mai mult cu ea. Mă gândesc că se luptă cu propriii demoni.

Rose se aplecă puţin, ca şi cum s-ar fi simţit, dintr-odată, epuizată.

— Poate ai dreptate. Cumva, indiferent cât de neliniştită aş fi, mereu reuşeşti să mă calmezi.

Charles îşi puse braţul peste umerii ei, iar Rose se rezemă de el. Blana moale a gulerului ei îi atinse gâtul, şi câteva fire de păr îi mângâiară obrazul.

— Mă bucur că te simţi mai bine. Şi nu trebuie să disperi. Până la urmă, abia ai început căutarea. Nu uita, sunt aici ca să te ajut.

— Cel puţin până pleci spre America.

Vocea ei tremură la ultimul cuvânt, ceea ce îi frânse inima lui Charles.

— Nu o să plec până nu te ajut să găseşti răspunsurile pe care le cauţi.

Era o promisiune pe care nu avea de ce s-o facă. Strânsese bani pentru călătorie ani întregi, aşteptând cu nerăbdare să îşi înceapă viitorul. Ultimul lucru de care avea nevoie era ceva, cineva, care să îl ţină în Anglia.

Rose clătină din cap.

— Nu ţi-aş cere niciodată aşa ceva. Asta e căutarea mea, nu a ta, şi cine ştie cât o să dureze?

— Nu contează. Aflarea adevărului despre mama ta e un lucru important pentru tine. Şi tu eşti importantă pentru mine.

Ochii ei se măriră, iar urma unui zâmbet îi apăru pe buze. La naiba, spusese prea multe!

— Mulţumesc, rosti ea simplu, apoi se ridică în picioare.

Charles se aşteptă ca Rose să-şi tragă gluga şi să plece, în schimb, ea arătă către scara din partea cealaltă a încăperii care ducea către podul casei. Cu ochii plini de curiozitate, întrebă:

— Altă cameră?

— Doar o mică mansardă.

— Pare foarte confortabilă. Pot s-o văd?

Charles încercă să-şi amintească dacă strânsese pătura de pe saltea de dimineaţă şi ridică din umeri.

— Dacă vrei, atâta vreme cât nu o să fii ofensată de dormitorul unui bărbat.

Rose se îndreptă spre scară şi puse piciorul pe prima treaptă.

— Slabe şanse. Până la urmă, am un frate.

Charles se duse la baza scării în timp ce ea urcă şi îi vorbi peste umăr:

— Nu o să leşin dacă îţi văd hainele de noapte pe podea.

— Nu trebuie să îţi faci griji din cauza asta, spuse el.

— Eşti ordonat, deci.

— Nu chiar. Dorm gol.

Capitolul 8

Gol? Sfinte Sisoe!

Rose nu se putu preface neafectată de dezvăluirea lui Charles. Mintea i se umplu cu imagini cu Charles, întins pe saltea, cu nimic pe el decât un cearşaf subţire din pânză înfăşurat în jurul şoldurilor… dacă avea măcar un cearşaf.

Înghiţi în sec şi păşi pe următoarea treaptă. Sau, mai degrabă, încercă.

Gheata i se prinse de tivul fustei de lână, şi Rose se împiedică şi căzu în faţă. Dădu cu bărbia de o treaptă, lovindu-se la dinţi. Picioarele i se încurcară în haina ei greoaie şi în fustă, iar inima îi bătu cu putere, alimentată de un amestec intens de jenă şi frică.

Exact înainte să aterizeze pe podea, Charles o prinse în braţe. Ea îl apucă de haină şi se simţi dintr-odată în siguranţă la pieptul lui puternic şi cald.

— Eşti bine?

Vocea lui joasă şi liniştitoare îi calmă nervii.

Bărbia o durea, însă mândria ei era adevărata victimă.

— Mai degrabă ruşinată.

— Nu e cazul.

O duse în locul confortabil din faţa şemineului şi trase banca aproape cu piciorul. Confortabil nu era adjectivul potrivit ca să descrie ce simţea. Deşi mai multe straturi de lână îi separau posteriorul de coapsa lui Charles, se simţea oarecum obraznică stând pe piciorul lui. Dar şi minunat. Faţa era la acelaşi nivel cu a lui, iar nasurile la doar câţiva centimetri distanţă. Rose se aplecă, îşi lipi fruntea de a lui şi mângâie conturul buzelor lui cu vârful degetului.

— Unde te doare?

— Hmm?

El îşi puse blând mâinile de o parte şi de alta a capului ei şi îşi miji ochii, în timp ce privirea lui îi scruta faţa.

— Te-ai lovit cu faţa de scară, nu-i aşa?

Rose oftă. În mod normal nu era predispusă la accidente. Dintre toate momentele posibile, de ce a trebuit să fie neîndemânatică tocmai în seara asta?

— Într-o parte a bărbiei.

Charles îi atinse partea dreaptă a maxilarului.

— Aici?

Tresărind, spuse:

— E doar puţin sensibilă zona.

De fapt, îi pulsa foarte puternic.

— Lasă-mă să văd.

Îi întoarse capul către foc pentru a se uita mai bine, după care îşi trecu degetele uşor deasupra zonei dureroase.

— Poţi să deschizi şi să închizi gura?

Rose imită un peşte şi imediat regretă mişcarea.

— Foarte bine.

Ochii lui străluceau, plini de gânduri interzise, stârnindu-i senzaţii stranii în stomac.

— Atitudinea ta grijulie lasă de dorit.

Rose se bosumflă, pentru a-şi arăta nemulţumirea, dar era greu să fie supărată pe el când arăta atât de minunat.

— Iartă-mă.

Charles deveni serios, îi dădu o şuviţă peste umăr şi

îşi plimbă degetele pe gâtul ei.

— Rana nu e serioasă, dar o să lase o vânătaie destul de mare.

Rose ridică din umeri.

— Poate. Puţină pudră o s-o acopere.

— Tipic pentru tine.

Un zâmbet care o topi lumină faţa lui Charles.

— Ce vrei să spui?

— Eşti curajoasă. Asta faci în mod constant, acoperi durerea şi mergi înainte.

Rose înghiţi în sec.

— E doar o mică lovitură la faţă, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ştiu, dar poţi să-mi spui dacă te doare.

Îi luă faţa în mâini, se aplecă spre ea şi îşi plimbă buzele peste bărbia lovită. Rămase acolo câteva secunde, mângâindu-i gâtul şi sărutându-i pielea lovită.

— Cum e? îi şopti când ajunse la gât.

— Nu mă doare deloc.

— Înseamnă că felul meu de a te îngriji s-a îmbunătăţit?

— Remarcabil.

O ridică de pe genunchi şi o puse pe un covoraş din faţa focului, aşezându-se cu faţa spre ea.

— E bine atunci. Pentru că e foarte important să urmezi ordinele doctorului.

— Şi care ar fi acelea?

— În primul rând, trebuie să eviţi cu orice preţ scările de acum încolo.

— Mă tem că nu pot promite nimic în privinţa asta.

Acum că aflase ce purta Charles când dormea, sau mai degrabă ce nu purta, era mai hotărâtă ca oricând să-i vadă dormitorul.

— Ce alte tratamente recomanzi?

— Puţină zăpadă pusă peste vânătaie o s-o împiedice să se umfle.

— Zăpadă.

— Dă-mi voie.

Cu graţia unei pantere, se ridică în picioare, scoase o batistă din buzunar şi se duse la uşă. Ieşi afară şi se întoarse cu un bulgăre de zăpadă înfăşurat în batistă.

Se aşeză lângă ea şi îi puse legătura rece pe bărbie. Ash se sui în poala lui Rose, lipindu-şi capul de genunchiul ei.

— Cu siguranţă, îşi aminteşte de tine.

— Ziua aceea, furtuna… a trecut atât timp de atunci.

— Poate. Dar nu eşti genul de persoană uşor de uitat.

Vocea lui joasă îi trimise fiori delicioşi prin corp. Charles puse compresa rece deoparte şi luă faţa lui Rose între mâini.

— Ştiu că nu e bine, dar Dumnezeu să mă ajute, Rose, te doresc.

Afirmaţia lui o încântă.

— Şi eu te doresc.

— Atunci eşti la fel de naivă ca mine. O sărută pe obraji, pe frunte şi pe gât, ca şi cum nu ar fi vrut să rateze nicio zonă cu piele expusă. Cu buzele fierbinţi lipite de tâmpla ei, îi şopti: Se face târziu. Ar trebui să te conduc înapoi la conac.

Regretul din vocea lui îl oglindea pe al ei.

— Mai pot să stau puţin.

— Excelent.

Degetele lui dibace îi desfăcură pelerina şi îi împinseră catifeaua greoaie de pe umeri. Privirea lui alunecă pe decolteul rochiei, încingându-i pielea şi lăsând-o fără aer.

Charles mormăi dându-i la o parte o buclă rebelă. Motanul îi sări din poală şi plecă.

— L-ai speriat pe Ash, îl tachină ea.

— Dar pe tine?

— Nu ai putea să mă sperii niciodată pe mine.

Rose îi atinse părul de deasupra gulerului. Adora felul în care i se ondula în jurul degetelor.

Ochii lui întunecaţi străluceau şi, pentru un moment, Rose crezu că îl jignise.

— Nu face greşeala să crezi că eşti în siguranţă cu

mine, Rose. Simt capabil să te protejez de orice – foc, furtuni şi orice pericol care te-ar putea răni –, dar nu te pot proteja de mine. Şi e posibil să fiu cel mai mare pericol dintre toate.

— Prostii! Rose se aplecă spre el, mângâindu-i braţul cu sânii şi savurând senzaţia pe care i-o provoca mişcarea. Tu nu m-ai răni niciodată.

— Adevărat. Dar noi doi împreună suntem un pericol.

Ca şi cum ar fi vrut să-i demonstreze asta, îşi lipi buzele de ale ei şi îi luă cu asalt gura, acaparând-o cu limba şi lăsând-o ameţită de dorinţă. Cu un geamăt chinuit, îşi puse braţul în jurul ei şi o trase spre el. De parcă ar fi vrut să demonstreze cât de periculos era, îşi plimbă mâna de pe umărul ei pe sân şi îi ciupi sfârcul întărit prin corsaj. Ea oftă şi îşi dori ca el să repete gestul, însă mâna lui se duse şi mai jos, peste curbele fundului ei. Încrezător, îi lipi şoldurile de ale lui, pentru ca Rose să simtă dovada dorinţei lui.

Asta nu făcu decât să o aţâţe pe a ei.

Cu degetele aspre, îi trasă linia decolteului, oprindu-se asupra sânilor, până când Rose fu copleşită de plăcere. Micile cercuri tachinatoare pe care i le făcea pe piele, fix sub ureche, o ameţeau şi o făceau să-şi dorească mai mult.

Se întinse pe covorul moale, şi Charles o urmă.

Gurile şi trupurile lor păreau să se potrivească perfect pentru sărut… şi nu numai. Piciorul pe care el îl puse pe ea, atât de musculos şi masculin, o făcu să-şi dorească întreaga greutate a corpului lui pe trupul ei, fără să existe nicio bucată de ţesătură care să îi separe.

Lipsită de experienţă şi fără să ştie ceva despre pasiune, Rose se lăsă pur şi simplu pradă instinctelor. Încordându-se spre el, îl apucă de haină şi îl trase şi mai aproape.

El îi gemu uşor în gură, provocându-i fiori de plăcere prin tot corpul. Cumva, Rose reuşise să dărâme fortăreaţă care îl înconjura pe acest bărbat viril şi chipeş. 11 făcu să uite toate motivele pentru care nu ar trebui să fie împreună. Şi chiar şi pe ea însăşi. O apucă de ceafă, şi gura lui se năpusti asupra gurii ei ca şi cum ar fi fost înfometat…

şi ea era ospăţul.

— Rose, şopti el, te vreau atât de mult că uit de mine.

— Şi eu. Când sunt cu tine, indiferent unde aş fi, nu vreau să fiu altundeva.

Charles îşi roti capul şi se uită prin cameră, ca şi cum uitase pentru o fracţiune de secundă că erau întinşi pe podeaua casei lui, cu picioarele împletite.

— La naiba.

Închise ochii, clar dezgustat de el însuşi şi de ce făcuse.

De ce făcuseră.

Se ridică şi îi spuse lui Rose:

— Uită-te la locul ăsta şi unde eşti.

Părea să fie supărat pe el însuşi şi pe ea, dar de ce?

Ea se ridică în capul oaselor şi dintr-odată i se făcu frig, întorcându-se spre foc.

— Aşa cum am spus, aş fi fericită oriunde cu tine. Locul nu contează pentru mine.

— Ar trebui să conteze. O lady ca tine nu ar trebui să suporte avansurile unora ca mine. Cu atât mai puţin pe podeaua rece a unei case vechi.

— Nu „suportam” nimic şi îmi place casa ta. Am venit aici de bunăvoie. Dacă nu aş vrea să fiu aici cu tine, pur şi simplu aş pleca.

— Cred că e cazul să te duc acasă.

El se ridică în picioare, îşi îndreptă pantalonii şi îi întinse o mână.

Rose îi dădu voie să o ridice ca să îl poată privi în ochi. Nu avea de gând să fie dată la o parte aşa uşor.

— Vreau să fiu sigură că înţelegi exact ce s-a întâmplat aici.

— Ştiu foarte bine. În ochii lui încă strălucea dorinţa pe care încerca s-o ignore. Cred că tu eşti cea orbită.

La naiba, avea dreptate. Pasiunea nu era exact un domeniu în care să aibă experienţă. Cu toate astea, ştia câteva lucruri.

— Tu m-ai sărutat, şi eu te-am sărutat înapoi. Nu a fost nimic scandalos.

Sau fusese?

— Nu, dar nu asta e ideea. Meriţi mai mult respect, Rose. Ar trebui să îl ceri.

— Cred că greşeşti. Acum nu simt că nu aş fi respectată.

Însă o parte din ea se întrebă dacă ar fi trebuit. Charles se purta de parcă ar fi făcut ceva care să îi merite furia. Poate ar fi trebuit să fie scandalizată, dar nu putea simţi nimic asemănător cu furia. Oare doamnele normale evitau un asemenea comportament?

Mama ei, cu siguranţă, n-o făcuse. Rose fusese şocată când, la numai 15 ani, fusese din greşeală martora întâlnirii intime dintre mama ei, un conte şi o menajeră. Întâmplarea o oripilase atunci, pentru că mereu o văzuse pe mama ei numai aranjată. Deşi acum Rose înţelegea puţin mai multe despre pasiune, tot o judeca dur pe mama ei pentru că îi trădase tatăl şi se lăsase pradă propriilor dorinţe.

Însă un gând neplăcut nu îi dădea pace lui Rose. Poate semăna mai mult cu mama ei decât voia să recunoască. Până la urmă, se strecurase afară din conac, intrase în casa unui bărbat şi îl sărutase pe Charles, abandonându-se momentului.

El o privi cu atenţie în timp ce-i ridică pelerina de pe podea şi i-o aşeză pe umeri.

— Haide. O să te duc înapoi acasă.

Rose deschise gura ca să îi spună că nu avea nevoie de o escortă, dar el ridică o mână.

— Insist.

În tăcere, se pregătiră să înfrunte noaptea de iarnă. Ea îşi trase gluga pe cap, în timp ce el se îmbrăcă cu haina groasă şi îşi puse mănuşile. Fără niciun cuvânt, părăsiră confortul casei şi păşiră în peisajul ca de tundră.

Rafalele de vânt îi lipiră lui Rose fustele de glezne, iar Charles încercă s-o protejeze cu corpul lui.

În timpul drumului scurt până la conac, zăpada se învârtea în jurul lor şi mai degrabă plutea decât să cadă. Momentul ar fi fost magic dacă Rose nu s-ar fi simţit atât de ruşinată. Când mai erau câţiva metri până la uşa din spate,

se întoarse cu faţa spre el. Şi-ar fi dorit să vadă mai mult decât umbra vagă a trăsăturilor lui.

— Putem să ne întâlnim mâine la locul nostru?

Charles se uită în altă direcţie.

— Nu prea cred.

— Atunci poimâine?

— Rose, mă doare să spun asta, dar nu mai putem să ne întâlnim.

Lui Rose i se frânse inima.

— Deloc? Aveam de gând să aduc nişte cărţi, să lucrez cu tine la citit.

— E foarte drăguţ din partea ta, spuse el formal. Prea formal. Ca şi cum ar fi fost un străin, nu bărbatul care o sărutase cu pasiune în urmă cu numai câteva minute. Dar nu e necesar.

— Vreau să te ajut, îl rugă ea.

El scutură din cap, iar pe faţa lui chipeşă se putu citi durerea.

— Nu cred că ar mai trebui să fim singuri împreună, cel puţin o perioadă.

— Dar abia te-am regăsit. Ochii o înţepau, de la vânt, de la durerea şi nedreptatea situaţiei. Iar timpul tău în Anglia e limitat. Ţi-ai lua rămas-bun atât de devreme, chiar şi înainte să pleci în America?

El îi strânse mâinile între ale lui.

— Eşti una dintre cele mai înţelepte persoane pe care le cunosc. Sigur înţelegi că încerc să fac ce e onorabil.

— Da.

— Dacă o să găsesc informaţii despre mama ta, o să te anunţ cumva. Ai încredere în mine.

Avea încredere, mai mult decât bănuia el. Şi, cu siguranţă, mai mult decât avea el în sine însuşi.

Cu o uşoară încuviinţare, ea îşi ridică fusta şi intră pe uşa din spate a casei. Deşi simţi privirea lui Charles în ceafă, nu se întoarse, nu îi făcu cu mâna. Era micul ei protest, modul ei de a arăta că, deşi inima i se frângea, încă mai avea mândrie.

El îi putea spune rămas-bun dacă voia, dar nu o putea

obliga să îi răspundă.

Capitolul 9

Pedigri: (1) Descendenţa documentată a unui cal, mai ales a unui pursânge. (2) Un arbore genealogic, mai ales unul care are o descendenţă impresionantă, ca în exemplul: „Ce îi lipsea ca pedigri compensa cu profunzime şi caracter”.

Charles evită conacul în dimineaţa următoarea şi în cea mai mare parte a după-amiezii. Săruturile lui Rose îi ardeau încă buzele şi, mai rău, inima. Pasiunea dintre ei era periculoasă, la fel de imprevizibilă ca un foc de vegetaţie. Cineva trebuia să-l stingă înainte să se transforme într-un incendiu care îi va mistui pe amândoi, şi se părea că el va trebui să facă asta.

Să o dea la o parte fusese cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată. Rose era tot ce-şi dorise vreodată, caldă şi deschisă în braţele lui. Noaptea trecută, la lumina focului, în ochii ei albaştri sclipise o pasiune care se potrivea cu a lui. Fiecare geamăt, fiecare respiraţie îi trădase starea de excitare. Charles voise s-o facă a lui, în totalitate.

Dar nu o putea seduce ştiind foarte bine că în scurt timp va pleca în America. Ar fi cel mai groaznic soi de nemernic.

Şi totuşi, fusese tentat, atât de tentat. Încă o atingere inocentă a mâinii ei pe piept, încă o degustare îmbătătoare a limbii ei l-ar fi împins peste Urnită şi nu s-ar mai fi putut stăpâni.

Din cauza asta nu se mai putea întâlni cu ea. Nu avea încredere în sine când era lângă ea, când erau singuri. Dar îi promisese că o s-o ajute să-şi găsească mama şi nu putea să nu se ţină de cuvânt.

Din fericire, majordomul lui Lady Yardley îi spusese în ziua anterioară că doamnele vor merge să ia ceaiul la

Assembly Rooms la ora patru, iar asta îi va oferi o fereastră de cel puţin două ore în care să investigheze.

Aşteptă până când trăsura lui Lady Yardley porni la drum, după care se îndreptă spre conac. Urmele lui Rose din noaptea trecută erau imprimate pe cărare, iar el călcă peste ele, târându-şi ghetele pentru a şterge dovezile vizitei ei nocturne. Încercă să nu se gândească la tristeţea din ochii ei când o dăduse la o parte sau la durerea din voce când îi spusese că abia îl regăsise.

Bineînţeles că nu voia să stea departe de ea. Fiecare celulă din el voia să o facă a lui, acum şi pentru totdeauna. Dar unul din ei trebuia să fie raţional. Cu cât Rose accepta mai repede că îi era mai bine fără el, cu atât va putea să înceapă să caute un soţ, un bărbat bogat, inteligent şi cu titlu. Cineva care i-ar putea oferi tot ce merita fără să fie nevoie să o dezrădăcineze pe un tărâm îndepărtat şi străin.

Înghiţindu-şi amărăciunea, se apropie de uşa din faţă şi aşteptă ca Evans să-l primească.

Majordomul deschise uşa cu privirea arogantă cu care Charles se obişnuise. Majoritatea angajaţilor îl acceptau ca pe unul dintre ei şi erau încântaţi că îl înlocuise pe fostul administrator, ale cărui afaceri murdare ameninţaseră întreaga moşie, însă Evans rămăsese rece şi uşor suspicios.

— Lady Yardley şi musafirele ei au plecat, domnule Holland. Presupun că ai venit să revizuieşti registrele?

Charles se uită la majordom şi îşi făcu loc pe uşă.

— Da. Cred că o să lucrez în birou.

— Foarte bine, spuse Evans, pe un ton care sugera contrariul. Vrei ceva? Ceai sau o băutură răcoritoare?

— Nu, mulţumesc.

Nu voia să fie întrerupt în timp ce căuta informaţii pentru Rose. Va avea nevoie de toată atenţia posibilă ca să citească scrisorile, fără să-i fie distrasă atenţia. Cel puţin nu va avea probleme în identificarea cuvintelor „Sherbourne” şi „Huntford”. Acestea erau în vocabularul lui mental imprimate în memorie. Dacă ar putea explora în voie timp de o oră, sigur ar găsi ceva informaţii. Ceva ce să fie valoros pentru Rose.

Se duse în birou, care avea un perete acoperit de rafturi, ferestre de la podea până la tavan şi o masă de lucru imensă. Piesa centrală a camerei, biroul din lemn de mahon, era creat pentru a insufla putere celui care stătea în spatele lui şi pentru a-l impresiona pe cel care stătea în faţa lui. Un mic glob pământesc se afla într-un colţ şi o bucată curată de sugativă în centru.

Lăsă uşa deschisă, pentru a nu atrage atenţia, şi luă imediat trei volume de registre contabile de pe un raft din spatele biroului. Aşeză două într-o parte a biroului şi deschise unul, pentru ca, în eventualitatea în care intra cineva în cameră, să pară că examina registrele.

Apoi se aşeză pe scaun şi începu să exploreze.

Deşi nu îi putea oferi lui Rose tot ce îşi dorea, putea face acest lucru. Pentru ea.

*

Cărămida încinsă de sub picioarele lui Rose nu încălzea şi sentimentul rece, de gol din ea. După ce băuseră ceai la Upper Assembly Room, ea, Lady Bonneville şi Lady Yardley erau acum din nou în trăsură, îndreptându-se spre conac. La geam dansau fulgii de zăpadă, ca nişte zâne ce sărbătoreau sosirea iernii. Între timp, Rose jelea verile trecute şi zilele lungi şi lipsite de griji pe care le petrecuse cu Charles. Luase acele zile de-a gata, fără să-şi dea seama ce dar erau...

Au!

Lady Bonneville îi lovi genunchiul cu lornionul, iar acum o privea de pe bancheta cealaltă a trăsurii.

— Dumnezeule, fato, nu participi deloc la conversaţia asta.

— Henrietta, cred că e obosită, şopti Lady Yardley. Uită-te la cearcănele întunecate de sub ochii ei. Poate ar trebui să aşteptăm şi să purtăm discuţia asta altcândva.

Curioasă, Rose îşi frecă genunchiul şi se îndreptă.

— Mă scuzaţi, eram pierdută pe gânduri. Ce s-a întâmplat?

Lady Yardley îi aruncă o privire mirată lui Lady Bonneville, care încuviinţă solemn, trimiţându-i fiori pe spinare lui Rose.

— Eu şi Henrietta am vorbit despre încercarea ta de a o căuta pe mama ta.

Lady Yardley vorbise despre mama ei cu vicontesa? Speranţa înflori în Rose.

— Aveţi veşti pentru mine?

— Răbdare, draga mea.

Cuvintele lui Lady Yardley erau blânde, dar exista o nuanţă tăioasă în vocea ei.

— Tocmai excesul ăsta de zel mă face să mă opresc. Cu toate astea, Henrietta consideră că ai dreptul să ştii ce s-a întâmplat cu draga ta mamă, aşa că o să-ţi spun.

Binecuvântată fie Lady Bonneville! Chiar dacă era departe de a fi o naşă din poveşti, în cazul acesta chiar făcuse puţină magie. Rose ar fi sărit să o îmbrăţişeze dacă n-ar fi ştiut că vicontesa nu suporta niciun fel de manifestare de afecţiune.

— Vă rog, spuse Rose.

— Foarte bine.

Lady Yardley îşi ridică mâna şi arătă spre ea cu un deget.

— Dar mai întâi trebuie să-mi promiţi că o să accepţi ce urmează să-ţi spun cu graţia şi demnitatea surorii unui duce.

În acel moment, ar fi promis orice.

Cu un calm care ascundea emoţia, spuse:

— Bineînţeles, promit.

Lady Bonneville dădu din cap aprobator, apoi spuse pe un ton blând:

— Rose, îmi amintesc cât de apropiată erai de mama ta. Trebuie să înţelegi că lucrurile nu mai pot fi aşa cum au fost înainte.

Rose voia să ţipe „De ce nu?”. În schimb, plecă sfioasă capul.

— Înţeleg.

Lady Yardley continuă:

— Am primit o scrisoare foarte scurtă de la mama ta acum câteva luni. Nu îi ştiu adresa exactă, dar a scris că trăieşte într-o vilă din Franţa, la ţară. Se pare că e fericită.

Trecură câteva secunde, iar Rose aştepta mai multe informaţii. Cu siguranţă, trebuia să fie mai mult. Când nu auzi nimic, întrebările ei năvăliră:

— Cu cine trăieşte acum? De când e acolo? Are de gând să se întoarcă în Anglia?

Lady Yardley îşi ridică elegant sprânceana.

— Aminteşte-ţi, graţie şi demnitate.

Rose îşi controlă nerăbdarea.

— Sunt recunoscătoare pentru această veste şi uşurată că mama e bine. Dar aş vrea să ştiu mai multe despre situaţia ei.

— Mă tem că ţi-am spus tot ce ştiam.

— Dar trebuie să aveţi o idee cu cine stă. A pomenit vreun nume? Sau poate a lăsat un indiciu în ce sat sau oraş e?

— Nu şi nu, spuse Lady Yardley uşor. Se întoarse apoi către vicontesă. Sper că nu am făcut o greşeală.

— Nu, protestă Rose. Am dreptul să ştiu ce s-a întâmplat cu mama mea. Şi nu cred că e ceva în neregulă cu a pune întrebări, mai ales dacă duc la adevăr.

— Adevărul e deseori neplăcut, spuse Lady Bonneville cu blândeţe. Nu eşti un copil. Ai auzit zvonurile despre mama ta. Comportamentul ei scandalos a transformat-o într-o paria, şi pe ea, şi pe cei care au îndrăznit să se asocieze cu ea. Ştiu că e greu, dar e momentul să laşi în urmă trecutul.

Greu? Era aproape imposibil.

Rose închise ochii şi şopti:

— Nu sunt sigură că pot face asta.

Lady Bonneville se aplecă spre ea şi o mângâie pe genunchi.

— Diana ţi-a spun tot ce ştie. Nu avem de ce să insistăm.

Rose încuviinţă. Nu avea de ales. Pe un ton graţios, i se adresă lui Lady Yardley:

— Vă mulţumesc că mi-aţi spus despre scrisoare. Simplul fapt că ştiu acum că mama trăieşte şi e bine îmi face inima uşoară şi mi-a luat o greutate de pe umeri.

— Îmi imaginez asta.

Lady Yardley zâmbi un pic prea dulce.

Rose se întoarse din nou către fereastra mică. În timp ce privea soarele apunând, se gândi la mama ei locuind într-o vilă. Nu era greu să şi-o imagineze într-o casă frumoasă, cu mobilă elegantă şi cu o privelişte incredibilă. Un asemenea loc ar fi fundalul perfect pentru frumuseţea şi farmecul mamei. Dar cu cine era? Şi cum putea să fie mulţumită să locuiască atât de departe de copiii ei, chiar dacă erau adulţi?

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Lady Bonneville spuse:

— Nu o să ţi se răspundă niciodată la toate întrebările, Rose. Din păcate, aşa e viaţa. Dar cel puţin ştii mai multe decât ştiai de dimineaţă, iar veştile sunt bune. Sper că o să începi să te gândeşti la viitorul tău.

Acesta fusese mereu planul lui Rose, nu-i aşa? Să afle ce se întâmplase cu mama ei, pentru a face pace cu trecutul şi a merge mai departe. Atunci de ce se simţea atât de întoarsă pe dos?

Vicontesa o privi ca şi cum ar fi văzut prin Rose, până în sufletul ei. Abia se abţinu să nu se foiască.

În cele din urmă, Lady Bonneville spuse:

— O să ai un viitor fericit. Să ştii că niciodată nu mă înşel în privinţa acestor lucruri.

Rose îşi adună puterile pentru a zâmbi, de dragul vicontesei.

— Da, recordul dumneavoastră e impresionant.

Reuşise să prezică mai multe căsătorii reuşite, inclusiv cea dintre sora lui Anabelle, Daphne, şi chipeşul ei erou de război, Ben. Dar Rose nu era ca Daphne, frumoasă şi hotărâtă. Nu era nici ca Olivia, pasională şi încăpăţânată.

Ea era cea tăcută, mulţumită atâta vreme cât putea fi lângă familia ea. Până de curând, ideea că va fi celibatară păruse o opţiune perfect acceptabilă. Dar acum că simţise

gustul pasiunii cu Charles, voia mai mult: companie, plăcere, dragoste.

— Timpul e esenţial, o avertiză Lady Yardley. Cu fiecare sezon care trece, numărul soţilor potriviţi se micşorează. Ar trebui să-ţi faci o strategie şi să o aplici cât mai repede.

— O strategie?

Lady Yardley oftă, ca şi cum profunzimea naivităţii lui Rose i se părea exasperantă.

— Prea multe tinere se bazează pe soartă ca să ajungă în braţele soţului potrivit. O idee romantică, însă naivă. Trebuie să ajuţi soarta. Să iei problema în propriile mâini, cu lordul Stanton, bunăoară.

Rose se uită pe fereastră, sperând să vadă conturul verde care ar arăta că se apropiau de conac. Nu aveau cum să fie la mai mult de câteva minute distanţă şi îşi dorea cu disperare să pună punct conversaţiei. Însă acum că Lady Yardley începuse să ofere sfaturi, nu părea să se oprească.

— Este un gentleman ca la carte. Nu ai cum să găseşti ceva mai bun decât el, draga mea.

Rose observă că Lady Bonneville îşi dădu ochii peste cap şi se gândi că avea cum să găsească pe cineva mai bun decât el. Nu în felul în care credea Lady Yardley, şi anume mai bogat, mai respectat sau cu un titlu bun. Doar că exista cineva mai bun pentru ea – asta dacă Charles ar fi fost deschis posibilităţii. Însă după seara trecută, Rose trebuia să accepte faptul că el nu voia acest lucru.

El voia să o evite, să nu complice situaţia dintre ei. Voia să se concentreze pe visul lui de a pleca în America şi de a deveni un proprietar de pământ bogat şi respectat.

Nu avea cum să îi poarte pică pentru visul lui.

Chiar dacă îi era dor de tânărul care era fericit doar să stea întins pe câmp şi să privească cerul, cu ea.

— Lord Stanton o să participe la balul nostru de peste trei zile, continuă Lady Yardley. E deja destul de cucerit de tine. Cu puţină încurajare, ar putea să te curteze până la dansul final şi să te ceară de soţie înainte de Crăciun. Gândeşte-te cât de încântaţi vor fi sora ta şi fratele tău,

când vor auzi veştile fericite.

Vorbea de parcă totul chiar se întâmplase. Dar Lady Yardley avea dreptate. Olivia şi Owen ar fi încântaţi să afle că se logodise.

Nu voiau decât ce era mai bun pentru ea, iar Rose voia să le facă pe plac. Poate era momentul să urmeze sfatul pe care i-l dădea toată lumea, de a încerca să fie normală măcar o dată şi să îmbrăţişeze şansele care i se dădeau. Era momentul să-şi găsească un soţ.

Inspiră adânc şi se hotărî să dea drumul durerii din trecut. Încercă să zâmbească şi spuse:

— Se pare că va trebui să facem câteva strategii în următoarele trei zile.

— Asta e atitudinea potrivită, spuse Lady Yardley. Cred că cea mai urgentă problemă e găsirea unei rochii de bal.

*

Charles verifică atent fiecare sertar al biroului. Se uită în fiecare carte, fiecare cotlon, fiecare raft din spatele lui. Examină fiecare element decorativ, de la suporturile de cărţi la vaze şi sculpturi, în caz că exista vreun compartiment secret în care se putea ţine o scrisoare. Verifică până şi podeaua de sub covor, ca să vadă dacă putea fi ridicată.

Nu găsi nimic.

Descurajat, însă fără să renunţe, închise registrele, le puse la loc pe raft şi se îndreptă către bibliotecă. Ceasul din hol îi arăta că mai avea cel puţin o jumătate de oră până când se întorceau femeile, şi nu voia să piardă timpul. Dacă Lady Yardley avea schiţe ascunse în bibliotecă, poate avea şi alte obiecte ascunse.

Charles speră că aşa stăteau lucrurile, pentru că celelalte două posibilităţi nu erau chiar încurajatoare. Prima alternativă era că scrisorile ducesei fuseseră distruse, iar Rose nu va putea să le citească. A doua era că Lady Yardley le luase în dormitorul ei, iar asta ar fi îngreunat recuperarea

lor. Nu avea cum să revizuiască rapoarte acolo.

Biblioteca era un loc mult mai accesibil. Dacă un servitor îi punea întrebări în legătură cu prezenţa lui acolo, va spune că avea nevoie de un volum despre floră, pentru a identifica un anumit copac care se găseşte la periferia moşiei lui Lady Yardley. Era o explicaţie plauzibilă. Cu toate astea, spera să intre şi să iasă de acolo fără să fie văzut.

Umerii îi erau încordaţi când deschise uşa camerei şi intră. Nu se simţi confortabil când văzu sute de cărţi aliniate şi cu titluri care mai de care mai greu de descifrat. Era ca şi cum ar fi păşit într-o întâlnire unde toată lumea ştia un secret, mai puţin el.

Neavând decât lumina din ce în ce mai slabă a zilei, camera era cenuşie şi răcoroasă, dar nu voia să rişte totul prin aprinderea unui lumânări, cu atât mai puţin a focului. Căută câteva minute şi când rămase fără lumină, ştiu că era timpul să plece.

Nu pierdu timpul verificând biroul sau alte locuri evidente, căci era convins că Rose se uitase deja acolo. În schimb, ridică colţurile covorului şi pernele de pe fotolii. Verifică în sertarele mici ale meselor şi pe rafturile de sus.

Apoi văzu cutia pe care i-o descrisese Rose, cea în care se aflau schiţele.

Uitându-se pe fereastră, văzu soarele care se cufunda sub linia orizontului, însă ce trebuia să facă nu avea să dureze mult. Şi, în plus, nu putea rezista tentaţiei de a vedea dacă Rose avusese dreptate, dacă subiectul schiţelor era chiar el.

Deschise cutia şi scoase un pergament din patul de catifea pe care se afla. Scoase şnurul şi desfăcu desenul.

Dumnezeule!

Dacă nu avea un frate geamăn, era clar că desenul îl înfăţişa pe el. Sau o versiune romanţată a lui. Hainele purtate de versiunea lui schiţată cu cărbune erau mai elegante decât orice avusese sau purtate Charles vreodată, iar părul părea că ar fi fost ciufulit în mod intenţionat şi aranjat să se onduleze în jurul frunţii. El era mai degrabă genul de bărbat care se spăla pe cap şi lăsa părul să se

usuce şi să se aranjeze de la sine.

Dar forma feţei, ochii şi pieptul erau fără doar şi poate ale lui.

Acest fapt îl zgudui, pentru că nu era un simplu portret. Tonul era intim, personal.

Dintr-odată, înţelese de ce Rose fusese atât de afectată şi simţise nevoia să vină la el acasă.

Se îndreptă către fereastră şi cercetă desenul mai bine, căutând o semnătură sau un indiciu despre unde şi când ar fi putut fi făcut.

La naiba, nu voia să recunoască cea mai evidentă posibilitate, şi anume că Lady Yardley îl desenase. Nu ştia nimic despre pasiunile ei sau dacă avea talent artistic, dar, în definitiv, era biblioteca ei.

Se uită prin cameră după alte opere de artă. Un tablou cu ramă aurie era atârnat între ferestre. Peisajul în nuanţe de maro şi verde înfăţişa un călăreţ singuratic pe un cal, dar aflat în distanţă. Era greu de spus dacă stilul artistului era asemănător cu cel din schiţă, compoziţia şi mediul fiind prea diferite.

În cameră mai era o singură altă operă de artă, un portret mare aflat deasupra şemineului. Charles nu se uitase atent la el înainte, dar îşi aminti când Evans îi spusese că era soţul defunct al lui Lady Yardley. Contele se relaxa pe o bancă de piatră, sub un copac, zâmbind ca un bărbat care nu avea nicio grijă în lume. La fel ca schiţa, portretul avea un aer intim. Doar uitându-se la el, Charles simţi că dăduse buzna peste un moment personal.

Se apropie să examineze colţul din stânga jos şi găsi o semnătură, dar era dificil să o desluşească din cauza luminii care scădea în intensitate. Apucă colţul ramei şi se aplecă, sperând să descifreze câteva litere…

Iar pictura se mişcă. Nu dintr-o parte în alta, cum s-ar fi aşteptat, ci către el, ca şi cum ar fi fost o uşă cu balamale. Prima lui reacţie panicată fu să aşeze tabloul în poziţia iniţială. Nu avea niciun motiv legitim să se afle în bibliotecă, iar dacă cineva ar fi descoperit că el era responsabil pentru distrugerea portretului cu preaiubitul soţ

al lui Lady Yardley, ar fi fost dat afară imediat.

Dar era ceva foarte ciudat în felul în care se mişcase tabloul, ca şi cum ar fi fost menit să se mişte în faţă. Atent, Charles trase din nou de partea dreaptă a ramei. Cu un scârţâit sinistru, pictura alunecă spre el.

În umbra din spatele tabloului, un mic dulăpior se ascundea în perete, uşa lui fiind acoperită cu tapet.

Dumnezeule! Aşa ceva exista numai în poveştile cu spioni, în genul de poveşti fantastice pe care tatăl lui i le citea când era mic.

Charles ezită. Un dulăpior ca acesta avea menirea să adăpostească bunuri de valoare, iar Charles nu era un hoţ. Voia doar s-o ajute pe Rose să-şi găsească mama. Acum că Lady Yardley ştia că Rose căuta informaţii, ar fi putut ascunde scrisorile acolo.

Deşi conştiinţa nu-i dădea pace, nu putea rata o asemenea ocazie, mai ales că era posibil să nu mai apară vreodată.

Aşa că puse mâna pe mâner, aşteptând să găsească o încuietoare ascunsă sau alte obstacole. Însă când îl apăsă, uşa se deschise uşor, dezvăluind conţinutul dulăpiorului.

Înăuntru erau o cutie de catifea, un pistol mic, un săculeţ mare cu şnur, un teanc de acte şi, exact în faţă, mai multe scrisori.

Acestea puteau fi de la oricine, însă intuiţia lui Charles îi spuse că erau de la mama lui Rose, ducesa. Era un singur mod prin care putea confirma suspiciunea. Întinse mâna după ele, dar îngheţă când auzi râsete pe hol.

Inima îi bătea cu putere. Luă prima scrisoare de pe grămăjoară şi o băgă în buzunar. Aşeză portretul la loc, închizând uşa dulăpiorului în acelaşi timp. Apoi luă schiţa cu el şi o înfăşură în timp ce alerga spre raftul unde o găsise. Abia avu timp să pună şnurul la loc, să o pună în cutia de lemn şi să pună capacul când Lady Yardley intră în cameră.

Luă repede o carte de pe raftul din faţa lui şi se prefăcu a examina cotorul.

— Domnule Holland. Evans a spus că lucraţi în birou, nu mă aşteptam să vă găsesc aici… singur.

Capitolul 10

— Sper că nu am întrecut limita.

Charles făcu o plecăciune politicoasă în faţa lui Lady Yardley, fiind curios dacă faţa îi era la fel de roşie pe cât o simţea. Ce scuză avea pentru faptul că era în bibliotecă? Ah da, copacul.

— Căutam o carte care m-ar ajuta să identific un anumit copac.

Uitându-se la volumul din mâinile lui, Lady Yardley ridică o sprânceană.

— Aşa că ai luat poeziile lui Byron?

— Cred că am fost distras.

Lady Yardley se apropie şi îi aruncă o privire cercetătoare.

— Nu aş fi zis că îţi place poezia.

— Nu îmi place, spuse el repede. Pur şi simplu, mi-a atras atenţia.

— Trebuie să recunosc, mă intrigă această latură a ta, domnului Holland. Noi doi de obicei discutăm subiecte de zi cu zi. Efectele secetei asupra câmpurilor, reparaţiile de care este nevoie pe moşie, probleme de contabilitate. Sunt foarte plictisitoare, nu ţi se pare?

— Nu, nu cred asta.

— Spune-mi, care e poezia ta preferată?

— Nu am una.

— Nu fi timid.

Lady Yardley se apropie, îi zâmbi sugestiv şi nu avu cum să nu înţeleagă privirea pe care i-o aruncă. Îl invita să uite că ea era angajatoarea lui, să o privească doar ca pe o femeie. O femeie interesantă, deschisă şi disponibilă.

Nu era bine. Nu pentru că ar fi fost tentat să-i accepte oferta tăcută, ci tocmai pentru că nu era. Nu voia să-i rănească sentimentele. Fusese suficient de amabilă, încât să-l angajeze, să-i dea o şansă într-un post pentru care

avea puţină experienţă. Şi îşi pierduse soţul în urmă cu numai doi ani. Trebuie să fi fost greu, să devină văduvă la o vârstă relativ tânără. Nu avea cum să aibă mai mult de patruzeci de ani. Poate suspiciunile lui Rose erau corecte şi Lady Yardley îl angajase pentru că era interesată de el nu ca administrator al moşiei, ci ca bărbat. Însă oricare ar fi fost motivul, el primise acel loc de muncă şi nu-şi putea permite să-l piardă.

În acel moment, simţi că era periculos de aproape de a-şi pune slujba în pericol.

Aşa că Charles îi ignoră invitaţia şi încercă să schimbe subiectul. Arătă către tabloul de deasupra poliţei şemineului.

— Dumneavoastră aţi pictat portretul soţului?

Lady Yardley îşi lăsă privirea în jos după ce se uită la imaginea bărbatului cu care fusese căsătorită.

— Da. Încă îmi e dor de el.

— Îmi pare rău. Nu dorise să o întristeze. E un portret minunat. Nu am avut plăcerea să-l cunosc, dar pot să-mi dau seama că a fost un om bun şi foarte îndrăgostit de dumneavoastră.

Nu ar fi trebuit să adauge ultima parte, dar Lady Yardley păru atât de abătută, atât de singură, că îşi dorise să o înveselească.

Efectul fu însă opus, iar Lady Yardley izbucni în lacrimi.

În doar câteva secunde, faţa i se făcu roşie ca sfecla şi lacrimile începură să îi curgă pe obraji şi pe bărbie.

— Iertaţi-mă.

Charles îşi scoase o batistă din buzunar şi i-o întinse.

— Nu este treaba mea, nu ar fi trebuit să spun nimic.

Nu voia decât să iasă din cameră şi să uite întreaga întâlnire.

— Nu, nu, spuse ea. Mă bucur că l-ai pomenit. Niciodată nu vorbesc de el. Casa asta… e disperat de goală fără el. Iar eu îl văd nu numai în tablou, ci şi în lucrurile lui, oriunde mă uit.

Acestea fiind spuse, începu să plângă şi mai tare,

trupul zguduindu-se de suspine.

Charles stătea drept, fără să ştie ce să facă.

— Să chem pe cineva?

— Nu, eu…

Se împletici şi se prinse de marginea raftului, apoi căzu pe podea.

Dumnezeule! Charles se aşeză în genunchi lângă ea şi îi prinse faţa în mâini. Nu leşinase de tot, pentru că încă era conştientă şi plângea.

— Permiteţi-mi să vă ajut să vă ridicaţi.

Lady Yardley încuviinţă. Charles îşi puse braţul în jurul ei şi o ajută să stea dreaptă, sprijinind-o de rafturile cu cărţi. Când se aşeză lângă ea, se mai potolise din plâns.

— O să chem camerista să vă ajute.

— Nu, te rog, nu. Îl privi cu ochi roşii şi apoşi. Nu vreau să mă mai vadă cineva aşa. Ajută-mă doar să ajung la canapeaua de acolo. Am nevoie doar de câteva momente ca să mă adun.

— Foarte bine.

Charles îi întinse o mână, însă când încercă să se ridice, picioarele ei îi tremurau ca ale unui mânz abia fătat.

— Va trebui să mă duci în braţe, spuse ea abia respirând

Mintea lui îi trimitea tot felul de avertismente, însă Lady Yardley era, cu siguranţă, prea afectată ca să aibă intenţii necuviincioase.

Lăsând îndoielile la o parte, se aplecă şi o ridică. Cu un braţ pe spatele ei şi altul sub genunchi, se ridică în picioare, o duse până la canapea şi se aplecă să o aşeze pe pernele de mătase aurie.

Însă ea nu îi dădu drumul.

El vru să îi desfacă mâinile de după gât, însă ea le ţinu strâns. I-ar fi împins unul din braţe ca să se elibereze, dar se temea să nu-i rupă oasele.

— Lady Yardley, zise el.

— Te rog, spune-mi Diana. Respiraţia ei, în care se simţea mirosul de vin, îl lovi în faţă. E minunat să fiu în braţele tale.

— Nu sunteţi, spuse el ferm. Credeam că vă e rău, aşa că v-am adus în braţe.

Ea încă se ţinea de gâtul lui şi spuse:

— Şi încă atât de uşor. Admir asta la tine, puterea ta, masculinitatea ta.

La naiba!

— Trebuie să plec acum.

Ignorându-l, ea îl mângâie pe braţ, îşi arcui spatele şi îşi lipi sânii de el.

— Ai sânge de viking. Nu m-ar deranja să văd mai mult din tine.

Sfinte Sisoe! Cât vin băuse?

Ea se întinse spre cămaşa lui, ca şi cum ar fi vrut s-o rupă de pe el. Charles se dădu înapoi repede şi se ridică în picioare, însă ea se aruncă pe el. Pieptul ei se lovi de al lui şi când se dezechilibră, o prinse ca să nu ajungă din nou pe podea.

— Scuze.

Evans, majordomul, stătea în uşă, cu o privire pe jumătate dezgustată, pe jumătate amuzată.

— E totul în ordine, Lady Yardley?

Aceasta se îndepărtă de Charles, după care îşi aranjă rochia.

— Da. Sunt doar puţin neîndemânatică. Aproape m-am împiedicat. Slavă Domnului că domnul Holland a fost aici ca să mă prindă.

Majordomul îşi ridică sprânceana la Charles, de parcă ar fi pus cap la cap piesele unui puzzle şocant.

— Foarte bine atunci. Am auzit ceva mişcare, dar dacă nu e nevoie de mine aici, o să mă întorc la sarcinile mele.

— Mulţumesc pentru grijă, Evans.

Lady Yardley îşi aranjă părul, fiind din nou contesa plină de demnitate pe care o ştia toată lumea.

Când majordomul plecă, Charles făcu politicos o plecăciune.

— O seară bună, Lady Yardley.

— Doar Diana, îţi aminteşti, Charles?

— Prefer să mă adresez cum se cuvine, milady.

Se apropie de el, iar când Charles făcu un pas înapoi, râse uşor.

— Spune-mi cum vrei. O să continuăm conversaţia altă dată.

— Cum doriţi.

În acel moment, ar fi spus orice ca să iasă din bibliotecă şi să plece de lângă ea.

Aproape ajunsese la uşă când ea îl strigă:

— Ai găsit ce căutai?

Charles se opri şi înghiţi în sec. Scrisoarea pe care o luase era încă în buzunarul jachetei. Cel puţin spera asta. Dar nu avea cum să se refere la asta. Cartea.

— Nu, spuse el încrezător. Poate data viitoare.

— Da, sunt sigură că o să ai mai mult noroc data viitoare. Lady Yardley îi zâmbi cu subînţeles. Sunt sigură că amândoi vom avea mai mult noroc.

*

Dimineaţa lui Rose indusese o călătorie până la magazinul de pălării şi vizite la trei dintre cunoştinţele lui Lady Bonneville din Bath. Vicontesa părea să cunoască pe toată lumea. Când se întoarse la conacul Yardley, majordomul îi dădu lui Rose scrisori cu răspunsuri pentru bal, care urma să aibă loc peste două zile. Până atunci, o singură persoană spusese că nu poate ajunge. De fapt, fiica lui trimisese scrisoarea, deoarece el nu putea răspunde, pentru că murise. Restul răspunseseră afirmativ invitaţiei.

Tot mersul la cumpărături, vizitele şi organizarea o epuizaseră pe Rose. Conversaţiile constante o lăsau fără energie. Mai mult decât orice, îşi dorea să stea singură, aşa că atunci când Lady Bonneville o anunţă că se duce în dormitor să tragă un pui de somn, Rose profită de ocazie ca să scape în grădină, pentru o plimbare care să o revigoreze.

În momentul când păşi afară, aerul proaspăt, chiar dacă rece, îi linişti nervii. Singură cu gândurile ei, se plimbă prin grădina adormită, oprindu-se din loc în loc pentru a-şi

imagina cum ar arăta în timpul verii.

Din păcate, fiecare locşor îi reamintea de Charles şi de ziua când se întâlniseră în grădină, ziua când îi spusese că ţinea la ea.

Doar că nu părea să ţină destul de mult. Distanţa pe care o punea între ei o durea mai mult decât ar fi crezut că e posibil. Mai fusese părăsită înainte. Prima oară de mama ei, şi apoi de tatăl ei, însă relaţia cu Charles nu se pe baza pe legături de sânge. Aveau o legătură emoţională atât de puternică, c-ar fi putut jura că era fizică. Chiar şi acum, când se gândea că el va pleca în America, pieptul o durea şi o lua cu ameţeală.

Dar se vindecase înainte. O va face din nou. Nu avea de ales.

Încercând să dea la o parte gândurile despre el, se duse într-un colţ îndepărtat al grădinii, unde câteva plante care rămăseseră verzi creau un loc izolat. Se aşeză pe bancă, dorind să pună la punct un plan ca să îşi găsească mama sau cel puţin să se hotărască care vor fi următorii ei paşi.

Miau.

Rose se uită sub bancă. Ash stătea întins şi se gudura pe lângă gleznele ei.

Râzând, îl mângâie pe cap, între urechi.

— Ce faci aici? Şi tu cauţi un loc liniştit? Scuze că ţi-am întrerupt somnul.

Motanul mieună, semn că o iertase, apoi închise ochii mulţumit în timp ce Rose îl mângâie pe spate.

— Ce o să se întâmple cu tine când Charles va pleca?

Motanul se plimba prin faţa lui Rose, ca şi cum şi el ar fi fost îngrijorat că ar fi putut rămâne singur.

— Mereu o să ai o casă la mine, îi şopti ea.

— Întrerup?

Rose tresări când îl văzu pe Charles pe aleea de piatră, străbătând distanţa dintre ei în doar câţiva paşi.

— Speram că Ash o să mă ajute să te găsesc, spuse el.

— Mă căutai?

— Ai o clipă să vorbim?

Tonul lui îi trimise fiori prin corp.

— Bineînţeles.

Se aşezară pe o bancă, iar motanul sări şi se ghemui lângă şoldul lui Rose, ca şi cum ar fi simţit că aceasta avea nevoie de un sprijin.

— În primul rând, vreau să-ţi cer scuze pentru comportamentul meu din seara aceea. Nu am gestionat situaţia prea bine.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze pentru că ai spus adevărul. Sau pentru că îţi urmezi visurile. Să ştii că te invidiez.

— Pe mine? De ce?

— Pentru că nu te pleci în faţa aşteptărilor celorlalţi în ceea ce te priveşte. Îţi poţi trăi viaţa aşa cum vrei.

Charles încuviinţă şi îi dădu dreptate.

— Te rog, nu mă înţelege greşit. Ştiu că sunt foarte norocoasă. Faptul că sunt fiica unui duce şi a unei ducese mi-a oferit toate avantajele posibile. Şi sunt binecuvântată de două ori, pentru că am un frate, o soră şi chiar şi o soră vitregă pe care îi ador.

Charles ridică o sprânceană când auzi de sora ei vitregă, Sophia. Uitase că nu o cunoştea. Existaseră zvonuri că fostul duce de Huntford avusese un copil cu o librăreasă, dar Charles nu era la zi cu bârfele, iar Rose nu voia să devieze conversaţia.

— O să-ţi spun de Sophia altă dată. Ideea este că sunt foarte norocoasă.

— Dar...?

— Dar acum trebuie să joc rolul pe care m-am născut să-l joc.

Încruntându-se, Charles întrebă:

— Şi asta ce înseamnă?

— Trebuie să intru în vârtejul social, să mă căsătoresc şi să devin o membră respectabilă a societăţii. Dar poate nu chiar imediat, dacă avea un cuvânt de spus în asta. Datorez asta familiei mele.

Charles îşi strânse buzele. Un muşchi se mişcă în

partea stângă a maxilarului. Rose simţi că voia să spună ceva, dar n-o făcu.

— Nu o să fie o viaţă groaznică, îl asigură ea. Sunt sigură că o să fiu mulţumită.

— Dar nu e la fel cu a fi fericită.

— Nu e.

Cuvintele ei răsunară în tăcerea care se aşternu. Îl mângâie pe Ash sub bărbie, fiind recunoscătoare pentru prietenia lui.

În cele din urmă, Charles spuse:

— Deci, te-ai hotărât să te căsătoreşti cu un bărbat bogat, cu titlu şi să trăieşti viaţa care ţi-era menită.

Rose nu crezu că îşi imagina gelozia abia ţinută în frâu care sfârâia pe sub pielea lui, însă asta era o consolare prea mică.

Voia să-i spună că s-ar răzgândi într-o clipă dacă şi-ar putea petrece viaţa cu el.

— Da.

— Asta înseamnă că nu mai vrei să-ţi găseşti mama?

— Nicidecum, spuse ea repede. Sunt mai hotărâtă ca oricând să o găsesc. Chiar ieri, Lady Yardley mi-a spus că mama e undeva la ţară, în Franţa, dar nu mi-a putut da mai multe detalii.

— Nu a putut sau nu a vrut?

— Cred că a doua variantă. Sunt aproape sigură că Lady Yardley ştie mai multe decât îmi spune şi nu o să mă mulţumesc cu jumătăţi de adevăr. Cred c-o să înnebunesc dacă nu aflu ce s-a întâmplat cu mama. Trebuie să o găsesc. Sau cel puţin să aflu ce s-a întâmplat cu ea.

Charles inspiră adânc.

— În cazul ăsta, asta e pentru tine.

Scoase din buzunarul de la piept la jachetei o hârtie şi i-o întinse.

Capitolul 11

Mânză: (1) O iapă care are sub 4 ani. (2) O tânără

dezgheţată, ca în exemplul: „Tinerii masculi se plimbau prin sala de bal în căutarea unor mânze naive”.

Rose se uită la hârtia din mâna lui Charles.

— Ce e?

— O scrisoare. De la mama ta.

Sângele începu să îi pulseze în urechi şi strânse hârtia la piept.

— Unde ai găsit-o?

— În biblioteca lui Lady Yardley.

— Ai citit-o?

— Nu. M-am uitat doar la semnătura de jos şi, când i-am văzut numele, am împăturit scrisoarea şi am pus-o deoparte până ţi-o puteam da. Nu ştiu dacă scrisoarea o să-ţi răspundă la întrebări, dar m-am gândit că o să vrei să afli singură.

Rose îi zâmbi cu recunoştinţă.

— Sper că nu te-ai pus în pericol şi nu ţi-ai riscat slujba pentru a obţine această scrisoare.

Charles privi în depărtare, ceea ce îi răspunse la întrebare.

— Măcar atât puteam face. Vreau să afli răspunsurile care te interesează, să fii fericită.

Cât de uşor suna totul.

— Unde ai găsit-o? Era singura scrisoare?

Charles ezită o clipă, după care spuse:

— E un mic dulăpior ascuns în spatele portretului aflat deasupra şemineului, unde Lady Yardley ţine un pistol şi obiecte de valoare. Mai erau şi alte scrisori, dar nu am avut timp să iau decât una.

Rose clipi.

— Lady Yardley are un dulăpior secret?

— Aşa se pare. Dar promite-mi că nu o să umbli la el. Cu cât eşti implicată mai puţin, cu atât mai bine.

— Nu sunt de acord. Asta are de-a face cu mama mea şi ar trebui să fiu implicată. Dintre toţi oamenii, credeam că o să înţelegi.

— Înţeleg. Nu-ţi cer decât să-mi dai scrisoarea înapoi

când termini cu ea. Ar trebui să fie uşor să mă strecor în bibliotecă şi să o pun la loc înainte ca Lady Yardley să-şi dea seama că lipseşte.

— Foarte bine.

Dar tot se bucura să ştie de ascunzătoare. Dacă scrisoarea nu avea informaţii legate de locul unde se afla mama ei, putea găsi altele.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Charles spuse:

— Dacă vrei să iau şi alte scrisori, o s-o fac.

— Nu ţi-aş cere aşa ceva. Ai riscat destul.

Ochii lui se lăsară în jos, către scrisoarea pe care Rose încă o strângea la piept.

— O s-o citeşti acum?

— Nu cred. Nu cred că o să-mi pot păstra calmul.

— Crezi că sunt veşti proaste?

— Da. Şi mă tem şi că va avea numai veşti bune. Dacă o să aflu că mama e fericită trăindu-şi viaţa fără mine, fiica ei, o să fiu nespus de tristă.

Charles se încruntă.

— Deci, scrisoarea o să-ţi provoace durere, indiferent ce-ar conţine.

— Da.

— Şi cu toate astea, eşti hotărâtă să o citeşti.

— Trebuie.

O luă în braţe, învăluind-o instantaneu în căldură şi forţă. Ea se rezemă de el, ca şi cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume, iar când Charles o sărută pe frunte, inima ei tresări.

— Sper că o să găseşti răspunsurile pe care le cauţi, Rose. Vocea lui, joasă şi gravă, o copleşi ca o ploaie vindecătoare. Dar mai presus de asta, sper c-o să-ţi dai seama că, indiferent ce o să afli despre mama ta, meriţi iubire. Poate ea e capabilă să ţi-o ofere, poate nu. Dar ce ştiu sigur e că o meriţi. Din plin.

Rose împături scrisoarea şi o puse în buzunarul pelerinei.

— Cred că tu crezi ce spui când zici asemenea lucruri.

El se dădu în spate ca să se uite la ea, oarecum

ofensat de vorbele ei.

— Bineînţeles că da.

— Atunci de ce mă simt atât de singură?

Atât de cumplit de nedorită.

— Pentru că unele mame şi unii taţi pur şi simplu nu au instinctele potrivite. Am văzut asta de zeci de ori la animale.

Ash dădu din coadă, la momentul potrivit.

— Nu e corect, dar aşa funcţionează natura. Nu lăsa ca eşecurile părinţilor tăi să te influenţeze.

Avea dreptate.

În acel moment, din siguranţa braţelor lui Charles, Rose făcu un jurământ tăcut. Dacă vor exista eşecuri care o vor influenţa, acestea vor fi ale ei. Şi dacă va eşua, avea de gând s-o facă într-un mod spectaculos.

Niciun moment nu era mai bun ca prezentul.

— Când am spus mai devreme că m-am hotărât să-mi caut un soţ, am omis un detaliu important.

Charles îşi arcui o sprânceană, o treime din curiozitate, două treimi cu suspiciune.

— Ascult.

— Nu sunt pregătită să mă leg de un bărbat într-o căsătorie lipsită de iubire.

— Când spui aşa, nu sună prea atrăgător.

— Nu. De asta m-am hotărât că înainte o să mă căsătoresc, voi experimenta plăcerea.

Charles aproape se înecă.

— Plăcerea?

— Da. Pasiunea, dragostea fizică, împreunarea…

Charles ridică o mână.

— Nu e nevoie să detaliezi.

— Te simţi jenat? Pentru că speram…

— Nu o spune.

Rose clipi inocent.

— Ce? Că speram că o să fii călăuza mea.

— Iisuse! Nu vorbim de un afurisit de tur aici.

— Tocmai de asta am nevoie de cineva în care am încredere şi…

— Şi?

— Şi de cineva care îmi face inima s-o ia razna cu fiecare atingere.

— Rose!

Ea îl luă de mână şi îi dădu jos mănuşa. Apoi îi puse mâna sub pelerină, pe partea stângă a pieptului ei. Palma lui caldă şi aspră îi mângâie decolteul, provocându-i fiori.

— Vezi? Niciun alt bărbat nu are efectul ăsta asupra mea.

— Nu ştii ce îmi ceri.

— Poate ţi se pare că am luat în pripă decizia de a trăi plăcerea. — S-ar putea spune asta.

— Dar are sens. Nu cred că atracţia unică dintre noi e doar în mintea mea, nu-i aşa?

Charles închise ochii o clipă.

— Dumnezeule, nu!

— Excelent. Atunci nu o să ţi se pară sarcina neatrăgătoare sau grea?

— Din contră. Să te iubesc pe tine nu ar putea fi niciodată o sarcină grea. Îi luă sânul în mână şi îi mângâie sfârcul cu degetul mare. Vezi tu, tocmai asta e problema. Cred că s-ar putea să-mi placă sarcina asta mult prea mult.

Dorinţa şi plăcerea se amestecau în ea. Abia respirând, îi spuse:

— Atunci asta se dovedeşte a fi o primă lecţie grozavă.

Cu un mormăit jos, o trase peste el.

— Uite-o şi pe a doua.

Sărutul lui era sălbatic, menit să îi schimbe actuala decizie.

Nu o făcu.

Tot ce făcea Charles o încânta. Ţinea o mână pe ceafa ei, jucându-se cu buclele. Cealaltă mână i se plimba sub pelerină, peste sânii ei, şolduri şi între coapse. Când o trase în poală, ea trebui să reziste dorinţei deloc potrivite de a-l încăleca. Dovada dorinţei lui era lipită de fundul ei, iar ea avu un al doilea impuls indecent. Acela de a-l dezbrăca imediat, însă reuşi, cu greu, să îi reziste.

Adora să-l vadă pe Charles atât de pasional, atât de lipsit de control. Nimic din sărutul lui nu era previzibil. Îi explora gura cu un abandon complet, limba lui împletindu-se cu a ei. Barba lui îi înţepa pielea, gâdilând-o. Fiecare celulă din corpul ei se simţea vie, şi Rose se întrebă dacă trăise în transă primii 21 de ani din viaţă.

Senzaţia era prea magică pentru a fi ignorată, prea rară pentru a fi suprimată. Nici măcar educaţia ei rafinată şi anii de ascultat poveţe nu se comparau cu fiorul pe care îl simţea când se afla în braţele lui. Trebuia să experimenteze mai multă pasiune şi nu se putea imagina fiind intimă cu altcineva decât cu Charles.

Cea mai frumoasă parte era că şi el părea să fie la fel de afectat de sărutul lor. O ţinea ca şi cum ar fi vrut-o doar pentru el, ca şi cum nu ar fi vrut să-i dea drumul niciodată.

Ceea ce ar fi fost perfect acceptabil pentru ea.

Îşi concentră toată fericirea şi durerea din acea săptămână în săruturile ei. Charles trebuia să ştie că ea nu va fugi de el. Că era mai puternică decât fata pe care şi-o amintea. Că era o femeie cu dorinţe proprii. Îşi trecu mâinile prin părul lui şi îşi undui fundul peste mădularul lui, plăcându-i la nebunie geamătul pe care îl obţinu de la el.

— O să fii moartea mea.

Dar Charles nu părea să fie deranjat de asta.

— Atunci o să mă ajuţi?

Îl privi în ochi, seducându-l să accepte.

— Ar trebui să spun nu.

— Dar o s-o faci?

— Cred că ar trebui să aşteptăm şi să vedem ce părere ai peste o săptămână.

— O săptămână.

Ar fi putut fi la fel de bine o viaţă întreagă.

— Nu o să-mi schimb părerea în privinţa asta.

— Atunci câteva zile nu vor conta.

— Timpul nostru împreună e limitat. O să mai stau aici cu Lady Bonneville doar două săptămâni. Cel mai probabil o să fii pe un vas spre America înainte să ne întâlnim din nou. Nu avem timp de pierdut.

— Asta aşa e.

— Atunci de ce tot amâni?

— E uşor să te laşi dus de val. Însă amintirile durează. Acţiunile au consecinţe.

Ea scutură din cap, nemulţumită de platitudinile lui.

— Ce vrei să spui?

— Vieţile noastre ne duc pe drumuri diferite şi nu putem schimba asta, chiar dacă am vrea. Peste ani, sau chiar zile, nu vreau să te gândeşti la mine cu regret.

Serioasă, Rose îi cuprinse faţa cu mâinile.

— Nu aş face niciodată asta. Dar poate tu ai îndoieli.

El îşi întoarse capul, lipindu-şi buzele de încheietura mâinii ei.

— Rose, înţelege bine ce o să-ţi spun. Dacă noi doi am face dragoste, acea zi ar rămâne imprimată în inima şi sufletul meu drept cea mai frumoasă zi din viaţa mea. Dar pentru tine miza e mai mare, ai mai multe de pierdut. De asta vreau să ai timp să te gândeşti la ce-mi ceri.

Rose nu ştia exact de ce, dar simţea ca şi cum Charles îi scăpa printre degete. Panica, duşmanul ei de demult, îi cuprinse pieptul.

Apoi însă el o mângâie pe obraz, alinând-o cu atingerea şi cuvintele lui.

— Nu o să plec nicăieri prea curând. Îţi promit.

Rose zâmbi şi aprecie încercarea lui de a o linişti. În plus, îl crezu. Problema era că în cele din urmă, oamenii tot o părăseau.

Se dădu jos din poala lui şi rămase în picioare în faţa lui.

— În trei zile.

— Stăpâneşti arta convingerii, spuse el râzând. Foarte bine, hai să ne întâlnim în foişor la apus, peste trei zile.

Se ridică şi îi trase gluga pe cap.

— Dacă ai nevoie de ceva până atunci, trimite-mi vorbă.

— Cum?

Charles se gândi puţin, după care spuse:

— Atârnă o batistă la fereastra dormitorului tău dacă

vrei să ne vedem aici. O să vin pe înserat.

Privindu-l fix, Rose îl întrebă:

— Ai mai făcut asta?

— Niciodată. Însă îi aruncă un zâmbet plin de subînţeles. Du-te înapoi în casă şi citeşte scrisoarea mamei tale. O să mă gândesc la tine.

Rose îşi apăsă mâna peste buzunarul în care se afla scrisoarea.

— Mulţumesc că ai găsit-o.

— Aminteşte-ţi ce ţi-am spus mai devreme. Eşecurile ei nu sunt ale tale şi nu sunt nici reflexia ta.

Cu o tandreţe care o durea, o sărută pe obraz.

— Ne vedem peste trei zile.

Simplul fapt că avea acea întâlnire pe care să o aştepte cu nerăbdare mai atenuă din neliniştea provocată de scrisoare. Se aplecă să îl mângâie pe Ash, după care o luă către casă. După câţiva paşi, se întoarse.

— Aproape c-am uitat să întreb. Ai văzut schiţele?

— Da, una din ele. Aveai dreptate, eu apar în ele.

Rose încercă să nu jubileze, dar „aveai dreptate” erau probabil două din cele mai dulci cuvinte.

— Şi ştii cine le-a desenat?

— Am o bănuială, spuse el. Şi mi-aş fi dorit să fi fost oricine altcineva decât ea.

Capitolul 12

Chiar şi cu scrisoarea necitită de la mama ei care o aştepta sus, Rose se lăsă prinsă de entuziasmul organizării. Se hotărâse să citească misiva după ce se retrăgea toată lumea la culcare, în caz c-ar fi conţinut veşti care ar fi supărat-o sau, şi mai rău, niciun fel de informaţii.

După cină, Rose, Lady Bonneville şi Lady Yardley discutară detaliile balului. Fuseseră angajaţi servitori în plus, meniul fusese stabilit şi o orchestră fusese rezervată pentru acea seară.

— Diana, câţi invitaţi aşteptăm?

Lady Bonneville se uită pe hârtia din faţa ei.

— Optzeci. Întorcându-se spre Rose, continuă: Inclusiv mai mulţi domni eligibili, cu titluri. Unii dintre ei sunt şi bogaţi, o asigură Lady Yardley. Însă averea nu e o cerinţă obligatorie, nu-i aşa? Fratele tău cu siguranţă va oferi o zestre impresionantă.

— Este foarte generos, încuviinţă Rose, care îşi dorea ca Lady Yardley să nu fi fost atât de hotărâtă să-i găsească un soţ la bal.

Într-adevăr, Rose se hotărâse să-şi găsească un soţ, dar poate era mai bine să se ocupe de asta când se întorcea în Londra. Atât timp cât era în Bath, va înclina să compare pe oricine cu Charles şi era sigură că niciun alt bărbat nu se va ridica la nivelul lui.

Poate va amâna puţin găsirea unui soţ şi îşi va petrece balul alături de vicontesă, aducându-i băuturi şi ascultând poveştile colorate ale evenimentelor serii.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Lady Bonneville îşi ridică lornionul şi se uită prin el.

— Nu o să consider seara un succes, dacă Rose nu dansează fiecare set.

— O să fac tot ce…

— Nu cer prea multe, draga mea, spuse ea pe un ton dramatic. Cu o înfăţişare captivantă ca a ta, un carnet de bal plin e uşor de obţinut. Ai grijă să te ocupi de asta.

— Da, milady.

În sfârşit mulţumită, Lady Bonneville căscă.

— Am uitat cât de epuizantă e organizarea unui bal.

— Să vă ajut să mergeţi în cameră? o întrebă Rose.

— Da, şi ar trebui şi tu să te retragi în curând. Eşti trasă la faţă şi prea subţire. Ar trebui să mănânci câţiva biscuiţi.

Rose îi întinse braţul.

— O să fac asta de dimineaţă.

Lady Bonneville mormăi când o apucă pe Rose de cot, după care îi ură o seară plăcută lui Lady Yardley. Peste câteva clipe, vicontesă era în mâinile capabile ale lui

Andrey, şi Rose în dormitorul ei. Singură. Ţinând scrisoarea mamei.

O întoarse de câteva ori, observând hârtia elegantă şi împăturirea atentă. Mama mereu crezuse în păstrarea aparenţelor.

Inspiră adânc şi deschise scrisoarea.

Dragă Diana,

Deşi aş fi sperat să primesc până acum răspunsul tău, nu te învinovăţesc câtuşi de puţin pentru că întârzii. Poate ţi-am cerut prea mult, dar suntem cele mai bune prietene, sau cel puţin eram odată. Mă rog să găseşti în inima ta o modalitate să mă vizitezi ca să îţi pot da câteva obiecte personale. În cazul în care nu voi putea pleca din locul ăsta groaznic, cel puţin o să fiu liniştită că o să dai obiectele copiilor mei.

Ştii că nu ţi-aş cere ajutorul, dacă nu aş fi disperată. Chiar şi în starea mea demnă de milă, încă mai am puţină mândrie. Aşa că dacă alegi să ignori această scrisoare, nu o să te implor să mă ajuţi şi nici nu o să te mai deranjez.

Sunt conştientă că situaţia tristă în care mă aflu e din vina mea. Orice vei decide, te implor să ţii rugămintea mea secretă. Vreau să îi cruţ pe copiii mei deşi mai multă ruşine şi durere. Vreau să-şi amintească de mine ca de o ducesă tânără şi frumoasă, nu ruşinea care am devenit de atunci.

Aştept cu nerăbdare răspunsul tău,

Lily

Scrisoarea căzu din mâna lui Rose pe cuvertura de catifea de pe pat. Mama ei avea probleme, era prinsă într-un loc groaznic.

Gândul că mama ei sofisticată, privilegiată, putea fi închisă într-un loc oribil, ca o închisoare sau un azil pentru nebuni, o zgudui. Era prea înfiorător ca să-şi poată imagina aşa ceva.

Deşi Rose nu-şi văzuse mama de şase ani, vestea că

aceasta era singură şi avea nevoie de ea aproape o îmbolnăvi fizic.

Şi totuşi, o parte din scrisoare îi dădu speranţă, pentru că mama nu uitase de ea, de Olivia şi de Owen. Voia să le ofere ceva, dar ce? Rose ridică scrisoarea şi se uită la ea din nou. Data arăta că mama o scrisese în urmă cu trei săptămâni, cu puţin timp înainte ca Rose să ajungă în Bath. Mesajul nu avea nicio adresă, nu oferea niciun indiciu de unde fusese trimis.

Un lucru era însă sigur: nu părea că mama ei se bucura de viaţă în Franţa. Lady Yardley o minţise, dar de ce?

Poate pur şi simplu onora cerinţa mamei de a-i ţine circumstanţele secrete, mai ales faţă de copiii ei.

Însă Rose bănuia că Lady Yardley avea propriile planuri. Pieptul i se încordă, umplându-se de furie. Era clar că Lady Yardley ignorase prima şi poate şi a doua cerere de ajutor trimisă de mama ei.

Sări din pat şi începu să se plimbe, blestemând ora târzie şi distanţa mare până la Londra. Olivia era încă în luna de miere în Egipt, de unde urma să se întoarcă peste câteva săptămâni. Rose abia aştepta să discute cu ea despre ce aflase. Până şi Owen, încăpăţânat cum era, ar fi simţit că trebuia să facă ceva, şi încă repede. Spusese că nu o va ierta pe mama niciodată, însă lucrurile se schimbaseră. Acum avea o fiică a lui. Cu siguranţă ar fi vrut ca aceasta să-şi cunoască bunica.

Era adevărat că mama nu fusese niciodată un model de mamă iubitoare, dar avusese momentele ei. Îi dăduse în leagănele care atârnau de marele stejar de pe pajişte.

Şi se amuzase când îl învăţase pe Owen, care atunci avea 10 ani, un dans scoţian.

Bineînţeles că fuseseră şi perioade întunecate, când se închidea în camera ei zile întregi. Nu fusese mama perfectă, dar era singura pe care o aveau. Motivul era îndeajuns ca să vrea s-o ajute.

Din păcate, Rose ştia acum destul cât să fie îngrijorată, însă nu îndeajuns încât să rezolve ceva. Cel mai

enervant era că nu ştia de unde să înceapă să-şi caute mama.

Voia să se ducă în bibliotecă, să găsească dulăpiorul din spatele tabloului şi să caute celelalte scrisori. Chiar atunci. Părea singurul mod de a afla întregul adevăr. Însă Charles o rugase să nu facă asta, şi nu avea de gând să acţioneze în vreun fel care i-ar putea crea probleme lui.

Ani întregi nu ştiuse nimic despre mama ei, aşa că o zi în plus nu avea să schimbe cu nimic soarta acesteia. Un somn bun îi va limpezi gândurile şi va putea apoi să pună la cale următorii paşi.

În acelaşi timp, nevoia de a se confesa cuiva, în principal lui Charles, era puternică. Se gândi să atârne o batistă la fereastră, dar şi dacă ar fi putut s-o vadă în întunericul nopţii, era prea târziu ca ea să iasă din casă. Nu, îi va lăsa semn mâine şi se vor întâlni la foişor.

*

Charles se gândise la Rose încă de când îşi luaseră rămas-bun cu o seară în urmă. Făcuse bine să-i dea scrisoarea, de asta era sigur, dar ura faptul că veştile urmau să îi provoace suferinţă.

Din afară, rănile copilăriei ei păreau să fie vindecate, dar se temea că vorbele scrise în grabă de mama ei puteau redeschide acele răni, scoţând la iveală durerea de dedesubt. Chiar şi aşa, Rose nu voia să fie protejată de adevăr, iar el respecta acest lucru. Durerea din tinereţe o făcuse mai puternică şi mai înţeleaptă.

Niciun om care ar fi întâlnit-o azi nu ar fi bănuit că în urmă cu câţiva ani era mută şi dureros de timidă. E adevărat, încă mai era puţin rezervată şi poate niciodată nu va fi la fel de extravertită ca sora ei, Olivia, dar, pe de altă parte, puţini oameni erau aşa.

Mai exista însă şi un alt motiv pentru care se gândise la ea toată dimineaţa: cererea ei de a petrece împreună o noapte de pasiune.

O noapte, înainte ca el să plece spre ţărmuri

îndepărtate şi ea să se resemneze cu o viaţă în care să îndeplinească aşteptările celorlalţi. Aici era mai greu să ştii ce era corect şi foarte greu să fii obiectiv în faţa unei asemenea tentaţii.

Din momentul când o văzuse prima oară în Bath, luând o scrisoare din biroul lui Lady Yardley, fusese atras de ea. De fapt, fusese atras de ea cu mult înainte de asta. Fanteziile cu ea îi umpleau noaptea visele şi ziua gândurile. Faptul că şi ea îl dorea era mai mult decât putuse spera vreodată.

Rose spusese că urma să fie o noapte. Un rămas-bun.

Aşa trebuia să fie, însă inima încă îl durea când se gândea că trebuia să o părăsească.

Cea mai bună soluţie era să se menţină ocupat. Se aventură în dimineaţa rece şi se pregăti să călărească până în Bath ca să se ocupe la bancă de nişte treburi legate de moşie. După ce se sui pe cal, se hotărî să o ia pe drumul cel lung, pe lângă conacul Yardley, ca să se uite la fereastra lui Rose şi să vadă dacă era vreo batistă acolo.

Când dădu colţul casei, lumina soarelui arunca o strălucire aurie pe ziduri. Cercetă cu privirea rândurile de ferestre, până când le găsi pe cele de la dormitorul lui Rose. Atunci văzu batista albă, care flutura ca un porumbel captiv.

La naiba! Însemna că scrisoarea conţinuse veşti triste şi nu voia să aştepte până la apus ca să afle dacă ea era bine. Se uită la fereastră, încercând să-şi dea seama dacă Rose era în cameră. Dacă ar fi putut doar să îi facă semn cu mâna, măcar ca să îi arate că nu era tulburată complet, s-ar fi simţit mult mai…

— Bună dimineaţa, domnule Holland.

Uimit, Charles se întoarse şi o văzu pe Lady Yardley pe iapa ei, arătând elegant în costumul verde de călărie şi cu pelerina din catifea neagră. O bonetă cu borul lat îi ascundea faţa de soare.

— Bună dimineaţa, îi răspunse el, cu o suavitate care ascundea reacţia defensivă pe care o simţea de fapt.

— Ce surpriză plăcută, zâmbi ea. Trebuie să recunosc

că sunt încântată că drumurile noastre s-au întâlnit din nou.

Charles zâmbi, sperând să împiedice să-şi dea seama unde se uita de fapt. Dacă Lady Yardley s-ar fi uitat în sus şi ar fi văzut batista de la fereastra dormitorului lui Rose, ar fi putut ajunge la concluzia greşită.

Sau, şi mai rău, la cea corectă.

Arătând cu mâna în direcţia oraşului, spuse:

— Mă duc să-l vizitez pe domnul Davies la bancă. Mai sunt alte comisioane de care aţi vrea să mă ocup cât sunt acolo?

Lady Yardley zâmbi, ca o pisică ce se uită la un castron plin cu lapte.

— Cât de drăguţ din partea ta că te oferi. Nu mă pot gândi la nimic pe moment, dar există ceva ce aş vrea să te rog.

Charles se simţi vinovat. Dacă ştia că îi descoperise dulăpiorul secret şi că luase ceva? Sau poate îşi dăduse seama că schiţele cu el fuseseră atinse. Îşi păstră vocea echilibrată şi relaxată, răspunzând:

— Desigur.

— Poate o să pară o cerinţă ciudată.

— Sunt sigur că nu e.

— Să nu mă judeci până nu-ţi spun despre ce e vorba.

— Foarte bine.

Obrajii ei, înroşiţi de briza rece, deveniră mai îmbujoraţi.

— Sunt sigură că ştii că eu şi Lady Bonneville găzduim un bal mâine-seară.

Ar fi trebuit să trăiască într-o peşteră ca să nu observe pregătirile intense din ultima perioadă.

— Sunt sigur că o să fie evenimentul sezonului.

Replica îi câştigă un zâmbet şi mai mare.

— Îţi apreciez încrederea şi aş vrea să te invit.

— Poftim?

— La bal. Mi-ar plăcea să vii. Ca invitat.

Să meargă la bal? În niciun caz!

— Sunteţi foarte amabilă să mă invitaţi, dar nu cred că ar fi potrivit. În definitiv, sunt doar administratorul

moşiei.

Calul ei dansa pe loc, la fel de nerăbdător să scape de această întâlnire ciudată ca şi el. Lady Yardley îl linişti pe Charles.

— Nu e la fel de formal ca un bal de la Londra. Poartă cea mai bună jachetă. O să te încadrezi destul de bine.

Cu duci şi conţi? Puţin probabil.

— Aveam de gând să mă trezesc devreme mâine-dimineaţă. Am atât de multe de făcut.

Clar exasperată, contesa oftă.

— Mereu lucrezi atât de mult. Ia-ţi o zi liberă.

— Aş prefera să n-o fac, îmi place munca mea.

— Şi eşti foarte bun la ce faci. De fapt, îţi sunt datoare. Spune că o să vii. E şansa ta să stai cu oameni importanţi. Dacă eşti înţelept, o să profiţi de ocazie.

— Eu… Simpla idee a unui bal îl făcu să se sufoce. O să mă gândesc la asta.

— Foarte bine. Sunt sigură că o să iei decizia corectă.

Lady Yardley îşi aranjă rochia să cadă într-o parte, care o cascadă de catifea verde.

— Să-mi păstrezi şi mie un dans, domnule Holland.

Acestea fiind spuse, dădu pinteni calului şi plecă.

*

Charles ajunse la foişor devreme, şi jumătatea de oră de dinaintea apusului păru o eternitate. Când auzi paşii lui Rose pe alee, inima începu să-i bată cu putere. În ochii ei era o determinare pe care începuse s-o vadă din ce în ce mai des în ultimul timp. Interpretă asta ca un semn că nu se va mai lăsa în voia sorţii şi că va prelua controlul asupra propriei sorţi.

Cum intră în foişor, el o luă de mâini.

— Cum eşti? Ai aflat ceva?

— Da. Mama are probleme, dar nu ştiu de ce fel.

— Unde este?

Rose clătină din cap tristă.

— Nu ştiu. În scrisoare îi cerea ajutorul lui Lady

Yardley, dar probabil a scris detaliile într-o scrisoare anterioară. Trebuie s-o găsesc. Disperarea cererii ei sugera că timpul este esenţial.

— Scrisoarea pe care ţi-am dat-o nu conţinea niciun indiciu?

Rose o scoase din buzunar şi i-o întinse.

— Uite, poţi s-o citeşti singur.

Cât de simplu părea şi chiar aşa ar fi trebuit să fie. Însă nu pentru el.

Când îşi dădu seama ce spusese, îşi duse mâna la frunte.

— Cât de nechibzuit din partea mea! Îmi pare rău, Charles.

— Nu are de ce.

Îi părea bine că uitase, că nu se gândea la el ca la un om al peşterii.

Revenindu-şi repede, Rose îl luă de braţ şi îl duse pe bancă.

— Hai să stăm puţin ca să-mi revin. Apoi o să citim scrisoarea împreună şi o să încercăm să ne dăm seama de situaţia mamei. E posibil să-mi fi scăpat ceva, în ce stare de spirit eram.

Stătură umăr lângă umăr, iar Rose ţinu scrisoarea între ei, degetul arătător alunecând pe sub fiecare cuvânt pe care îl citea. Scrisul, o încâlceală de bucle, părea să râdă de el, aşa că Charles închise ochii şi se concentră pe sunetul clar al vocii ei.

După ce termină de citit, Rose oftă şi împături scrisoarea.

— Ce părere ai?

Charles se gândi că mama ei era într-o închisoare, un azil sau mai rău. Probabil şi Rose ajunsese la aceleaşi concluzii, aşa că nu avea de ce să le dea glas. Speculaţii în acea direcţie nu aveau cum s-o facă să se simtă mai bine.

— Cred că trebuie să luăm o altă scrisoare.

Rose încuviinţă.

— Am fost tentată să mă furişez în bibliotecă noaptea trecută şi să caut dulăpiorul ascuns în spatele tabloului, dar

mi-am spus că o noapte nu mai contează. Sper că nu am greşit.

— Ai făcut bine să aştepţi. O să fie mai uşor pentru mine să fac asta.

— Nu ţi-am cerut să ne vedem ca să te rog să furi o altă scrisoare pentru mine.

Charles zâmbi cu jumătate de gură.

— Atunci de ce mi-ai cerut să ne vedem?

— Pentru că eşti prietenul meu. Mă înţelegi şi am încredere în sfatul tău.

— Foarte bine. Sfatul meu e să mă laşi să fur altă scrisoare.

— Nu crezi că mă pot descurca?

Indignată, îşi încrucişă braţele şi îşi lăsă capul într-o parte.

— Cât de greu poate să fie?

— Nu e greu să iei scrisoarea, asta dacă eşti destul de înaltă să ajungi la locul secret. Cred că tu ai avea nevoie de un scaun.

Rose îi aruncă un zâmbet dulce şi complet fals.

— Nu e ca şi cum ducem lipsă de scaune. Dacă nu mă înşel, în bibliotecă sunt trei.

Avea dreptate.

— Partea mai grea e să nu fii prinsă. Sau dacă eşti, să poţi să minţi, iar tu nu te pricepi la minţit.

— Nici tu.

— De unde ştii? o tachină el.

— Îţi pot citit fiecare emoţie pe faţă, răspunse ea serioasă.

— Foarte bine. La ce mă gândesc acum?

Se gândea la noaptea pe care urmau să o petreacă împreună şi că ţinea la ea mai mult decât ar fi trebuit sau ar fi avut dreptul s-o facă. Că probabil o să-i frângă inima.

Dar nu îi putea spune asta. Aşa că îşi lăsă privirea să se plimbe peste buzele ei, peste zona goală de la baza gâtului şi peste decolteu, după care se uită din nou în ochii ei. Îi zâmbi plin de subînţeles şi îi auzi respiraţia întretăiată.

— Spune-mi, o încurajă el, la ce mă gândesc? Uite, o

să-ţi dau un indiciu.

Îşi plimbă degetele peste ale ei şi îi sărută mâna.

Buzele ei se deschiseră.

— Cred că te gândeşti la acelaşi lucru ca mine.

— Şi anume?

Ce n-ar fi dat s-o audă spunând că îl doreşte. Că îi voia trupul lipit de al ei, fără nimic altceva între ei.

Rose roşi, dar nu îşi mută privirea.

— Că atracţia pe care o simţim unul pentru celălalt e puternică, aproape înfricoşătoare în intensitatea ei.

— Te pricepi.

— Cred că te-am avertizat. Îi aruncă un zâmbet cu subînţeles, care îi făcu sângele să fiarbă. Cât despre luarea altei scrisori, o să-mi fie mai uşor mie. Nu petreci la fel de mult timp în casă, iar eu am mai multe ocazii să fiu singură în bibliotecă decât tine.

— Aşa e.

Cu toate astea, nu îi plăcea ideea. Dacă Rose ar fi fost prinsă, Lady Yardley nu ar fi iertat-o. Părea genul de persoană acră, care putea urî iraţional pe cineva mai tânăr şi mai frumos decât ea. Însă Rose avea dreptate. Ar fi suspect dacă el ar începe să petreacă mai mult timp în casă. Doar dacă…

— De fapt, spuse el, o să am ocazia perfectă mâine-seară.

— Da? Când?

— În timpul balului lui Lady Yardley. M-a invitat. Aveam de gând să refuz, dar…

Pentru Rose, era în stare de orice.

— O să vii la bal? Ce minunat, dar…

— Ciudat? Sunt întru totul de acord. Dar e în avantajul nostru. Rose se uită în jos, unde bucăţi zdrenţuite de frunze se învârteau la picioarele ei.

— Lady Yardley a desenat schiţele. E îndrăgostită de tine. Îndrăgostită nu era cuvântul potrivit. Nu îl voia pe el atât cât voia o tăvăleală între cearşafuri.

— Nu m-aş grăbi să ghicesc natura sentimentelor ei, dar cred că schiţele au fost făcute de ea.

— Asta complică lucrurile.

Rose se încruntă.

— Nu chiar. O să îmi fac apariţia la bal şi când toată lumea o să fie prinsă cu muzică, dans şi conversaţie, o să mă strecor în bibliotecă. Ar trebui să fie uşor să iau o altă scrisoare. Apoi mă voi întoarce la petrecere şi ţi-o voi înmâna fără să-şi dea cineva seama.

Rose încuviinţă.

— E posibil să funcţioneze. Dacă totul merge bine, o să ştiu ce s-a întâmplat cu mama până mâine-seară.

Charles o strânse de mână.

— O să ai răspunsurile pe care le cauţi.

Rose era imposibil de frumoasă în lumina apusului. Era diafană şi complexă ca un fulg de zăpadă. Ea îl privi şi ochii i se umplură de emoţie.

— Mai trebuie să te rog ceva.

Capitolul 13

Şa: (1) Obiectul pus pe spatele unui cal pentru a ajuta persoana să-l călărească mai uşor. (2) A impune o responsabilitate sau a îngreuna, ca în exemplul: „Vicontesa nu avea de gând să accepte să fie pusă şaua pe ea de un soţ bătrân, preferinţele ei îndreptându-se către bărbaţii mai tineri şi mai viguroşi”.

Rose tremura, mai puţin de frig şi mai mult de teamă. Nu avea dreptul să-l întrebe pe Charles ceva atât de personal, dar trebuia s-o facă.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, el spuse:

— Mă poţi întreba orice.

Înghiţind în sec, Rose spuse:

— Ţii la ea? La Lady Yardley?

Charles se încruntă.

— Ce? Nu!

Părea sincer, dar poate nu recunoscuse încă faţă de el

însuşi adevăratele sentimente.

— Dacă ai ţine la ea, nu v-aş judeca pe niciunul dintre voi. Îmi dau seama că există motive pentru care ai vrea să ţii secretă o relaţie cu ea…

— Rose, nu există nicio relaţie.

— Dar e clar că ea şi-ar dori una.

Charles se uită în sus, la tavanul foişorului, unde stelele pictate fuseseră şterse de vreme.

— Presupun că da.

— Dacă există vreo şansă să se înfiripe ceva între voi, nu vreau să mă bag. Meriţi să fii fericit.

Charles se ridică brusc, plin de furie.

— Lady Yardley e doar angajatoarea mea şi aşa o să rămână. În plus, ştii deja că viitorul meu nu e aici.

Rose se ridică şi ea în picioare.

— Dar, dar dragostea, atunci când te loveşte, are un mod ciudat de a schimba planurile oamenilor. Uită-te la Olivia. Nu a visat niciodată că o să meargă într-o expediţie în Egipt, dar a făcut-o. Pentru James.

— Nu îmi schimb planurile, rosti el ferm, pentru nimeni.

Nu putea să fi fost mai clar. Rose ştia asta, însă chiar şi aşa, durerea copleşitoare provocată de declaraţia lui sugera că o parte naivă din ea sperase că…

Visuri prosteşti.

— Înţeleg, spuse ea.

El o apucă de umeri şi o privi în ochi.

— Chiar înţelegi? Poate sună egoist şi presupun că aşa şi e. Dar mă gândesc şi la tine.

— Cum aşa?

El clătină din cap, ca şi cum nu găsea cuvintele potrivite. În cele din urmă, spuse:

— Tu eşti o tânără de viţă nobilă. Ai nevoie de un soţ care se potriveşte în lumea ta.

— Nu. Nu trage concluzii despre ce sunt şi ce am nevoie.

Îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi se aplecă spre el.

Umbrele aruncate de asfinţit accentuară unghiurile obrajilor lui şi maxilarul, iar buclele i se mişcau în briza serii. Arăta devastator de chipeş, atât de mult că Rose aproape începu să tremure de dorinţă.

— Foarte bine, nu o să trag concluzii. Spune-mi tu, de ce ai nevoie?

— De asta.

Ridicându-se pe vârfuri, îşi lipi gura de a lui, sărutându-l cu tot ce simţea: frică, dorinţă şi, da, dragoste. Îşi lăsă mâinile să se plimbe pe sub jacheta lui, peste pieptul lui tare, peste suprafaţa dură a abdomenului lui şi conturul ferm al fundului. Rose nu era o floare preţioasă şi delicată, iar săruturile ei, pline de dorinţă sălbatică, demonstrau acest lucru din plin.

Charles păru şocat de dovada ei fierbinte de pasiune, fiind uimit de fierbinţeala atingerii ei. Ea îl împinse, până când spatele i se lovi de zidul de piatră, după care îşi lipi corpul de al lui.

Pe Charles nu păru să-l deranjeze. Gemând uşor în gura ei, îi trase şoldurile lângă ale lui, lăsând-o să simtă întreaga lungime a mădularului lui întărit.

— De asta am nevoie, spuse ea.

Îngropându-şi faţa în gâtul lui, îi savură gustul şi mirosul.

— Dumnezeule, Rose!

Cu o mişcare rapidă, schimbă poziţiile. În timp ce o săruta cu pasiune, îi ridică fusta şi jupa pe care o purta pe dedesubt. Aerul rece năvăli în jurul şi între picioarele ei, reamintindu-i exact cât de expusă şi vulnerabilă era.

Charles îşi puse palma caldă şi aspră pe piciorul ei şi îi mângâie coapsa. Degetul lui se plimbă din ce în ce mai sus, până când atinse zona sensibilă dintre picioarele ei.

Genunchii lui Rose se înmuiară, însă pieptul lui o ţintui ferm de perete, dându-i voie să se concentreze pe efectele dulci şi ameţitoare ale atingerii lui. Ea se rezemă de piatră şi savură senzaţia săruturilor lui fierbinţi şi posesive de pe gât.

Rose plutea, purtată de dorinţă şi plăcere. Degetele

lui o tachinau şi tentau, împingând-o dincolo de o uşoară excitare, înspre dorinţa sălbatică. Gemetele ei răsunau în peisajul de iarnă şi pluteau în jurul lor într-un ritm care se potrivea cu atingerile lui senzuale, care o purtau mai sus... şi mai sus...

— Charles!

Tremură, uimită de puterea eliberării şi de satisfacţia adusă de aceasta. Chiar şi peste un minut, fiori delicioşi o străbăteau, lăsând-o fără aer şi slăbită.

Charles lăsă fusta să cadă la locul ei şi o sărută uşor în timp ce ea plutea înapoi spre pământ.

— A fost... Nereuşind să-şi găsească cuvintele, îi prinse faţa chipeşă între mâini. Mulţumesc.

— Rose! Râzând, îi sărută gâtul. Mereu mă surprinzi, în cele mai minunate moduri posibile.

Ea clipi.

— Tu eşti surprins? Sinceră să fiu, nici măcar nu ştiam...

Şi acesta era doar începutul. Avea atât de multe de învăţat şi de trăit, o viaţă de iubire în faţa ei.

Problema era că nu-şi putea imagina genul acela de pasiune, genul acela de intimitate, cu altcineva decât cu Charles.

— Nu mai putem să stăm aici prea mult, spuse el. E posibil să te caute cineva.

— Dar ne vedem mâine-seară la bal?

Cât de ciudat va fi să-l vadă în sala de bal a lui Lady Yardley, amândoi îmbrăcaţi în hainele lor cele mai bune, fără să poată să recunoască sentimentele pe care le aveau unul pentru celălalt.

— Da, pentru puţin timp. O să găsesc ocazia perfectă ca să mă duc în bibliotecă şi dacă reuşesc să iau scrisoarea, o să mă întorc să ţi-o dau.

— Dacă eşti prins umblând la dulăpiorul secret, nu o să arate bine deloc.

— Aşa e. Dar n-o să fiu prins, nu-ţi face griji pentru mine.

— Atunci pe mâine, spuse ea.

El îl luă mâna, i-o sărută şi îi aruncă un zâmbet care o topi.

— La bal.

Rose se întoarse să plece, surprinsă că picioarele încă o mai ţineau, dar se opri fix la ieşirea din foişor. Întorcându-se spre Charles, îi spuse:

— Să ştii că nu m-am răzgândit în privinţa nopţii de pasiune pe care mi-ai promis-o. După seara asta, o aştept nerăbdătoare.

— Şi eu, Rose.

Vocea lui, adâncă şi promiţătoare, o învălui, înfiorându-i pielea.

— Noapte bună.

*

Zăpada începu să cadă când sosiră primii invitaţi şi nu *se* opri. Dincolo de zidurile de sticlă ale spectaculoasei săli de bal a lui Lady Yardley, fulgii de nea valsau, imitând cuplurile de pe ringul de dans.

Rose purta o rochie pe care i-o făcuse cumnata ei, Anabelle. Era cea mai frumoasă pe care o avea, o creaţie minunată de mătase de un albastru pal. Belle îi oferise rochia lui Rose într-un fel solemn.

— Niciodată să nu te mai consideri răţuşca urâtă. Eşti o lebădă care străluceşte mai puternic decât toate celelalte.

Ridicol, dar Rose o iubea pe Belle pentru că gândea asta. Şi deşi Rose era departe de a fi o lebădă, trebuia să recunoască faptul că rochia o făcea să se simtă minunat de graţioasă.

Începuse seara alături de Lady Bonneville, însă vicontesa nu îi dădu voie să rămână acolo.

— Nu am nevoie să stai după mine, să îmi aduci băuturi şi să porţi conversaţii fără sens.

— Nu? Credeam că asta face un însoţitor.

Replica lui Rose îi provocă un hohot sincer şi o împinse către ringul de dans.

Ea era debutanta ciudată, care nu era încântată de dans. Nu îi plăceau înghesuiala, ţinutul jenant de mână şi privitul în ochi. Cel puţin aici, în Bath, Rose se simţea mai puţin expusă decât în Londra. Poate gândul nu însemna nimic, dar era o aberaţie ce îi oferea confort. Dacă o va ajuta să supravieţuiască serii, va fi fericită să se amăgească. Cel puţin dansul îi va lua gândul de la Charles şi misiunea riscantă pe care urma s-o ducă la capăt de dragul ei.

El încă nu ajunsese, iar Rose observă că privirea lui Lady Yardley era fixată pe intrarea în sala de bal aproape la fel de des ca a ei. Poate chiar mai mult.

Încrezătoare că Charles va apărea, aşa cum promisese, Rose se concentră pe interpretarea rolului unei tinere care se simte bine la un bal de iarnă. Primul ei partener de dans, lordul Westman, era un gentleman jovial, mai în vârstă, care vorbea cu mult entuziasm despre zăpadă.

— Jurnalele n-au spus nimic de zăpadă luna asta, dar ascultă-mi cuvintele! Asta o să fie o furtună memorabilă, dacă e să mă iau după genunchii mei.

— Dacă dansul le înrăutăţeşte starea… spuse Rose, poate puţin prea plină de speranţă.

— Nu, în niciun caz! Nu ştii că dansul e cel mai bun tratament pentru încheieturi bătrâne?

Rose îl crezu, având în vedere că avea agilitatea unui bărbat cu două decenii mai tânăr, lăsând-o fără aer la sfârşitul primului set. Galant, insistă să o însoţească înapoi lângă Lady Bonneville înainte să se ducă în căutarea următoarei sale partenere.

— Un început jalnic, spuse vicontesa.

— Poftim?

— Nici măcar nu încerci. Westman este prea bătrân până şi pentru mine.

Rose îi aruncă vicontesei o privire uşor mustrătoare.

— Nu-mi permit să fiu pretenţioasă când vine vorba de partenerii de dans. A fost drăguţ din partea lui că m-a invitat.

Lady Bonneville îşi ridică lornionul şi se uită la Rose.

— Ce prostie! Mă aştept ca următorul tău partener de dans să fie chipeş şi eligibil.

— Cum rămâne cu averea? Să îi cer să îmi dea şi recomandarea unui bancher?

— Dacă poţi.

Rose încercă să nu-şi dea ochii peste cap şi spuse:

— O să fac ce pot.

Se îndreptă spre ringul de dans.

— Nu acolo.

Rose se întoarse către vicontesă.

— Poftim?

— Acolo e secţiunea bătrânilor. E mai mult gri acolo decât în ceaţa din Londra.

O privire aruncată în acea direcţie confirmă spusele lui Lady Bonneville.

— Unde aţi vrea să merg?

Vicontesa îşi mişcă lornionul ca bagheta unei vrăjitoare, îndreptând-o spre o mulţime de tineri care stăteau aproape de intrarea în sală, o masă de jachete la modă şi veste colorate.

Rose înghiţi în sec.

— Grăbeşte-te, fato, al doilea set urmează să înceapă, spuse Lady Bonneville.

Doar ca să o enerveze pe vicontesă, Rose se mişcă încet, zâmbind dulce peste umăr în timp ce se îndrepta, împreună cu toate celelalte tinere, spre grupul de burlaci eligibili.

Şi-ar fi dorit ca Olivia, Belle sau Daphne să fi fost acolo cu ea. Nu era nimic mai umilitor ca statul pe marginea ringului de dans de unul singur, încercând cu disperare să nu pari disperat. Se uită la intrarea în sala de bal, întrebându-se când va apărea Charles.

— Lady Rose. Lordul Stanton se opri în faţa ei. În sfârşit te-am găsit.

— Bună seara.

Rose făcu o reverenţă şi încercă să-şi ascundă dezamăgirea că nu era Charles.

— Vrei să dansezi?

Rose putea simţi lornionul lui Lady Bonneville fix între umeri. Deşi Lord Stanton avea ceva care nu îi plăcea, nu îl putea refuza. Cel puţin va evita situaţia stânjenitoare de a nu dansa următorul set.

— Ar fi minunat.

În timp ce se îndreptară spre ringul de dans, Lady Yardley îi zâmbi aprobator. Era foarte frumoasă în acea seară. Silueta ei subţire era înfăşurată în mătase verde, iar părul, aranjat în bucle care cădeau în cascadă. Arăta tânără şi plină de viaţă.

Rose ştia exact pe cine spera Lady Yardley să impresioneze şi nu o putea învinovăţi.

Când o văzu roşind, Rose urmă direcţia privirii ei şi îl văzu.

Charles ezită la intrare şi îşi plimbă privirea peste mulţime. Genunchii lui Rose se înmuiară când îl văzură. Deşi jacheta lui nu era cea mai reuşită din acea sală, umerii care o umpleau cu siguranţă erau.

Când o văzu pe Rose, îi aruncă un zâmbet aproape imperceptibil. Apoi observă mâna lordului Stanton pe spatele ei şi zâmbetul i se încordă. Rose nu voia să-l facă gelos, dar era incitant să vadă că poate era.

Înainte să facă doi paşi în cameră, Lady Yardley îl acostă, îndreptându-l spre ringul de dans. Când primele note muzicale se auziră peste câteva clipe, Rose se învârti în braţele lui Lord Stanton, iar Lady Yardley în braţele lui Charles.

Rose încercă să se concentreze pe paşi şi nu pe cât de nedreaptă era situaţia, dar se împiedică de două ori. Nu se putu abţine şi se uită după Charles. Acesta era deasupra invitaţilor şi, deşi nu era cel mai talentat dansator, se mişca cu o încredere şi uşurinţă care îl făceau ţinta unui oftat plin de dorinţă.

Dacă Lord Stanton observase lipsa de atenţie a lui Rose, nu pomeni nimic. Simţindu-se vinovată, ea se hotărî să fie o parteneră de dans mai bună pentru restul setului.

— Crezi că o să ningă toată noaptea? întrebă ea,

recunoscătoare că vremea era, măcar acum, un subiect de conversaţie cât de cât interesant.

— Sper că nu. Mamei nu îi place să călătorească pe zăpadă şi m-a avertizat că va dori să plecăm imediat dacă încep să se strângă nămeţi.

— Înţeleg, îi zâmbi Rose înţelegătoare. Şi tu ai prefera să nu faci asta?

— Nu când balul acesta are atâtea părţi bune, toarse el, uşor bolborosind. Nu vreau să mi se refuze niciun moment din plăcerea companiei tale, Lady Rose. Nu dacă am un cuvânt de spus.

El îşi ridică sprânceana, iar Rose avu impresia că se aşteptase ca declaraţia lui plină de pasiune să o dea pe spate sau cel puţin s-o facă să roşească. Dar în timp ce el îi admiră decolteul, ea nu simţi decât repulsie.

Se simţi uşurată când dansul se termină, iar Lord Stanton o duse înapoi lângă Lady Bonneville, care se uitase la tot evenimentul în timp ce stătea cu picioarele întinse pe taburetul ei roşu.

— Nu îţi place de el, concluzionă ea.

— Nu îmi place compania lui, spuse Rose cât de diplomat posibil.

Vicontesa răspunse:

— Chiar şi aşa, nu e recomandat să arzi podurile. Arătând cu lornionul spre ringul de dans, adăugă: Lady Yardley pare să se fi bucurat de partenerul ei, domnul Holland, nu-i aşa? Administratorul?

Cuvintele înşelător de aleatorii erau însoţite de o privire ageră.

Rose ştiu că nu era cazul să spună că nu văzuse.

— Formează un cuplu remarcabil.

Deşi o duru să recunoască asta, era adevărat.

— Doar pentru că cineva ajunge la o anumită vârstă, nu înseamnă că e lipsit de pasiune, spuse vicontesa.

Dumnezeule!

— Lady Bonneville, aţi vrea să vă aduc ceva de băut?

Se rugă pentru un răspuns afirmativ, o scuză ca să părăsească discuţia care o stânjenea şi întrista în egală

măsură.

Vicontesa îi ignoră întrebarea şi continuă:

— Noi, cei mai vârstă, nu avem avantajul tinereţii, dar avem avantajul experienţei.

Rose încercă să nu se gândească la Lady Yardley manifestându-şi „experienţa”, sau orice altceva, cu Charles. Dar era de acord cu afirmaţia vicontesei, la modul general.

— Fiecare vârstă merită fericire şi iubire.

Lady Bonneville încuviinţă şi se concentră pe un loc din spatele lui Rose.

— Uite că se apropie fericirea lui Lady Yardley.

Rose se întoarse tocmai când Charles se îndrepta spre ele, şi o ceaţă ireală o învălui. Cele două lumi ale ei: cea reală, intimă, cu Charles, şi cea aparentă, dar cuviincioasă, cu Lady Bonneville, se ciocniră în acel moment. Nu îi era ruşine de Charles sau de ce simţea pentru el, însă existau motive pentru care întâlnirile lor erau secrete.

— Bună seara, Lady Rose.

Plecăciunea lui graţioasă şi sigură ar fi făcut de ruşine chiar şi un duce.

— Domnule Holland.

Îşi plecă uşor capul, încercând să-şi controleze zâmbetul care ameninţa să i se întindă pe faţă, după care îl prezentă lui Lady Bonneville.

Privirea vicontesei se mută de la Charles la Rose şi înapoi. Îşi arcui o sprânceană.

— Presupun că ai venit s-o inviţi pe Rose la dans.

— Da, milady.

— Atunci îţi sugerez să nu mai aştepţi. Există o mulţime de gentlemani care speră să pună mâna pe ea.

Rose se abţinu de la a-şi da ochii peste cap când auzi exagerarea. Bărbaţii nu roiau în jurul ei.

— E uşor de văzut de ce, spuse Charles, sinceritatea din ochii lui lăsând-o aproape fără aer. Întinzându-i mâna, o întrebă: Vrei să dansezi?

— Aş fi încântată.

Rose îl luă de mână şi, în timp ce se îndreptau spre ringul de dans, observă expresia încrezută a vicontesei.

Când muzica începu, se mişcară împreună. Iniţial nesiguri, adaptându-se nu neapărat unul la celălalt, ci la public. În scurt timp însă, Rose nu mai simţi decât mâna lui pe spate, apropierea dintre corpurile lor şi pasiunea din ochii lui. Pentru câteva momente binecuvântate, reuşi să uite de scrisoarea îngrijorătoare a mamei, de misiunea riscantă a lui Charles şi de inima ei, care era în bucăţi.

Era doar o fată, care dansa la un bal cu bărbatul pe care îl iubea.

Apoi muzica se opri.

În zgomotul făcut de aplauze, râsete şi conversaţii, Charles îi şopti la ureche:

— Continuă să dansezi. O să mă întorc repede.

I se strânse stomacul.

Simţindu-i neliniştea, o strânse de mână şi zâmbi.

— Nu-ţi face griji. Nu e ca şi cum sunt spion pentru rege.

Rose zâmbi şi se relaxă.

— Îţi doresc noroc.

Nu mai vorbiră apoi, când el o duse la Lady Bonneville. Rose nu ar fi vrut să-i dea drumul la braţ, dar o făcu.

Cu un zâmbet liniştitor, Charles intră în mulţime şi dispăru.

Capitolul 14

Charles ieşi din sala de bal şi se îndreptă spre bibliotecă, aparent fără să fie observat. Dacă se întâmpla să se întâlnească cu cineva pe hol, se va preface ameţit şi va spune că s-a pierdut în timp ce căuta ceva de băut. Angajaţii se pare că se aşteptau la asemenea comportament de la invitaţi şi-l tolerau. Era trist, dar îl ajuta să-şi ducă planul la capăt.

Intră în bibliotecă fără să vadă pe nimeni altcineva, păşi în întuneric şi închise uşa. Îi luă puţin până ochii i se

obişnuiră. Nu era nicio lampă aprinsă în cameră, însă lumina din sala de bal se revărsa pe pajiştea acoperită de zăpadă din faţa ferestrelor bibliotecii. Fulgii continuau să cadă, zburând dintr-o parte în alta când vântul iernii vuia.

În tăcere, ocoli biroul şi zona de relaxare şi ajunse la şemineu. Se asigură din nou că uşa era închisă şi trase colţul tabloului lui Lord Yardley.

Un scârţâit răsună în cameră, apoi uşa dulapului se deschise uşor. Doar că era prea întuneric să vadă ceva. Întinse mâna, bazându-se pe memorie şi sperând că nimic nu fusese mutat de la ultima lui vizită. Simţi teancul de scrisori, le luă pe toate şi se aşeză lângă fereastră ca să le examineze.

Până şi un cititor experimentat ar fi avut probleme în a găsi o anumită scrisoare în acea lumină. Cel puţin asta îşi spunea. Dar pentru el, era aproape imposibil.

Scrisoare după scrisoare, o căută pe cea a ducesei, uitându-se după scrisul ei şi semnătura distinctă.

O găsi la fundul teancului, ca şi cum cineva ar fi ascuns-o şi ar fi uitat că există.

Puse scrisoarea în buzunarul jachetei, le strânse pe celelalte şi le aşeză la loc în dulăpior.

Într-o clipă, închise uşa, aşeză portretul în poziţia sa originală şi camera arăta la fel ca înainte să vină.

Expiră încet. Rose va fi aşa uşurată. Nu numai pentru că luase scrisoarea, dar şi pentru că fusese mai uşor decât s-ar fi gândit. Charles se îndreptă spre uşă şi puse mâna pe clanţă. Care se întoarse neaşteptat.

Înainte să se poată ascunde, uşa se deschise, lăsând să intre lumina şi pe Lady Yardley.

— Charles, mă întrebam unde te-ai dus. Ceva mi-a zis că e posibil să te găsesc aici.

La naiba! Se clătină şi se sprijini de perete, prefăcându-se beat, dar nu foarte.

— Iertaţi-mă. Căutam un pahar cu brandy.

— Şi l-ai găsit?

— Nu, dar poate aşa e mai bine.

— Prostii!

Lady Yardley traversă camera, deschise un dulăpior de sub un raft şi scoase o carafă şi două pahare. Le puse pe masă şi se lăsă pe o canapea, un nor de mătase verde strângându-se în jurul ei.

— Vino, ia loc şi toarnă.

Mângâie perna de lângă ea şi, deşi Charles ar fi vrut să plece din cameră, ştia că nu putea face asta.

Aşa că se aşeză lângă Lady Yardley şi turnă brandy în fiecare pahar. Îi dădu unul şi pe al lui îl ridică pentru a ţine un toast.

— În cinstea balului dumneavoastră, Lady Yardley, care este un succes.

Contesa luă o gură de brandy, privindu-l seducător.

— Chiar aşa e, Charles? Un succes?

— Nu sunt un expert, dar aşa mi se pare. Sala de bal este plină de doamne şi domni de elită. Toată lumea dansează şi se simte bine. De ce-ar mai fi nevoie pentru ca balul să fie considerat un succes?

— Amuzant că întrebi asta.

Lady Yardley dădu pe gât restul băuturii şi aşeză paharul pe masă.

— În primul rând, mi-ar plăcea să nu-mi mai spui Lady Yardley. Mă face să par atât de… bătrână.

— Cu respect, însă nu sunt de acord.

— Asta e problema ta, Charles.

— Poftim?

— Mereu eşti atât de *respectuos.*

Se aşeză mai aproape de el, întinzându-şi un braţ ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o conversaţie lungă. Iar acesta era ultimul lucru pe care şi-l dorea Charles.

— Sunteţi o lady şi angajatoarea mea, spuse el, pentru că părea că trebuia să îi reamintească asta. Bineînţeles că aveţi respectul meu.

— M-ai întrebat de ce aveam nevoie ca să consider balul un succes.

Da. Şi Charles avu senzaţia că va regreta întrebarea.

— Apropo de bal, nu ar trebui să ne întoarcem la invitaţii dumneavoastră?

Ea îi ignoră sugestia.

— Ar fi un succes sigur dacă m-ai săruta, spuse ea în timp ce îndepărtă o scamă invizibilă de pe umărul jachetei lui.

La naiba! Îşi puse paharul pe masă, o scuză pentru a se îndepărta de ea.

— Nu vorbiţi serios. Nu aş visa să-mi permit o asemenea libertate.

— Tu şi onoarea ta afurisită.

Lady Yardley se bosumflă.

— Permiteţi-mi să vă escortez înapoi în sala de bal.

Încercă să se ridice, însă fu atât de surprins când Lady Yardley îl trase de braţ, încât căzu peste ea. Aceasta îl apucă de rever şi se lăsă înapoi pe canapea, trăgându-l odată cu ea.

Charles reuşi să-şi pună braţele de o parte şi de alta a ei, pentru ca trupurile lor să nu se ciocnească, dar faţa lui era foarte aproape de a ei.

— Te-am urmărit când lucrezi, repari acoperişuri, îmblânzeşti armăsari, chiar muţi bolovani. E ceva atât de atrăgător la un bărbat care ştie cum să-şi folosească mâinile. Pur pariu că ştii cum să atingi o femeie.

Dumnezeule!

— De fapt…

Înainte să îşi poată termină propoziţia, Lady Yardley îl apucă de păr, îl trase spre ea şi îl sărută.

*

Rose dansă apoi cu Lord Avery, un tânăr gentleman de treabă, care avea mâinile transpirate şi tendinţa să roşească de fiecare dată când ea încerca să înceapă o conversaţie. Îl înţelegea. Foarte rar întâlnea pe cineva mai timid decât ea. În timp ce se mişcau pe ring, încercă să nu-şi rupă gâtul, uitându-se după nişte umeri laţi. Cum va reuşi să scape, Charles se va întoarce la ea şi îi va spune dacă a avut sau nu succes în bibliotecă.

Era bine să se poată baza şi pe altcineva în afara

familiei sale. Olivia şi Owen se purtau foarte frumos cu ea, la fel şi Belle, şi Daphne. Dar erau rudele ei şi o priveau ca pe o fată care trebuia protejată şi cocoloşită.

Charles era diferit. Era mai degrabă ca un partener, cineva căruia îi putea împărtăşi grijile şi visurile. Cineva pe care se putea baza.

Când muzica se termină, Lord Avery păru atât dezamăgit, cât şi uşurat.

— Sper că nu te-am călcat pe picioare prea tare, spuse el.

— Deloc, îl asigură ea. Mi-au făcut plăcere dansul şi compania ta.

Complimentul îl făcu să roşească şi încă încerca să-şi revină când o conduse înapoi la Lady Bonneville.

Rose se aşteptă ca vicontesa să o certe pentru că nu atrăsese un partener de dans mai experimentat, însă aceasta abia păru să-l observe pe Lord Avery. De fapt, părea puţin palidă.

— Nu vă simţiţi bine? o întrebă Rose. Dacă sunteţi obosită, pot să vă duc în cameră.

Lady Bonneville îi aruncă o privire sfidătoare.

— Abia aştepţi să scapi de mine, nu-i aşa?

— Nici vorbă. Vreau doar să mă asigur că vă simţiţi confortabil.

— E prea cald aici. Cineva ar trebui să deschidă o uşă.

— Dar e frig afară. Încă ninge. Să vă aduc evantaiul?

— Da, cel din mătase chinezească cu ciucurele albastru aprins. Andrey o să ştie unde e.

— Foarte bine. O să mă întorc repede.

— Dacă te grăbeşti, o să te întorci la timp pentru următorul set de dansuri.

Rose încuviinţă ascultătoare, dar se hotărî să prelungească cât de mult posibil sarcina. Niciodată nu dansase atât de mult într-o singură noapte. O dureau picioarele şi capul, dar bănuia că îi va prinde bine să se îndepărteze de sala de bal.

Ieşi printr-o uşă laterală, ajunse pe hol şi încercă să se orienteze în această parte a casei pe care nu o cunoştea.

Era aproape sigură că la capătul holului era salonul, iar de acolo putea ajunge uşor la scări şi la coridorul unde se aflau dormitoarele lor. Simţul ei de orientare era groaznic şi, dacă s-ar fi rătăcit şi asta ar fi însemnat o pauză lungă de la dans, era fericită să se rătăcească.

O luă în dreapta şi apoi înaintă pe holul elegant, savurând liniştea relativă şi lumina slabă de la aplicele de pe perete. Cu fiecare pas pe care îl făcea, zgomotul muzicii, râsetelor şi conversaţiei din sala de bal se îndepărta. Părea că toţi servitorii şi toată activitatea se concentraseră în acea parte a conacului, restul casei fiind părăsită.

Portrete cu domni sobri decorau pereţii holului, şi dintr-odată Rose îşi aminti unde se găsea. În aripa casei unde se aflau biroul şi biblioteca.

Biblioteca.

Se opri brusc. Uşa bibliotecii era la numai câţiva metri depărtare.

Charles putea fi acolo chiar acum, căutând în dulăpiorul ascuns.

Nu ar trebui să intre. Nu ar face decât să-l sperie sau să îl distragă.

Dar i-ar plăcea să petreacă măcar câteva clipe cu el.

Tentaţia era puternică, aproape irezistibilă. Şi, în plus, era curioasă să vadă dulăpiorul.

Se duse în faţa uşii şi se opri cu mâna pe clanţă. Îşi lipi urechea de uşă, dar nu auzi nimic, cu excepţia respiraţiei ei. O privire aruncată înăuntru nu avea ce să strice. Dacă Charles era absorbit de sarcina lui, se va retrage pur şi simplu şi îl va lăsa în pace. Dar poate avea nevoie de ajutorul ei, de o pereche în plus de ochi pentru cercetarea scrisorilor.

Ţinându-şi respiraţia, deschise uşa.

Privirea ei zbură spre peretele pe care se afla portretul. Charles nu era acolo. Alungă dezamăgirea pe care o simţi. Puteau fi o mulţime de explicaţii. Poate găsise deja scrisoarea şi ieşise din cameră. Ar trebui să se grăbească să ia evantaiul lui Lady Bonneville şi să se întoarcă în sala de bal, în caz că Charles o căuta.

Făcu un pas în spate, pregătită să închidă uşa, când o mişcare de pe canapea îi atrase atenţia.

Deşi camera era cufundată aproape în întregime în întuneric, ar fi recunoscut părul buclat al lui Charles oriunde. Şi umerii aceia nu puteau să fie decât ai lui. Părea să îngenuncheze pe canapea.

Ciudat. Poate nu se simţea bine. Doar că geamătul care răsuna în cameră nu era al lui, ci al unei femei. Iar femeia nu avea dureri.

Dumnezeule! Aerul îi părăsi plămânii şi picioarele i se înmuiară. Prinzându-se de uşă, păşi în spate, după care trânti uşa.

Fugi cât de repede o puteau duce picioarele. Coridorul trecea pe lângă ea într-o ceaţă de tapet şi portrete. Trecu de birou, de salon şi se împletici pe scări până ajunse în dormitorul ei.

Charles săruta pe altcineva. Cu pasiune. Iar Rose ştia cine era.

Intră în cameră şi încuie uşa.

Cu noduri în stomac, se duse la găleată şi vărsă.

Era ca înainte, ca în acea noapte din urmă cu şase ani, când îşi găsise mama în pat cu un conte libidinos. Şi cu servitoarea.

De ce oamenii pe care îi iubea cel mai mult o trădau?

Şi de ce era mereu martora comportamentului lor dureros?

Merse până la biroul de sub fereastră şi înşfăcă vaza din sticlă în care erau câteva ramuri de ilice. Apa o stropi în timp ce se întoarse spre peretele opus şi îşi duse braţul în spate, anticipând lovitura atât de satisfăcătoare a sticlei când va atinge tencuiala.

Clocotea de furie, iar ochii îi ardeau şi mâinile îi tremurau. Simţi nevoia primară de a distruge ceva şi asta avea să facă. Chiar dacă vaza aia nu era a ei sau zgomotul va atrage atenţia servitorilor.

Se săturase să fie bună, să îşi controleze emoţiile şi să evite comportamentul aparent scandalos. O dată în viaţa ei, voia să facă o scenă.

Hotărâtă, strânse mai tare mâna, însă vaza trădătoare îi alunecă printre degete şi ateriză pe covorul moale cu un zgomot uşor, care îi luă în derâdere furia.

Rose se prăbuşi pe podea, lângă locul umed de pe covor, ramurile de ilice şi vaza necooperantă. Acolo fu obligată să înfrunte adevărul.

Nu era atât furioasă, cât rănită.

Nu se săturase să fie bună, ci mai degrabă credulă.

Crezuse că Charles era diferit, dar nu era.

Şi în ciuda faptului că se oferise să o ajute, nu îi datora nimic. Nu ar fi trebuit să se bazeze pe el, să creadă în el, să se îndrăgostească de…

Era ridicol. Se ridică, îşi aranjă rochia şi părul. Lovi vaza, iar aceasta se rostogoli pe podea, oprindu-se fix înaintea peretelui, şocant de intactă.

Cui îi păsa? Nu trebuia să spargă o vază sau să plângă de durere. Acelea erau acţiunile unei femei a cărei lume se dărâma în jurul ei. Iar ea nu voia ca cineva, cu atât mai mult Charles, să creadă că lumea se fărâma în jurul ei, chiar dacă asta se întâmpla.

Nu. Ce trebuia să îi arate era indiferenţă absolută.

Se duse la lavoar şi se spălă cu apă rece. Imaginea ei reflectată nu arăta nicio urmă din durerea care era în ea, iar asta era bine. Nimeni nu avea să observe dacă ochii ei sclipeau prea tare sau obrajii erau prea aprinşi.

O să ia evantaiul lui Lady Bonneville şi o să se întoarcă în sala de bal. Iar dacă Charles şi Lady Yardley se vor alătura din nou festivităţii, nu vor avea nici cea mai vagă idee că aproape o făcuseră să uite că supravieţuise… şi cine devenise.

Capitolul 15

Armăsar: (1) Un cal folosit pentru reproducere. (2) Un bărbat chipeş şi viril.

Chiar înainte ca uşa bibliotecii să se trântească, Charles încercă să scape de strânsoarea lui Lady Yardley. Îi luă mai mult decât ar fi vrut să îi desprindă degetele din părul lui şi să se ridice de pe canapea – şi de pe ea – doar pentru că nu voia să o rănească.

— Nu, spuse el simplu, dar ferm. Sunt sigur că vă daţi seama că e o idee proastă, din multe motive.

Cu un mic ţipăt, Lady Yardley se ridică în picioare.

— Nu sunt de acord.

Se bosumflă şi îl apucă de jachetă, mâna alunecându-i pe sub vestă şi mângâindu-l pe piept.

— Lady Yardley, spuse el cu severitate, încerc să fiu un gentleman şi vă rog să vă opriţi.

Cu un mormăit frustrat, ea îi deschise jacheta, rupând un nasture.

— Nu cred că înţelegi. Sunt dispusă să fac tot ce vrei. Orice, adăugă ea cu subînţeles. A trecut atât de mult de când am…

Începu să plângă, după care, ţinându-se de lavaliera, cămaşa şi vesta lui în timp ce aluneca pe corpul lui, îi căzu la picioare.

Charles se gândi să o lase acolo, nu pentru că ar fi fost un ticălos fără suflet, ci pentru că putea fi şansa lui să scape. Însă simţul onoarei nu îi permise să plece de lângă o femeie care plângea pe podea.

— Daţi-mi voie să vă ajut.

Se aplecă şi îi întinse mâna.

Când ea se întinse să îl ia de mână, scrisoarea ducesei alunecă din buzunar şi ateriză în poala lui Lady Yardley.

La naiba! Se aplecă să o ridice, dar ea i-o luă din mână.

— Ce e asta?

În timp ce inspecta scrisoarea, deveni suspicioasă. Se ridică în picioare şi îl privi în ochi, urmele femeii devastate dispărând.

— De unde ai asta?

Nu avea niciun rost să mintă.

— Cred că ştiţi.

— Vreau să te aud pe tine rostind cuvintele.

— Am luat-o din dulăpiorul aflat în spatele portretului răposatului dumneavoastră soţ.

— Ai făcut asta pentru Lady Rose, nu-i aşa?

Cu chipul împietrit, Charles rămase tăcut, nedorind să o implice pe Rose.

— Tăcerea ta e un răspuns îndeajuns de bun. M-a tot bătut la cap pentru informaţii despre mama ei. Bineînţeles că faci asta pentru ea, domniţa tânără şi frumoasă aflată la ananghie.

Faţa i se schimonosi, plină de dispreţ.

— Sper că nu crezi că o să-i câştigi inima. Bineînţeles că nu eşti atât de naiv. Te-a manipulat să-i îndeplineşti ordinul, nu-i aşa?

Maxilarul i se încordă.

— Am lucrat singur.

Lady Yardley pufni:

— Şi pentru ce? Un sărut cast pe terasă? Odată ce va obţine ce doreşte, o să te arunce ca pe o rochie veche. Niciodată nu şi-ar risca viitorul pentru cineva ca tine.

— Cineva ca mine, repetă el, în timp ce pumnii i se încleştară involuntar. Ce vrea să însemne asta mai exact?

— Nu e cazul să te agiţi. Cred că ştii ce înseamnă.

— Vreau să vă aud spunând.

Ridicându-şi bărbia, Lady Yardley zise:

— Foarte bine. Lady Rose nu o să se mulţumească niciodată cu un bărbat sărac şi fără titlu, născut din doi servitori needucaţi. Poate flirtează cu tine. Sunt sigură că îi face plăcere atenţia unui flăcău ca tine. Dar asta nu înseamnă că ţine la tine. Cum va obţine informaţia de care are nevoie, o să se spele pe mâini de tine. Pentru totdeauna.

Îşi puse o mână pe şold, provocându-l să nege adevărul afirmaţiilor ei.

Charles închise ochii pentru câteva clipe, înăbuşindu-şi furia.

— Nu aveţi niciun drept să îmi jigniţi părinţii, despre

care nu ştiţi nimic, sau pe Lady Rose, spuse el încet. Demisionez.

Se îndreptă spre uşă, dar ea îi sări în drum, punându-şi palma pe pieptul lui.

— Nu te grăbi. Încă mai vrei scrisoarea, nu-i aşa?

Într-adevăr, o voia. Îi promisese lui Rose că o va ajuta, şi merita să ştie ce se întâmplase cu mama ei.

— Da.

— Atunci cred că există un mod ca să obţină fiecare ce vrea.

— Vă ascult.

Cu încetineală, împături scrisoarea, o trecu pe marginea maxilarului lui, apoi ţi-o puse între sâni.

— E a ta.

Îşi lăsă în jos mânecile bufante şi îşi arcui spatele.

— Toată.

Charles stătu drept ca o statuie în timp ce se gândi la oferta ei. Avea destui bani puşi deoparte pentru călătoria spre America şi mai putea câştiga ceva hani lucrând la docuri câteva săptămâni. Locul acesta de muncă îşi îndeplinise scopul. Acum putea pleca.

Dacă nu ar fi fost Rose.

Îşi dorea mai mult decât orice să îi ofere răspunsurile pe care le căuta.

Aşa că apucă decolteul rochiei lui Lady Yardley, trase de el şi duse mâna în jos până simţi scrisoarea între degete. Cu o mişcare rapidă, o eliberă din adâncurile transpirate ale decolteului ei şi o ţinu în sus, unde ea nu putea ajunge.

— Nu e corect, protestă Lady Yardley. Aveam o înţelegere şi acum trebuie s-o respecţi.

— Nu v-am promis nimic.

Privirea ei deveni rece.

— Vreau să dispari până la sosirea dimineţii, domnule Holland.

— În sfârşit, o cerere pe care sunt fericit să o respect.

Îl privi când trecu pe lângă ea, lăsând-o neobişnuit de tăcută şi foarte singură.

Când ajunse pe hol, se îndreptă spre sala de bal. Lady

Yardley mai mult ca sigur că urma să fie pe urmele lui şi trebuia să-i dea scrisoarea lui Rose înainte să se întoarcă la el acasă şi să-şi facă bagajele.

Îşi imagină şocul şi uimirea de pe faţa ei frumoasă când îi va spune că pleca şi că cel mai probabil nu se vor mai vedea vreodată.

Uşa sălii de bal era la doar câţiva paşi, dar el se opri. Nu suporta gândul că îşi va lua rămas-bun într-un loc atât de public, căci nu avea încredere că îşi va păstra controlul. Şi dacă Lady Yardley îl urma acolo şi va face o scenă, umilind-o pe Rose şi mai mult?

Deşi voia să o mai vadă o dată, nu putea risca. Aşa că trecu de intrare, o luă pe coridor şi urcă scările care ducea în aripa casei unde erau dormitoarele. Niciodată nu fusese în acea parte a casei, dar cunoştea zona şi văzuse camera lui Rose de afară.

Cu încrederea unui bărbat care nu avea nimic de pierdut, merse direct la uşa ei şi se aplecă să strecoare scrisoarea pe dedesubt. Dar nu putu rezista să nu se uite înăuntru, doar ca să fie sigur că era uşa bună. Asta îşi spuse. Adevărul era că nu putea rezista ocaziei de a se simţi aproape de ea, chiar şi pentru scurt timp, înainte să plece.

Deschise uşa şi se uită în cameră. Când văzu vaza pe podea şi două ramuri de ilice pe covor, se încordă. Dacă Rose fusese implicată într-o luptă?

Dar din fericire nu mai erau alte indicii în acest sens, doar lucruri care îi aminteau de Rose oriunde se uita. Cărţi pe noptiera de lângă pat, o tablă de şah, panglici colorate. Se duse la oglindă, mângâie panglica de aceeaşi nuanţă de albastru ca ochii ei şi o puse în buzunar.

Deşi i-ar fi plăcut să mai stea, era contra-cronometru. Scoase scrisoarea ducesei din buzunar şi o puse pe perna lui Rose. Dacă s-ar fi priceput la scris, i-ar fi lăsat un bileţel lângă cel al mamei ei. I-ar fi spus că-i va fi dor de ea şi i-ar fi cerut să aibă grijă de Ash. I-ar fi spus că merita să fie fericită şi ar fi tachinat-o în privinţa pistruilor, pe care el îi adora.

Poate chiar i-ar fi spus că o iubea.

Dar nu putea face asta.

Aşa că luă o bucată din crenguţa de ilice şi o aşeză lângă scrisoarea mamei ei, sperând că acest gest simplu va reda exact ce încercase să spună.

Oftând, ieşi din cameră, coborî pe scări şi ieşi din conacul Yardley în ninsoarea deasă.

*

Rose petrecu restul serii în ceaţă. Mai dansă cu doi gentlemani, surprinsă că picioarele ei se putea mişca în acelaşi ritm cu muzica, uimită că putea zâmbi când primea un compliment. De fiecare dată când se gândea la Charles împreună cu Lady Yardley, voia să fugă din cameră şi să se ascundă într-un colţ întunecat, unde să plângă.

Dar mai trecuse prin dureri similare. Nu chiar la fel, pentru că Charles era prima ei dragoste. Singura. Însă oricât de rea părea situaţia, ştia că va supravieţui. Trebuia doar să meargă înainte şi să se poarte ca şi cum totul era normal. Într-o zi, poate peste câteva luni sau ani, se va trezi şi lucrurile vor fi normale.

Pentru moment însă, trebuia să se prefacă.

Încercă să lege o conversaţie cu Lady Bonneville şi prietenele ei, dar, din păcate, acestea păreau să prefere conversaţia *nepoliticoasă.*

Din spatele evantaiului, Lady Napier îi şopti vicontesei şi celorlalte două doamne respectabile:

— Ce-o avea în minte doamna Seaton? O persoană cu greutatea ei nu ar trebui să se îmbrace ca o debutantă. Poate ar trebui să-i spun. Până la urmă, e o prietenă dragă.

Rose se cutremură când se gând la ce replici avea probabil despre duşmani.

— Mă întreb pe unde e Lady Yardley? spuse Lady Bonneville tuturor şi nimănui în mod specific. Nu am mai văzut-o de cel puţin o oră.

Furia şi durerea apărură din nou, dar Rose clipi şi se stăpâni.

— Cât de ciudat, spuse Lady Napier. Ea este gazda acestui eveniment, nu-i aşa?

Rose simţi că lornionul vicontesei era aţintit asupra ei, dar nu îndrăzni să o privească. Ar fi fost o prostie să se uite direct la soare.

— Rose, ştii ceva? întrebă Lady Bonneville.

— Poftim?

— Ai văzut-o pe Lady Yardley?

— Nu, nu de curând.

Lady Bonneville se bosumflă.

— Fascinant. Dacă nu se întoarce în scurt timp, o să trimit pe cineva să o găsească. Ia uite, e chiar gazda noastră!

Toate capetele se întoarseră către partea opusă a sălii, unde Lady Yardley se grăbea şi dădea instrucţiuni unui servitor. Îşi aranjă părul, asigurându-se că nu îi fusese compromisă coafura elegantă. Rose bănui că o servitoare va găsi câteva agrafe în plus în spatele pernelor de la canapeaua din bibliotecă.

— Te simţi bine, Rose?

Lady Bonneville părea sincer îngrijorată.

— Da, sunt doar un pic obosită, atâta tot. Ştiu că ar trebui să mă bucur de petrecere toată noaptea, dar nu sunt obişnuită să stau trează aşa târziu.

— Din fericire, mă ai pe mine. Doamnele în vârstă şi arţăgoase sunt cea mai bună scuză ca să pleci devreme. Aşa poţi evita toate salutările de la final.

— Nu aş spune că eşti arţăgoasă, minţi Rose din nou.

Lady Napier îşi ţuguie buzele.

— Atunci cum ai zice că e?

— Încăpăţânată. Într-un mod minunat.

— Dacă o ţii tot aşa, va trebui să te includ în testament. Pentru moment însă, te rog să mă ajuţi să merg în dormitor. Andrey mă poate prelua de acolo. E hotărâtă să îmi respect rutina de seară şi mi-e mai uşor să o ascult decât să mă cert cu ea.

Rose afla ceva nou despre Lady Bonneville în fiecare zi.

— Sunteţi mai blândă decât vreţi să recunoaşteţi.

— Prostii. Şi retrag ce am spus despre testamentul meu.

Peste un sfert de oră, după ce Rose o lăsă pe Lady Bonneville în mâinile capabile ale lui Andrey, şchiopătă spre dormitorul ei, cu picioarele umflate.

Nu voia decât să-şi dea jos rochia, să se prăbuşească pe pat şi să doarmă.

Însă pe pernă era o scrisoare.

Charles nu o dezamăgise, cel puţin nu cu asta.

Luase scrisoarea mamei, aşa cum spusese că o s-o facă.

Rose se aşeză pe marginea saltelei, gândindu-se la scena din bibliotecă, dorindu-şi cu disperare să existe o explicaţie pentru ce văzuse. Charles stătea peste Lady Yardley. Cum era întuneric, Rose nu-şi dăduse seama cât de dezbrăcaţi erau sau ce expresii aveau, dar sigur auzise un geamăt. Una peste alta, circumstanţele erau destul de incriminatoare.

Deşi inima ei fusese călcată în picioare şi rănită, simţi un licăr de speranţă că în curând va avea răspunsuri despre mama ei. Cu curaj, ridică scrisoarea şi o citi.

Dragă Diana,

Îţi scriu cu veşti grave, genul de veşti pe care nimeni nu ar vrea să le dea. Aşa cum ştii, în ultima perioadă am suferit din cauza mai multor boli. După ce am vorbit cu doi doctori, am primit un diagnostic. Iar acum îmi doresc să nu fi făcut asta.

Se pare că sufăr de tuberculoză. Prognosticul nu e bun şi, având în vedere gravitatea simptomelor, mă tem de ce e mai rău.

Dintr-odată, sunt singură. Companionii care odată erau încântaţi să ia cina cu mine şi să dansăm împreună se poartă de parcă aş fi o paria. Sper că tu vei fi însă altfel, pentru că am nevoie disperată de o prietenă.

Sunt în Londra, la spitalul St. Bartolomeu, care nu se

compară cu vila luxoasă şi plină de soare din Franţa unde obişnuiam să mă relaxez şi să-mi îndeplinesc fiecare dorinţă. Gândul că e posibil să-mi petrec restul zilelor aici mă sperie.

Presupun că o mamă care îşi abandonează copiii pentru a duce o viaţă de dezmăţ nu merită mai mult.

Cu toate astea, profit de prietenia noastră lungă şi te implor trei lucruri.

În primul rând, să-mi dai veşti despre Owen, Olivia şi Rose. Mi-ar oferi mare confort să ştiu că sunt bine şi fericiţi, în ciuda defectelor mele ca mamă.

În al doilea rând, te rog să ţii secretă starea mea. Numele meu deja a fost târât prin noroi şi dacă se află că m-am întors la Londra, copiii mei nu vor mai avea pace. Nu vreau să îi împovărez cu această veste sau să-i umilesc şi mai mult.

În ultimul rând, te implor să mă vizitezi aici, cât de repede poţi. Deşi sunt înconjurată de pacienţi şi asistente, mă simt singură şi deznădăjduită. În plus, vreau să-ţi dau câteva obiecte personale de care să ai grijă.

Cu durere, a ta,

Lily

*

Rose îşi simţi pulsul în urechi. Tuberculoză.

Indiferent ce credea mama ei, nimeni nu merita să treacă prin aşa ceva.

Mama spusese că prognosticul nu era favorabil, dar poate se mai putea face ceva pentru ea. Poate existau motive să spere.

Rose ştia că trebuia să împărtăşească această informaţie cu Owen şi Olivia cât de repede posibil. Aveau dreptul să ştie despre starea mamei. Ce hotărau să facă cu acea informaţie era decizia lor, dar Rose ştia deja ce trebuia să facă.

Se va duce la spital şi o va ajuta pe mama ei cu ce

putea.

Se dădu jos din pat şi începu să se plimbe prin cameră. Lady Bonneville plănuia să se întoarcă la Londra săptămâna următoare, dar poate Rose o putea convinge să plece mai devreme, dacă drumurile îi vor permite, având în vedere ninsoarea de afară.

Încleştând pumnii, încercă să accepte imaginea groaznică a mamei ei frumoase şi pline de viaţă, care era acum neglijată şi murea pe un pat de spital. Era de neimaginat.

Oare Charles avea idee ce ştiri triste îi dăduse? Chiar dacă nu avusese timp să descifreze scrisoarea, era posibil ca Lady Yardley să-l fi luminat. Până la urmă, părea nerăbdătoare să împărtăşească o mulţime de lucruri cu el.

Înghiţind amărăciunea din gât, Rose se îndreptă spre pat şi luă ilicele de pe pernă. Se jucă cu crenguţa, apoi o strânse la piept, ignorând înţepăturile frunzelor.

Amintirea minunată a întâlnirii ei cu Charles din foişor fusese maculată de ce văzuse în bibliotecă în acea noapte. Cele două incidente nu se potriveau cu ce ştia despre Charles. Avea atâtea întrebări.

Şi va obţine şi nişte răspunsuri.

Îşi dădu jos pantofii delicaţi şi îşi puse cele mai groase ghete. Fără să se schimbe de rochia de bal, îşi trase pe ea pelerina cu blană şi mănuşile. Nu avea mult de mers până la casa lui Charles, dar orice distanţă parcursă în zăpadă de peste 15 centimetri va fi o provocare.

Rose ieşi din cameră şi se îndreptă spre scări. Majoritatea servitorilor se ocupau de invitaţii de la bal. Bănuia că restul se odihneau.

Nimeni nu o văzu când coborî scările şi se strecură afară pe uşa servitorilor.

În momentul când părăsi protecţia conacului, fulgii de zăpadă îi atacară faţa şi zăpada căzută îi udă pelerina. Rose îşi trase gluga peste cap şi înaintă cu greu.

Capitolul 16

Charles îşi aruncă şi ultimele haine în geantă şi se uită prin casă după obiecte pe care le trecuse cu vederea. Pusese un castron mare de apă şi o farfurie cu pui şi peşte pentru Ash, care se tot plimba dintr-o parte într-alta, dând din coadă, ca şi cum ar fi cerut o explicaţie pentru bagajul pe care îl făcuse.

Arătând spre farfuria plină, Charles îl avertiză:

— Ai grijă să te ţină câteva zile, altfel va trebui să-ţi prinzi singur mâncarea.

Motanul mieună indignat.

Charles râse, se aplecă şi îl mângâie pe Ash, între urechi.

— Ai grijă de Rose. Şi dacă într-o zi o să ai chef de o aventură, poţi oricând să te sui pe un vas şi să mi te alături în America.

Ash căscă şi se aşeză pe covorul din faţa şemineului, ca şi cum ar fi spus că acest lucru era puţin probabil să se întâmple.

Charles îşi puse geanta mare pe un umăr şi un sac din piele mai mic pe celălalt. Va avea de parcurs un drum greu până în Bath, dar nu voia să aştepte până de dimineaţă. Cu cât pleca mai repede, cu atât mai bine.

Va găsi un han unde se va încălzi cu o halbă de bere, după care va pleca spre Londra cu prima diligenţă care trecea prin oraş. Dacă îşi va lua două sau trei slujbe profitabile la docuri, în scurt timp va avea destui bani cât să cumpere o bucată de pământ. Apoi va părăsi ţărmurile Angliei pentru totdeauna.

Era uşor să părăsească moşia Yardley. Să o părăsească însă pe Rose… nimic n-ar fi putut fi mai greu.

Dar era inevitabil.

— La revedere, Ash.

Pregătindu-se pentru o furtună aprigă, Charles

deschise uşa şi îngheţă.

În faţa lui era Rose, care tremura toată şi cu mâna îi era suspendată în aer, ca şi cum ar fi urmat să ciocănească.

Dumnezeule! Dinţii în clănţăneau şi buzele îi erau vinete. Îşi lăsă mâna jos şi privirea i se plimbă peste Charles, bagajul lui şi casa goală din spate.

Charles îşi lăsă ambele bagaje jos şi o băgă înăuntru. Închizând uşa, o trase spre şemineu şi spre căldura tăciunilor care încă mai străluceau acolo.

— Ce cauţi aici? Nu ar trebui să ieşi afară pe o astfel de vreme.

Ea clipi uşor, genele ei fiind împodobite cu cristale de gheaţă.

— Voiai să pleci.

Vinovat. Se întoarse către vatră, aruncă un alt buştean şi aţâţă focul.

— Voiam să te vizitez de îndată ce te întorceai în Londra. Acum ar trebui să fii la bal. A fost o prostie să o iei prin zăpadă ca să vii aici, ca să nu mai zic şi că a fost periculos.

— Trebuia să ştiu.

— Nu înţeleg.

Îi făcu semn către laviţă, îi dădu jos mănuşile şi îi luă mâinile între ale lui.

— Ce vrei să ştii?

— Ce s-a întâmplat în bibliotecă, când ai mers să iei scrisoarea?

Charles se uită în altă parte, reticent să spună toată povestea.

— Nu contează. Acum a ajuns la tine, aşa cum era normal. Ai citit-o? Ai aflat ceva care te-ar putea ajuta?

— Contează pentru mine, spuse ea simplu. Trebuie să ştiu ce-ai făcut în schimbul scrisorii.

Confuz, îşi puse mâinile pe faţă.

— În schimbul… Stai un pic. Ai intrat cumva în bibliotecă? Poate chiar ai trântit uşa?

— Mă dusesem după evantaiul lui Lady Bonneville. Am trecut pe lângă bibliotecă şi nu am rezistat să nu intru.

Dumnezeule!

— Rose, poate a părut groaznic ce ai văzut, dar…

— Nu e ca şi cum îmi datorezi loialitate. Înţeleg asta. Credeam doar că ce e între noi e special.

Nu-i de mirare că era tulburată. Pipăielile lui Lady Yardley ar fi putut să-i provoace şi lui coşmaruri. Se uită în ochii ei, dincolo de durere şi îndoială, încercând să o facă să creadă ce va spune.

— Nu aveam o aventură cu Lady Yardley.

Rose îşi ridică bărbia.

— Atunci cum i-ai spune? Îmi doresc cu disperare să cred că există altă explicaţie pentru ce am văzut. Chiar vreau asta. Dar, te rog, nu mă confunda cu fata naivă care am fost odată. Sunt destul de puternică să aflu adevărul.

Charles sperase să o cruţe de detalii, dar nu putu. Dacă ar fi făcut-o, ultima ei impresie despre el ar fi fost că era un crai rece şi calculat.

Aşa că se aşeză pe bancă lângă ea şi îi povesti totul, începând cu momentul când Lady Yardley îl descoperise în bibliotecă şi terminând cu momentul când îşi băgase mâna în decolteul ei. Partea aceea chiar o făcu să zâmbească puţin.

Înţelegerea din ochii ei îi spunea că îl credea. Slavă Domnului!

— E atât de nedrept. Faptul că ţi-ai pierdut slujba doar pentru că nu ai avut aceleaşi sentimente pentru Lady Yardley.

Mai era şi faptul că furase scrisoarea, dar Rose s-ar fi simţit prost dacă ar fi pomenit şi de asta.

— Nu m-a concediat. Am demisionat. Dacă stau să mă gândesc, este mai bine. Cu cât încep să lucrez mai repede pentru mine, cu atât mai bine.

— Tot nu-mi vine să cred că voiai să pleci fără să-ţi iei rămas-bun.

Durerea din ochii ei, sălbatică şi intensă, răsună în pieptul lui.

— Asta n-ar fi fost alegerea mea. Nu am vrut niciodată să te rănesc şi îmi pare rău că am făcut-o.

— Te rog, nu pleca în seara asta.

— Trebuie s-o fac. Dar mai întâi o să te conduc în siguranţă la conac.

— Nu pot să rămân aici?

— Imposibil. Dar cred că putem să stăm o oră înainte să înfruntăm din nou furtuna.

— O oră.

— Aş vrea să avem mai mult timp, recunoscu el. I-ar fi plăcut să trăiască o viaţă cu ea. Dar trebuie să fim recunoscători pentru ce avem.

Ea îl luă de mână.

— Aşa e.

— Ai citit scrisoarea?

— Da, dar nu vreau să vorbesc despre asta acum, nu pentru că n-aş avea încredere în tine, ci pentru că avem doar o oră împreună. Vreau să mă concentrez numai pe noi doi.

Intenţia, atât de dulce şi sinceră, îl emoţiona. Îşi puse braţul în jurul ei şi o trase aproape, pentru a putea memora mirosul pielii ei, culoarea părului, curba şoldului. Ea îşi rezemă capul de umărul lui şi oftă.

În timp ce ascultau trosnetul focului din vatră şi fulgii de zăpadă izbindu-se de geam, învârti o buclă udă în jurul degetului arătător, fascinat de felul în care reflecta lumina, la fel ca ea.

Cei doi existau într-un crepuscul straniu, în care ştiau că în curând vor trebui s-o ia pe drumuri separate, dar niciunul nu era pregătit pentru asta. Nu încă.

— Simt că am fost jefuită, rosti ea blând. De timpul pe care trebuia să-l petrecem împreună. Ştiu că ar mai fi fost doar câteva zile, dar aş fi savurat-o pe fiecare în parte.

— Şi eu.

— Vrei să ştiu ce cred?

— Ce anume?

Rose se îmbujoră.

— Că ar trebui să transformăm noaptea asta într-una de care ne vom aminti mereu.

— Slabe şanse să o uit, spuse el zâmbind.

— Aşa este, dar asta din motive greşite. Trebuie să ne facem amintiri fericite.

În timp ce îl ţinea de mână, Rose se ridică şi îl trase spre scara care ducea la dormitor.

— Hai cu mine.

Dumnezeule!

— Rose, nu cred că ar trebui…

Ea îi duse mâna pe pieptul ei, peste inima care îi bătea cu putere.

— Simţi asta? Vreau să fiu cu tine. Şi cred că şi tu vrei să fii cu mine.

Niciodată nu-şi dorise ceva mai mult.

— Da, dar…

— Am plănuit să petrecem o noapte de pasiune, şi asta e ocazia noastră. Singura ocazie.

— Ştiu. Dar nu mi se pare corect să mă culc cu tine, să te iubesc şi apoi să plec pentru totdeauna. Meriţi mai mult.

— Merit să decid singură. Iar eu te aleg pe tine, aleg asta.

Plimbându-şi degetele prin părul lui, îl trase spre ea şi îl sărută. Buzele ei, reci la început, se încălziră în urma contactului. Limba ei era insistentă, explorându-i gura, cerându-i să capituleze.

Corpul lui răspunse imediat. Fiecare muşchi se încordă din cauza anticipării. Sângele îi alergă prin vene şi se grăbi spre mădular. Era pierdut.

Charles îi dădu pelerina jos de pe umeri. Rochia de mătase albastră pe care o purta strălucea ca luna. Decolteul adânc şi mânecile delicate îi scoteau în evidenţă faţa de zână. Rochia prinsă sub sâni îi prezenta în toată voluptatea lor, în timp ce îi accentua silueta subţire. Metri întregi de satin strălucitor îi căzeau peste şolduri şi picioare, subliniindu-i corpul zvelt, dar cu forme.

— Când te-am văzut prima oară în sala de bal, m-ai lăsat fără aer. Rochia ta este minunată, spuse el, conştient de insuficienţa cuvintelor lui. Eşti frumoasă.

Ea se uită în jos şi admiră rochia.

— Mulţumesc. Belle a făcut-o. Este talentată.

— Poate, spuse el, dar tu eşti frumoasă dincolo de rochie. Frumuseţea ta stă în bunătatea şi compasiunea ta. În înţelepciunea şi graţia ta. E o parte din tine, ca inima ta. De asta te ador.

— Charles, şi eu te ador. Cred că mereu am ştiut că suntem făcuţi unul pentru celălalt. Chiar dacă nu o să trăim o viaţă împreună, zilele pe care le-am avut au contat. Sunt zilele în care soarele a fost mai cald, câmpurile mai verzi şi cântecul păsărilor mai dulce. Dacă ajung să trăiesc o sută de ani, voi preţui zilele petrecute cu tine cel mai mult.

Lui Charles i se puse un nod în gât şi se uită în jos, neavând încredere să spună ceva. Când usturimea din spatele ochilor se potoli, o privi, îi cuprinse faţa cu mâinile şi îşi plimbă degetele pe pielea ei imposibil de fină.

— Ai spus mai devreme că ce avem noi e special. Aşa e. E o conexiune mai presus de cuvinte şi distanţă. Chiar şi timpul. Indiferent unde o să merg şi ce o să fac, o să fii o parte din mine, cea mai bună parte din mine.

O lacrimă curse pe obrazul lui Rose, iar el o sărută, gustând sarea şi împărtăşindu-i emoţia. Dar acum nu era momentul pentru plâns. Rose avea dreptate. Dacă aveau numai o oră împreună, nu voia să o umple cu lacrimi, furie sau nelinişte.

Nu, vor înlocui asta cu pasiune, plăcere, umor şi dragoste.

Cu un zâmbet, îi spuse:

— Ai vrut să-mi vezi dormitorul.

— Aşa e.

Rose zâmbi.

— Şi mereu obţii ce ţi-ai propus?

— Va trebui să-ţi spun după noaptea asta.

Capitolul 17

Frâu: (1) Un tip de harnaşament pentru a prinde calul

la o căruţă sau trăsură. (2) A prelua controlul, ca în exemplul: „După ani în care îşi negaseră pasiunea, nu o mai putuseră ţine în frâu”.

Nu se duseră direct în dormitor.

Rose îl dezbrăcă pe Charles de haina groasă şi de jachetă. După asta, jucară un joc chinuitor, în care fiecare dădea jos, pe rând, un articol de vestimentaţie de pe celălalt. Cu destulă căldură de la foc şi de la dorinţa lor, Rose savura fiecare rundă.

Charles îi făcu semn să ia loc pe laviţă. Când făcu asta, îi dădu jos ghetele, îi luă unul din picioare în mâini şi îi ridică rochia deasupra genunchiului.

Zâmbind cu subînţeles, îi masă călcâiul, talpa, degetele. Întregul ei corp se topi şi se relaxă sub atingerea lui. Celălalt picior al ei avu parte de acelaşi răsfăţ, apoi Charles o sărută de la gleznă până la gambă şi genunchi, provocându-i fiori în tot corpul.

Împinse rochia mai sus, peste coapse, şi, cu toate că foamea din ochii lui o incita, îl opri.

Pentru că era rândul ei.

Se ridică şi îl aşeză pe laviţă, făcând schimb de locuri. Când el se întinse după şoldurile ei, Rose îi ocoli atingerea şi se duse în spatele laviţei. Cămaşa albă se întindea pe muşchii umerilor şi se mula pe spatele lui. Îşi plimbă un deget până ajunse la talie, şi trase cămaşa în sus, dezvăluindu-i bucată cu bucată pieptul lucrat. El îşi ridică braţele şi aruncă haina într-o parte. Când încercă să se întoarcă pentru a o lua în braţe, ea îl opri. Voia să exploreze.

Corpul lui îţi tăia respiraţia – era mai tulburător ca o pictură sau o statuie. Îşi plimbă mâinile peste umerii lui şi apoi pe braţe, simţindu-i muşchii tari. Nu putu să reziste tentaţiei gâtului, aşa că se aplecă şi sărută pielea de la curba umărului. Îl gustă, muşcându-i gâtul şi umerii, întrebându-se dacă şi el simţea la fel de multă plăcere ca ea. Ca răspuns, el gemu şi apucă marginea laviţei, ca şi cum ea l-ar fi împins la limită.

Încurajată, îl îmbrăţişă, sărutându-l pe spate în timp ce îi mângâia pieptul, trecându-şi palmele deasupra sfârcurilor şi peste părul de pe abdomenul tare şi plat. Când degetele îi ajunseră sub curea, el o apucă de încheietură şi se ridică, eliberându-se din cercul braţelor ei.

— E rândul meu.

Un zâmbet sălbatic îi lumină faţa în timp ce o aşeză pe laviţă, direct în faţa focului. Privirea lui se plimbă peste ea, oprindu-se asupra buzelor, sânilor şi şoldurilor.

Încet, ca şi cum ar fi desfăcut un cadou de mult aşteptat, trase de unul din capetele fundei de sub sâni. Panglica pluti spre podea, iar rochia se desfăcu. Ce sentiment eliberator! Charles se duse în spatele ei, îi dădu la o parte părul de pe ceafă şi se aplecă spre gâtul ei. În timp ce o săruta, barba lui o înţepa, lăsând-o fără aer. Rose închise ochii şi se rezemă de el, desfătându-se cu căldura pieptului lui tare.

Nerăbdător, îl trase mânecile în jos. Când se opriră, găsi şireturile de la rochie şi le desfăcu. În tot acest timp, îi şoptea în ureche, îi muşca lobul urechii şi o săruta pe gât, făcând-o să se simtă ameţită de dorinţă. În cele din urmă, rochia căzu, un lac de mătase la picioarele ei.

Charles o întoarse şi mârâi, trecându-şi palmele aspre peste pielea fină a braţelor ei.

— Te vreau de atât de mult timp, spuse el. Nu recunoşteam asta nici măcar faţă de mine, dar te-am dorit din acea vară. Te-am visat. Te-am vrut.

Cuvintele lui împreună cu privirea tandră o încântară.

— Eu te-am dorit dintotdeauna.

Mâinile ei se îndreptară spre corsaj şi, chiar dacă trebuia să fie rândul ei, îi dădu voie. Dacă l-ar fi oprit, şi-ar fi refuzat ei o dorinţă. Rose ridică braţele, iar Charles îi desfăcu şi ridică corsajul, lăsând-o numai în cămăşuţa ei subţire.

Corsajul îi căzu din mână când Charles făcu un pas în spate şi clipi năucit.

— Dumnezeule, ce frumoasă eşti!

Se îndreptă spre ea ca şi cum ar fi vrut s-o devoreze,

dar Rose îl opri.

— E rândul meu. Hai să-ţi dau jos ghetele.

— Am o propunere pentru tine, contracară el.

— Te ascult.

— O să-mi dau eu jos ghetele dacă îţi desfaci tu părul. O să câştigăm timp.

Abia tresări când auzi de timp, deşi ura fiecare ticăit al ceasului.

— Ne-am înţeles, domnule Holland.

El se aşează pe laviţă, ca şi cum ar fi fost în primul rând la operă, nerăbdător să înceapă piesa. Ea aşteptă ca el să înceapă să îşi dea jos ghetele, apoi începu să îşi scoată agrafele din păr.

Bucle lungi, grele se rostogoliră, gâdilând-o pe spate. Când le scuturâ şi îşi masă scalpul, un suspin de plăcere îi scapă de pe buze.

— E mai bine, spuse ea.

— Într-adevăr.

Aprobarea din ochii lui îi încălzi pielea expusă.

Charles îşi scoase ghetele, rămânând numai în pantaloni.

Şi Rose mai avea un singur obiect vestimentar.

Jocul ajunsese în runda finală, numai că deja nu mai era un joc.

El se ridică, o luă de mâini şi o privi cu o tandreţe care aproape o făcu să plângă.

— Vreau să ştii că dacă lucrurile ar fi stat altfel, ţi-aş fi dat întreaga lume. Mi-aş fi petrecut toată viaţă…

— Termină.

Fiecare cuvânt pe care îl rostea îi provoca o durere cumplită. Nu putea suporta tortura provocată de viziuni a ceea ce ar fi putut fi.

— În momentul ăsta, sunt exact unde vreau să fiu, unde trebuie să fiu, cu tine. Asta e tot ce contează.

El o trase aproape şi o sărută, lipindu-şi şoldurile de ale el şi plimbându-şi mâinile peste corpul ei. Peste un minut, erau amândoi fără suflare şi înnebuniţi de dorinţă.

— E timpul pentru turul dormitorului.

Charles urcă primul scara, iar Rose îl urmă. Aşteptă pe a treia treaptă şi văzu cum el aprinse o lampă mică şi acoperi salteaua de paie cu o pătură moale. Apoi îi întinse mâna pentru a o ajuta să urce. Tavanul era înclinat deasupra capetelor lor, prea jos ca să poată sta drepţi. Însă încăperea confortabilă era un dormitor îmbietor. Lumina lămpii cădea pe pereţii de lemn, iar căldura focului ajungea până la ei. Două cărţi se aflau lângă pat.

Rose se uită la ele.

— Aveai de gând să le laşi?

— Nu-mi sunt de folos.

O privi direct, provocând-o să-l contrazică. Deşi tentată, nu muşcă momeala. Rose nu avea nicio îndoială că Charles avea ambiţia şi determinarea de a reuşi orice îşi propunea, dar nu avea de gând să-l facă să creadă că îi măsura valoarea după abilitatea de a citi, pentru că nu era aşa. La fel cum nu îi măsura valoarea după avere, poziţie socială sau chiar înfăţişare.

— Îmi place aici.

Se rezemă într-o parte, pe un cot şi îşi puse capul în mână.

— E un loc în care poţi să te retragi de lume.

Charles se întinse lângă ea.

— Am dormit aici luni întregi, dar niciodată nu am privit aşa locul. Acum că sunt cu tine, îmi place mult mai mult.

Lumina lămpii îi lumina conturul pieptului, definind fiecare muşchi. Părul din mijloc se dovedi irezistibil, iar ea îşi plimbă palma peste el, apoi peste şold.

În timp ce el inspiră adânc, ea îi susţinu privirea.

— Ştii, nu trebuie să facem dragoste. Putem să stăm pur şi simplu aici, să vorbim şi să ne sărutăm.

Un licăr de furie se trezi în ea, şi Rose se ridică brusc în fund.

— Nu. Vreau să trăiesc totul cu tine. Vreau să-ţi simt pielea lipită de a mea. Vreau să te gust. Vreau să fiu cât de aproape posibil.

Pentru a se asigura că Charles înţelegea sinceritatea

cuvintelor ei, îl împinse în pat, se aşează deasupra lui şi îl sărută cu toată pasiunea pe care o simţea.

O perdea de păr roşu învălui capul lui Charles. El inhală mirosul de portocale, săpun şi… Rose. Noaptea părea ireală, ca şi cum zăpada oprise timpul în loc şi crease o oază unde fanteziile lui se puteau împlini.

Rose era cu el, în came şi oase. Savură greutatea ei pe şoldurile lui şi imaginea sânilor ei. Până acum, reuşise să-şi păstreze cât de cât controlul, dar săruturile ei îl ameţeau, iar atingerea ei îl seducea, dezbrăcându-l de tot, mai puţin de dorinţă şi – nu putea nega – de dragoste.

Îi trase bucata de material mai jos, expunându-i sânii. Gemu şi o puse pe spate, dându-i jos cămăşuţa.

Cu părul roşcat întins în spatele ei şi pielea palidă şi mătăsoasă care îi strălucea, semăna cu o zeiţă a plăcerii. Ochii ei seducători străluceau, plini de încredere, iar buzele roz, umflate, zâmbeau şi trimiteau o invitaţie cu subînţeles.

Pe care el o acceptă imediat.

Îşi dădu jos pantalonii. În sfârşit nu mai erau bariere între ei, cel puţin nu fizice. Ea i se oferi cu totul, gemând în timp ce el îi săruta sânii şi arcuindu-şi spatele în timp ce el o mângâia pe interiorul coapselor. Părea nerăbdătoare să exploreze, plimbându-şi mâinile peste fundul lui şi în jurul…

Dumnezeule!

El gâfâi, încercând să refuze eliberarea pe care trupul lui o cerea. Mai mult decât orice, voia ca experienţa să fie una plăcută pentru ea, dar Rose arăta imposibil de bine şi la fel era şi gustul ei şi felul în care el o simţea. Prea bine.

— Rose. Nu ştiu dacă pot aştepta.

Jucându-se cu părul lui, îi aruncă un zâmbet satisfăcut.

— Nu trebuie s-o faci.

Charles îşi înghiţi blestemul de pe buze. Nu fusese cu prea multe femei înainte, iar în general erau mai experimentate decât el. Gândul că i-ar fi putut provoca durere lui Rose îl chinuia.

— Mă tem că e posibil să doară la început.

— Eu nu. Când mă săruţi şi mă ţii în braţe, simt numai

plăcere.

Dumnezeule, era incredibilă! Rămas fără cuvinte, îşi puse emoţiile în fiecare sărut, în fiecare mângâiere. Când se aşează pe ea, Rose îşi încolăci picioarele în jurul lui şi îl îmbrăţişă.

— Te vreau, Charles. Nu am nicio îndoială şi nu o să am regrete.

El îşi lipi fruntea de a ei, îşi strecură mâinile sub fundul ei şi o penetră încet. Când ea respiră adânc, el se opri, muşchii tremurându-i, plini de reţinere. Voia să se piardă în ea, să dea drumul tuturor ambiţiilor şi defectelor, visurilor şi eşecurilor, şi să fure câteva momente de fericire. Alături de ea.

— Eşti bine?

Ca răspuns, ea îşi încolăci picioarele în jurul lui şi mai strâns şi îl trase înăuntru. Mai adânc, mai tare, mai repede.

O auzi şoptind:

— Da, da

Nu mai rezistă. Eliberarea îl zgudui, dezbrăcându-i sufletul de îndoieli şi griji, lăsând în urmă numai scurta perfecţiune a uniunii lui cu Rose.

Mult prea scurtă.

Ieşi din ea şi îşi revărsă sămânţa pe pătură. Era destul de grav că-i răpise virginitatea, nu putea să o lase şi însărcinată. Rose scânci în semn de protest când el se îndepărtă, iar Charles ştiu că nu-i oferise plăcere. Încă.

Se întinse apoi lângă ea, iar bătăile inimii îi reveniră încet la normal.

— Cum te simţi?

— Ca şi cum tocmai am fost sedusă, îl tachină ea, în cel mai bun mod posibil.

— Mă tem că nu a fost chiar cel mai bine.

— Nu?

Rose păru surprinsă şi plină de speranţă.

— Ar fi trebuit să dureze mai mult, recunoscu el. Când vine vorba despre tine, nu am prea mult control.

— Nici nu aş vrea să fie altfel.

— Dar acum, vreau să văd cum îţi dai drumul.

Rose roşi.

— Îmi dau drumul?

— Da.

— Ca ziua trecută în foişor?

— Exact. Doar că poate mai bine.

Mai bine? Rose cu greu îşi putea imagina aşa ceva. Dar era dispusă să îl lase pe Charles să încerce. Acesta o sărută peste tot. Gât, sub sâni, baza spatelui. Senzaţia buzelor lui pe pielea ei o făcu să ardă de dorinţă şi să-l vrea şi mai mult. Îi tachină sfârcurile, o mângâie în spatele picioarelor şi atinse uşor intrarea încă sensibilă.

Ea nu închise ochii, deoarece îi plăcea să îi vadă faţa frumoasă şi intensitatea cu care se devota satisfacerii ei. Părea să fie conectat la fiecare oftat, fior şi geamăt, făcând tot ce îi plăcea mai mult până când începu să pulseze în centru, înecându-şi toate grijile şi lăsând la o parte dubiile.

Dar tocmai când era la un pas de ceva spectaculos, degetele lui îndemânatice se opriră.

O sărută pe burtă, alternând linsul cu muşcatul până când Rose crezu că va înnebuni de plăcere. Apoi capul lui o luă mai jos, iar Charles îi depărtă picioarele, aparent cu intenţia de a…

Şi asta făcea. Limba lui, caldă şi umedă o duse pe noi culmi. Fiecare atingere o ducea mai departe, făcând-o să uite de toate, mai puţin de el. Fiecare muşchi din corpul ei era încordat, la limita extazului. Degetele ei strânseră pătura, apucându-se de orice ar fi putut s-o ajute să nu cadă prea repede, prea greu.

Ca şi cum simţise că avea nevoie de ceva solid, Charles întinse mâinile şi îşi împleti degetele printre ale ei. O ţinu strâns, încurajând-o să aibă încredere în el şi să îşi dea drumul.

Iar pentru el, pentru ea, chiar asta făcu. Spasme îi cuprinseră corpul şi gemetele ei umplură încăperea. Forţa eliberării ei, atât de splendidă şi sălbatică, era aproape prea mult, dar Charles nu avea de gând s-o lase. În schimb, stătu alături de ea, asigurându-se că se bucura de fiecare val şi că plăcerea va fi completă.

Se întinse lângă ea din nou, îi dădu la o parte şuviţele umede de pe obraji şi o sărută cu o tandreţe sfâşietoare.

— Abia acum ai fost sedusă aşa cum trebuie, şopti el.

— Cu siguranţă, aşa mă simt.

Mâinile şi picioarele i se înmuiaseră şi încă o mai străbăteau fiori.

— O să mă întorc imediat, promise el şi asta făcu.

Folosind o cârpă umedă, şterse uşor dovezile plăcerii de pe corpul ei şi de pe al lui. Apoi, trase o pătură peste ei, o luă în braţe şi o ţinu strâns, ca şi cum nu ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată.

Obrazul ei era lipit de pieptul lui, iar ea îi inhală mirosul şi îl memoră. Ritmul constant al respiraţiei lui o atrase într-o stare ca de vis, iar ochii i se închiseră.

Plin de regret, Charles spuse:

— Trebuie să plecăm în curând.

— Mmm, murmură ea, fără să fie de acord.

Pentru că avea senzaţia că cea mai frumoasă noapte a vieţii ei urma să devină cea mai groaznică.

Capitolul 18

Rose nu adormi şi bănui că nici Charles nu o făcu. Stătură în dormitor mai mult decât ar fi trebuit şi totuşi nu îndeajuns de mult.

Când primele raze ale soarelui se reflectară pe zăpadă şi se strecurară printre perdelele casei, coborâră şi se îmbrăcară. Charles strânse toate agrafele pe care le găsise şi i le dădu. Nu avea nici perie, nici oglindă, aşa că Rose îşi strânse părul într-un coc la ceafă şi îl prinse cât de bine putu.

Încruntându-se, îl întrebă:

— Cum îmi stă?

— Bine.

Expresia lui blândă şi sinceră aproape o făcu să creadă asta, în ciuda părului ciufulit, a rochiei şifonate şi

ochilor umflaţi.

Nu conta.

Fulgii nu mai cădeau şi vântul nu mai bătea, însă un strat de peste treizeci de centimetri de zăpadă acoperea pământul. Aerul rece se strecură pe sub uşă şi ferestre, iar focul din noaptea trecută se transformase în cenuşă.

Chiar şi după ce îşi puse pelerina pe ea, Rose nu se putu opri din tremurat. Charles îşi trase pe el haina groasă, o privi pe Rose în ochi şi o luă de mâini, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva dulce şi tandru.

Ea îl întrerupse. Trebuia s-o facă.

— Dacă nu te superi, aş prefera să nu ne luăm rămas-bun.

Dacă începea să plângă, nu se va putea opri şi nu voia să facă situaţia mai grea decât era deja.

El încuviinţă. Rose ştia că o va înţelege. Întotdeauna o făcuse.

Charles îşi lăsă bagajele lângă uşă.

— O să mă întorc după ele după ce te duc la conac. Eşti gata?

Ar fi vrut să strige: „Nu o să fiu niciodată”. Dar în loc să urle, îşi adună tot curajul pe care îl avea şi îi zâmbi.

— Da.

Îl luă de mână şi îl urmă pe câmpul întins şi îngheţat. Charles îi făcu o potecă, şi Rose încercă să nu se gândească la el, care era nevoit să meargă până în oraş prin gerul muşcător. Încercă să nu se gândească la boala groaznică a mamei. Încercă să nu se gândească la nimic, doar să pună un picior în faţa celuilalt.

Ajunseră prea repede la intrarea servitorilor. Charles se dădu la o parte, pentru ca ea să intre. Rose nu putu să îl privească, dar când îi dădu drumul la mână, el refuză să o lase.

— Stai.

Rose ştia că nu era o idee bună să se uite în ochii lui de culoarea chihlimbarului, că acest lucru nu va face decât să prelungească inevitabilul provocându-i şi mai multă durere. Dar nu îl putu refuza.

Charles o luă de braţe şi o trase spre el, atingându-şi nasul de al ei.

— Rose, trebuie să-ţi spun ceva.

— Trebuie să plec.

— Te rog. Nu am cum să…

Dumnezeule, o omora.

— Nu vezi că nu are niciun rost să spui ceva?

— Foarte bine. Charles îşi încordă maxilarul. Fără cuvinte. Dar ascultă asta.

Îşi lipi buzele de ale ei, ridicând-o pe vârfuri şi lăsând-o fără aer. O sărută ca şi cum şi-ar fi dorit să fie a lui.

Asta era ironia situaţiei.

Era a lui. Şi mereu va fi.

Când îi dădu drumul, ea se duse ţintă către uşă, uşurată că era deschisă. Nu îndrăzni să privească în urmă, ci păşi înăuntru, închizând uşa în faţa singurului bărbat pe care îl iubise vreodată.

În camera servitorilor, aceştia erau ocupaţi cu pregătirea micului dejun şi îndeplinirea sarcinilor de dimineaţă. Când o văzură pe Rose, câţiva îngheţară, ca şi cum ar fi fost uimiţi. O servitoare îşi acoperi gura, oripilată.

Rose îşi şterse picioarele de covoraş, se curăţă de zăpadă şi îşi ţinu capul ridicat.

— Bună dimineaţa, spuse.

Apoi trecu pe lângă ei ca şi cum era perfect normal pentru o tânără să se strecoare în casă prin uşa din spate la primele ore ale dimineţii.

Chiar dacă avea inima frântă, nu avea de gând să fie pusă la colţ.

*

La prânz fu ciudat. Rose împinse mâncarea în farfurie, iar Lady Yardley fu neobişnuit de tăcută.

Ambele femei erau ţintele privirii pătrunzătoare a lui Lady Bonneville.

— Experienţa mea considerabilă mi-a arătat că discuţiile din dimineaţa de după bal sunt deseori mai

distractive decât balul în sine.

Rose şi Lady Yardley încuviinţară, doar pe jumătate atente.

— Foarte bine. Vicontesa îşi dădu dramatic ochii peste cap. O să încep eu. Am văzut că Rose a avut mai mulţi parteneri de dans, inclusiv unii care ar putea fi consideraţi fermecători.

Rose se obligă să înghită o bucată de şuncă. Balul părea foarte îndepărtat. Lady Bonneville oftă exasperată.

— Acum spune-ne, Rose, care gentleman a fost partenerul tău preferat şi de ce.

Dansul ei cu Charles fusese magic, dar nu putea recunoaşte acest lucru în faţa lui Lady Yardley.

— Fiecare gentleman a fost drăguţ şi un cavaler. Mi-a făcut plăcere compania lor.

— Nu sări peste niciun detaliu. Te-a călcat vreunul pe picioare sau avea o respiraţie groaznică?

— Nu, spuse Rose.

Vicontesa se încruntă.

— Cât de plictisitor! Dar având în vedere că pari să mai ai puţin şi să cazi de pe scaun din cauza epuizării, o să te iert.

Se întoarse apoi către Lady Yardley.

— Gazda balului trebuie să ştie tot felul de bârfe. Ce invitaţi au băut prea mult? Cine a stat mai mult decât era cazul?

Lady Yardley îşi puse furculiţa jos.

— Lord Westman şi fiica lui au plecat ultimii. Trăsura lui rămăsese blocată la jumătatea aleii. L-am invitat să rămână aici peste noapte, dar a insistat că puteau ajunge acasă. Am trimis trei servitori cu lopeţi şi peste o jumătate de oră, trăsura plecase.

— Westman e genul încăpăţânat, comentă Lady Bonneville. Ca şi cum ar fi fost dintr-odată inspirată, se îndreptă. Cum rămâne cu întâlnirile amoroase?

Lady Yardley clipi agitată.

— Poftim?

— Aventurile, explică vicontesa.

Rose aproape se înecă cu o gură de ceai.

Lady Bonneville îi aruncă o privire îngrijorată, după care îşi continuă interogatoriul:

— Servitorii au văzut ceva scandalos? Au observat dacă invitaţii au folosit alte camere din casă pentru indiscreţii?

Roşind, Lady Yardley scutură din cap.

— Nu, din câte ştiu. A existat însă un incident deranjant.

— Şi anume?

— E vorba de un angajat. Lady Yardley îi aruncă o privire acuzatoare lui Rose. Aş prefera să nu spun mai multe până când nu am toate detaliile, dar se pare că sunt victima unui jaf.

— Groaznic! exclamă Lady Bonneville încântată. Ce a fost luat? Şi de către cine?

— Investigaţia abia a început, dar am luat deja nişte măsuri pentru a mă asigura că aşa ceva nu se va mai întâmpla.

Rose clocotea de furie. Charles nu era un hoţ. Poate doar în sensul strict al cuvântului, dar nu era ca şi cum scrisoarea mamei avea vreo valoare, decât poate pentru ea. Nu Lady Yardley era victima aici.

Rose se bucură că Charles pleca. Dacă nu era deja în drum spre Londra, va fi în scurt timp.

Acuzaţiile răzbunătoare şi false ale lui Lady Yardley nu aveau cum să-l urmărească până acolo, şi chiar dacă o făceau, nu îl vor urma peste Atlantic, în America.

— Eşti bine, Rose? întrebă Lady Bonneville. Ai expresia ucigătoare a unei persoane căreia i s-a vărsat ceai pe rochia preferată.

Era mai rău de atât, mult mai rău. Respiră adânc de câteva ori pentru a-şi reveni. Apoi o privi direct pe Lady Yardley în ochi şi spuse:

— Cred că doar mi se pare că minciuna e foarte deranjantă.

— Şi mie, o asigură Lady Bonneville. Şi mie.

Le aruncă încă o dată priviri cercetătoare lui Rose şi

Lady Yardley.

— Din fericire, adevărul are tendinţa de a ieşi la lumină, în cele din urmă.

— Sper, şopti Rose.

— Sper că o să ne spui cum o să se termine totul, dacă nu vom fi aici ca să vedem cu ochii noştri, îi spuse Lady Bonneville gazdei. Mă tem că eu şi Rose trebuie să ne întoarcem în curând la Londra.

Dacă era un lucru care o putea înveseli pe Rose în acea dimineaţă, acela era plecarea din Bath. Acum că Charles plecase, abia aştepta să ajungă şi ea acasă.

— Bineînţeles că nu putem pleca imediat, adăugă vicontesa, spulberând speranţele lui Rose. Am promis că vom merge la balul de la Assembly Rooms, peste două zile. Dar după nu văd niciun motiv să nu ne întoarcem acasă ziua următoare. Asta presupunând că zăpada se topeşte suficient.

Două zile. Vor fi o eternitate. Acum că aflase de suferinţa mamei ei, Rose voia să se ducă imediat la ea. Şi voia să pună distanţă între ea şi acest loc, plin de amintiri minunate şi chinuitoare. Voia să meargă acasă.

Charles era amorţit. De la frigul călătoriei şi de la durerea faptului că o părăsise pe Rose.

Drumul de la casa lui până în Bath durase toată dimineaţa şi ar fi durat şi mai mult dacă un fermier nu s-ar fi oferit să îl ia cu căruţa.

Obosit până în măduva oaselor, Charles luă o cameră în primul han care îi ieşi în cale, White Lion, şi se interesă de diligenţă. Deşi de obicei aceasta ajungea după-amiaza târziu, hangiul prevesti că va întârzia din cauza vremii.

Oricum ar fi fost, Charles se gândi că avea ceva timp. Se duse în cameră, îşi aruncă bagajele pe jos şi căzu în pat, sperând că epuizarea îi va oferi câteva ore de uitare.

*

Bum!

Pulsul i-o luă razna, iar Charles sări din pat şi o luă

spre scară. Doar că acesta nu era dormitorul lui şi nu era în casa lui. Se uită la bagajele de pe podea. A da, White Lion. Afară, dincolo de singura fereastră a camerei, era întuneric. Probabil dormise câteva ore.

Bum! Bum!

— Domnul Holland?

Nu-şi putea imagina cine ştia că îşi luase o cameră tocmai în acel han, cu atât mai puţin cui i-ar fi păsat de asta.

O parte din el voia să-şi pună perna peste cap şi să rămână în pat. Însă având în vedere cât de tare era bătaia de la uşă, persoana aflată pe cealaltă parte mai avea puţin şi o dărâma.

— Vin.

Deschise uşa şi doi bărbaţi musculoşi intrară în odaia mică, aproape doborându-l.

— Tu eşti Charles Holland?

— De ce întrebaţi?

Cei doi bărbaţi schimbară priviri şi cel mai înalt încuviinţă. Înainte ca Charles să-şi dea seama ce se întâmpla, cel mai scund şi îndesat îl lipi de perete şi îşi puse braţul sub bărbia lui Charles. Celălalt scoase un pistol de la centură şi îl îndreptă spre capul lui Charles.

La naiba! Braţul pus la gât îl împiedica să respire, dar tot reuşi să spună:

— Ce vreţi de la mine?

— Deci, tu eşti Holland.

Nu avea niciun rost să nege asta.

— Cred că aţi făcut o gre…

— Eşti arestat.

— Poftim?

Se îndepărtă de perete, dar îngheţă când simţi ţeava rece a pistolului lipită de tâmplă.

— Nu am făcut nimic.

— Nu?

Cel cu arma ridică o sprânceană, ca şi cum auzise aceeaşi replică de nenumărate ori.

Apoi Charles îşi dădu seama de ce veniseră după el.

Scrisorile. Lady Yardley îl raportase probabil magistratului. Pistolul îndreptat spre capul lui şi năvălitul în cameră păreau prea mult, având în vedere că nu luase decât câteva foi, dar, cu siguranţă, problema putea fi rezolvată cu calm.

Un lucru era sigur: n-avea de gând s-o implice pe Rose în niciun fel.

— Vii cu noi, spuse bărbatul mai înalt.

— Foarte bine.

Cu cât rezolva problema mai repede, cu atât va porni mai repede spre Londra şi apoi spre America.

Cei doi bărbaţi îl apucară de câte un braţ fiecare şi îl scoaseră din cameră.

— Staţi. Bagajele mele!

Bărbaţii se uitară din nou unul la altul şi, pentru o fracţiune de secundă, Charles crezu că nu îl vor lăsa să le ia. Erau tot ce avea pe lume.

— Verifică-le, spuse cel înalt.

Îşi ţinu arma aţintită spre Charles cât timp bărbatul mai scund căută prin bagaje. Găsi un cuţit, pe care îl confiscă.

— Nu mai e nimic altceva aici, spuse el, punând la o parte hainele lui Charles, singurul portret în miniatură al părinţilor săi şi funda pe care o luase din camera lui Rose.

— Bun, atunci poate să şi le care.

Charles luă câte o geantă în fiecare mână şi arătă spre cuierul de lângă uşă.

— Şi haina mea?

Poliţistul înalt bombăni, verifică buzunarele şi îi aruncă haina.

— Gata cu întârzierile, să mergem.

Bărbaţii îl aruncară într-o trăsură ce aştepta în faţa hanului şi se aşezară pe banchetă, în faţa lui. Era prea întuneric ca să descifreze detaliile, dar simţi pistolul îndreptat spre el şi îşi putu imagina privirile dezgustate pe care i le aruncau.

— Unde mergem?

— Cu siguranţă, nu la Carlton House.

— Care este mai exact acuzaţia care mi se aduce?

— Furt.

Deşi se aşteptase la asta, auzul cuvintelor îi făcu rău la stomac.

Chiar avea probleme.

Şi se confrunta cu posibilitatea foarte reală şi terifiantă de a-şi petrece restul vieţii într-o celulă.

De ce ar vrea Lady Yardley să îl distrugă? Imediat însă recunoscu naivitatea acestei întrebări. O refuzase, iar ea voia să se răzbune.

Dar contesa nu ştia cu cine avea de-a face. Administratorul de treabă al moşiei, căruia îi dăduse odată ordine, dispăruse pentru totdeauna. De acum încolo, Charles nu lucra decât pentru el şi ajunsese prea departe ca să o lase să-i strice planurile.

Lady Yardley nu avea nicio dovadă care să îi demonstreze vinovăţia, dar dacă ajungea să fie cuvântul ei împotriva cuvântului lui, lui Charles nu îi plăceau şansele pe care le avea.

Nu va sta în închisoare, aşteptând o sentinţă pe care nu o merita. Cumva, va fi pe un vas spre America înainte să înceapă procesul.

În timp ce trăsura înainta pe străzi întunecate, ducându-l din ce în ce mai aproape de închisoarea din Bath, Charles se uită pe fereastră, trecând în revistă orice informaţie i-ar fi putut fi folositoare.

Pentru că nu era niciodată prea devreme ca să pună la cale un plan de evadare.

Capitolul 19

Botniţă[3]*: (1) Parte a capului care cuprinde nările, gura*

3 În original, *muzzle*

şi bărbia. (2) A fi oprit să vorbeşti, ca în exemplul: „Vicontesei i-ar fi plăcut la nebunie să pună botniţă rivalei ei răzbunătoare”.

Ziua următoare, în camera pentru oaspeţi, Rose juca şah cu Lady Bonneville. Tristă şi neliniştită, Rose se luptă cu dorinţa de a se retrage. Ar fi fost uşor să se închidă iar în faţa lumii, să se izoleze de durere şi tristeţe.

Dar nu mai putea face asta. Nu mai avea de gând să facă asta. Avea o responsabilitate faţă de Olivia şi de Owen, faţă de Charles şi faţă de ea însăşi.

Aşa că se obligă să doarmă, să se îmbrace, să mănânce şi să converseze ca şi cum inima ei nu fusese sfărâmată într-un milion de bucăţi.

Din fericire, partida de şah nu îi cerea prea multă atenţie. Lady Bonneville ar fi fost un adversar capabil şi priceput, dacă i-ar fi păsat de rezultat. Dar nu putea fi făcută să-şi investească energia limitată într-un joc. Niciodată nu gândea dinainte mai mult de una sau două mişcări. Cel puţin în şah.

Problemele sociale erau însă cu totul altceva. Când venea vorba de acelea, era un strateg formidabil, care folosea tot felul de mişcări. De fiecare dată când vicontesa îndrepta conversaţia spre burlaci eligibili, baluri sau vizite de dimineaţă, Rose ştia că trebuia să fie atentă.

— Am auzit o veste şocantă la micul dejun.

Vicontesa îşi mută pionul în calea turnului lui Rose.

— Veste sau bârfă?

— Distincţia nu îşi are rostul. Cred că te-ar putea interesa.

Rose bănuia că nu va fi aşa, dar ştia că nu era cazul să spună asta. Se prefăcu a studia tabla.

— Ce anume?

— Care este, mai exact, relaţia ta cu domnul Holland?

Rose îşi înălţă bărbia.

— Aveţi veşti despre el?

Vicontesa se rezemă de spetează şi îşi ridică uşor lornionul.

— Da. Se pare că amândouă avem informaţii pe care cealaltă le vrea.

— Charles... adică domnul Holland şi cu mine suntem prieteni. Sau cel puţin eram. A lucrat la un moment dat la grajdurile de la conacul Huntford.

— Prieteni?

Lady Bonneville îşi arcui o sprânceană.

— Nu uita că v-am văzut dansând împreună. Nu aş descrie felul în care vă uitaţi unul la celălalt ca prietenos.

Rose începu să se îmbujoreze, dar nu îşi mută privirea.

— Nu o să neg că ţin la el, dar nu aveţi de ce să vă faceţi griji. A plecat. A demisionat în urma unei neînţelegeri cu Lady Yardley.

— Da, a pomenit asta. Şi eu care credeam că ţine la el.

— Poate sentimentele nu erau reciproce.

Rose nu se putu abţine să nu fie răutăcioasă.

— Ar fi fost un cuplu neobişnuit, dar s-au întâmplat şi lucruri mai ciudate.

— Presupun că da.

Fratele lui Rose, ducele, se căsătorise cu o croitoreasă săracă. Diferenţa era că Belle era dulce şi drăguţă, nu răzbunătoare şi manipulatoare.

— În orice caz, nu cred că lipsa lui de afecţiune pentru Lady Yardley a fost un motiv îndeajuns de bun cât să-l concedieze.

— Ea susţine că a avut alte motive.

— Cum adică?

Era destul de rău că Lady Yardley îl alungase. Nu va mai tolera bârfe care să-i păteze reputaţia lui Charles.

— Ea spune că domnul Holland a furat nişte scrisori valoroase dintr-un loc secret din bibliotecă.

— E absurd!

Luase câteva scrisori. Pentru ea. Ce valoare puteau avea?

— A menţionat despre ce scrisori era vorba?

— Corespondenţă personală. Scrisori de natură

privată.

Rose îşi încrucişă braţele.

— Dacă v-aş spune că eu am luat scrisorile?

Vicontesa îşi ţuguie buzele, ca şi cum ar fi fost fascinată.

— Continuă.

— Eram disperată să aflu ce se întâmplase cu mama, aşa că am căutat în bibliotecă şi am luat scrisorile. Lady Yardley probabil l-a confruntat pe Charles despre scrisorile dispărute, iar el a minţit ca să mă protejeze.

— Impresionant.

Era imposibil de spus dacă vicontesa se referea la atitudinea galantă a lui Charles sau la minciuna lui Rose.

Pentru o clipă, niciuna din femei nu vorbi.

— Să presupun că tu ai luat şi bijuteriile?

Rose scutură şocată din cap.

— Poftim?

— Nu lipseau numai scrisorile mamei tale.

Cu pumnii încleştaţi, Rose se ridică.

— Asta e o minciună!

Lady Bonneville se uită la uşa din spatele ei.

— Stai jos şi coboară tonul.

— Nu o să-i permit să facă nişte acuzaţii atât de oribile şi false.

— Mă tem că deja le-a făcut, draga mea.

Vicontesa îşi puse lornionul jos şi oftă, ca şi cum ar fi obosit dintr-odată.

— Eşti sigură că administratorul este atât de nevinovat pe cât susţii?

— Mi-aş pune viaţa gaj pentru el. Ochii lui Rose ardeau şi un nod imens i se oprise în gât. Nu ar fura niciodată. Lady Yardley e supărată pe el pentru că i-a refuzat avansurile. Aşa îl pedepseşte, însă el nu merită asta.

— Poate că nu, spuse Lady Bonneville detaşată, înfuriind-o şi mai tare pe Rose.

— Slavă Domnului că a plecat, spuse ea. Bârfele nu îl vor ajunge în Londra şi, până o s-o facă, o să fie deja în

drum spre America.

— Nu prea cred.

— Poftim?

— Mă tem că domnul Holland a fost reţinut şi se află în închisoarea din Bath.

Camera începu să se învârtă, iar Rose se prinse de scaun.

— Închisoare?

— Da.

— Cum îl pot închide? Nu au dovezi împotriva lui.

— Potrivit Dianei, există un martor. Cineva care l-a văzut pe Charles atacând-o în bibliotecă în noaptea balului.

— Cine? Minte.

Expresia lui Lady Bonneville avea un amestec de simpatie şi milă.

— Cum poţi fi sigură?

— Eu i-am văzut în bibliotecă în acea seară. Era clar că ea era agresorul.

Cu toate că şi Rose fusese păcălită iniţial.

— Va fi foarte greu pentru domnul Holland să îşi salveze reputaţia. Lady Yardley e un membru respectat al societăţii. Dacă vrea să îl distrugă, o va face.

— Dar e atât de nedrept! Sunt sigură că şi cuvântul meu trebuie să conteze.

Vicontesa îşi apăsă degetele de buze.

— Contează, dar o să spună că incidentul s-a petrecut mai târziu, după ce au plecat toţi invitaţii şi tu te culcaseşi.

Rose inspiră adânc.

— Pot să demonstrez nevinovăţia lui Charles.

— Cum?

O privi pe Lady Bonneville direct în ochi.

— Am fost cu el. Toată noaptea, în casa lui.

Prin multiplele straturi de pudră, obrajii vicontesei se înroşiră. Inima îi bătea tare, rămase cu gura căscată şi, preţ de mai multe secunde ireale, rămase fără cuvinte.

Când vorbi în cele din urmă, ochii ei străluceau cu o intensitate înfricoşătoare.

— Ascultă-mă cu atenţie, Rose. Nu trebuie să mai

repeţi niciodată ce mi-ai spus.

— Dar este…

Lady Bonneville ridică o mână.

— Nu. Trebuie să ai încredere în mine. Eşti tânără şi poate chiar crezi că eşti îndrăgostită, dar nu o să te las să îţi distrugi viaţa pentru un bărbat care a lucrat în grajd.

— Nu e corect.

Lady Bonneville pufni:

— Asta e viaţa, draga mea.

— Nu e vina lui Charles că părinţii lui erau servitori. Şi nu e nicio realizare de-a mea faptul că sunt fiica unui duce şi a unei ducese. Charles este deştept şi muncitor şi, cu toate astea, îl judecaţi atât de aspru?

— Eşti atât de naivă, Rose. Nu îl judec din cauza poziţiei lui.

— Atunci de ce? De ce vorbiţi de el cu atâta dispreţ?

— Chiar vrei să ştii?

Rose nu era sigură. Închise ochii, inspiră adânc şi îi deschise.

— Da.

— Îl judec pentru că te-a sedus pe tine, o inocentă, ştiind foarte bine că urma să plece din Anglia pentru totdeauna. Nu e comportamentul unui gentleman.

Rose dori să-l apere, dar se îndoia că i-ar fi putut schimba părerea lui Lady Bonneville.

— Ce-o să se întâmple cu el?

Vicontesa nu răspunse imediat. În cele din urmă, spuse:

— Ar trebui să-ţi spun că ce se va întâmpla cu domnul Holland nu e treaba ta. Dar am o bănuială că nu o să fii de acord. Ideile tale despre justiţie şi corectitudine pot fi un inconvenient teribil.

— Trebuie să merg la el.

— În niciun caz. Îţi interzic. Lady Bonneville se enervă. Nu îl poţi ajuta.

Rose se ridică de pe scaun.

— Ba pot. O să conving autorităţile de nevinovăţia lui.

— Mă tem că singurul lucru pe care o să-l faci e să te

distrugi pe tine.

Rose se plimbă pe lângă tabla de şah.

— Nu-mi pasă. Nu o să-l las să putrezească într-o celulă, o să-l omoare. Are visuri, iar valorile lui despre libertate sunt mai presus de orice.

— Aşa se pare, spuse vicontesa sec.

Rose ignoră împunsătura.

— Trebuie să pot face ceva.

— Poate există ceva.

Rose se întoarse spre Lady Bonneville, disperată pentru o fărâmă de speranţă.

— Ce?

— Cred că cea mai bună şansă a noastră de a-l ajuta pe administrator e s-o convingem pe Diana să renunţe la acuzaţii.

Emoţionată de folosirea pronumelui „a noastră”, Rose simţi nevoia puternică de a o îmbrăţişă pe vicontesă, dar acesteia nu-i plăceau manifestările deschise de afecţiune.

— E o idee excelentă. Lady Yardley a reacţionat sub impulsul momentului. Acum a trecut puţin timp, putem vorbi cu ea.

— Noi nu o să facem nimic. *Eu* voi face.

— Dar…

— Tu eşti competiţia, duşmanul. Nu o să ia în considerare nimic din ce spui tu, mai ales dacă faci apel la simţul ei de justiţiei. În mintea ei, ea e singura care a fost rănită.

— Atunci cum o să o convingeţi?

— Trebuie să vadă că eliberarea domnului Holland e în interesul ei. Că e ceva necesar pentru a-şi menţine reputaţia şi mândria. Lady Bonneville îşi frecă palmele şi zâmbi. Asemenea probleme se întâmplă să fie specialitatea mea.

Lui Rose aproape i se făcu milă de Lady Yardley. Dacă exista cineva care s-o convingă să renunţe la răzbunarea ridicolă împotriva lui Charles, aceea era vicontesa, care se putea folosi de toate tipurile de presiune socială.

— Mulţumesc, spuse Rose sincer. Dar tot mă simt

neajutorată. Aş vrea să pot face şi eu ceva.

— Dacă vrei să ajuţi, nu încerca să faci nimic. Dacă faci, rişti să o enervezi pe Diana, iar atunci totul va fi pierdut.

— Înţeleg.

— Două zile ar trebui să fie suficiente ca să o fac să înţeleagă. Oricum ar fi, o să ne întoarcem la Londra în dimineaţa de după balul de la Assembly Rooms.

Vicontesa sublinie „oricum ar fi”, ca să fie sigură că Rose înţelesese. Aveau să plece din Bath indiferent dacă Charles va fi eliberat sau nu. Şi se aştepta ca Rose să o însoţească fără să comenteze.

— Foarte bine.

— Ai găsit răspunsurile pe care le căutai?

— Poftim?

— În scrisori. Ai aflat ce s-a întâmplat cu mama ta?

— Da.

Dar nu era pregătită să discute despre asta, nici măcar cu vicontesa.

— Cel puţin ştiu unde s-o găsesc.

Lady Bonneville încuviinţă, dar nu insistă.

— Să sperăm că toate intrigile tale nu au fost în zadar.

Capitolul 20

Rose fusese de acord să nu intervină în planurile lui Lady Bonneville şi era fericită să o evite pe Lady Yardley. Dar nu îl putea uita pe Charles. Trebuia să afle cum era şi ştia şi pe cine să întrebe.

La puţin timp după ce vicontesa se retrăsese pentru somnul de prânz, Rose o spionă pe Andrey pe coridor, în timp ce căra taburetul din catifea roşie al lui Lady Bonneville.

Rose o opri, îi puse un deget pe buze şi îi făcu semn să intre în camera ei.

— Milady, şopti Andrey, cu ce vă pot ajuta?

— Am nevoie de o favoare şi va fi nevoie de discreţia ta.

Camerista se încruntă, dar încuviinţă.

— Îl cunoşti pe domnul Holland?

— Da. Administratorul moşiei lui Lady Yardley, cel pe care l-a dat afară. Era principalul subiect de discuţie azi la prânz.

Bineînţeles că angajaţii aflaseră ce se întâmplase. Rose încercă să nu se gândească la ce ştiau şi despre comportamentul ei recent.

— Nu ştiu dacă ai aflat, dar domnul Holland are acum probleme şi mai mari.

— Cum adică?

— E în închisoare.

Andrey scăpă taburetul.

— Poftim? Un bărbat atât de drăguţ. Oare ce-a făcut?

— Nu cred că a făcut nimic greşit. De asta îţi cer favoarea. Poţi să vorbeşti cu angajaţii şi să întrebi dacă a ţinut cineva legătura cu el? Aş vrea să ştiu cum este.

Părea o cerere politicoasă, potrivită, lipsită de disperare. Cuvintele ei nu arătau cât de dor îi era de el, să îl ţină de mână, să plângă din cauza nedreptăţii.

— Sigur, o să fac asta. Toţi ţineau la el şi au fost supăraţi să-l vadă plecând, poate cu excepţia domnului Evans, majordomul. Dar lui nu pare să-i placă de nimeni. O să văd ce ştiu.

Privirea cameristei coborî asupra mâinilor lui Rose, care erau încleştate de deznădejde.

— Nu disperaţi, milady. Domnul Holland e puternic şi deştept. Poate să aibă grijă de el.

— Mulţumesc, Andrey. Rose zâmbi. Şi încă ceva. Dacă reuşeşte cumva cineva să îl viziteze pe domnul Holland, am un mesaj pentru el.

Camerista îşi plecă uşor capul.

— Da?

Rose înghiţi în sec. Erau atâtea lucruri pe care voia să i le spună lui Charles.

— Să-i spună să nu renunţe la speranţă, ajutorul e pe

drum.

— O să facem tot ce putem, o asigură Andrey. O să mă opresc după cină, în seara asta, ca să vă spun ce am aflat.

Acestea fiind zise, făcu o reverenţă scurtă, ridică taburetul şi ieşi pe uşă.

Rose se sui în pat, se afundă în saltea şi oftă uşor. Andrey avea dreptate. Charles ştia să aibă grijă de el. Dar gândul că era închis, ca un animal, îi făcea rău. Rose se forţase să îşi ia rămas-bun de la el pentru ca el să îşi poată îndeplini visul de a deţine pământ în America. Nu putea lăsa ca toată durerea ei, şi a lui, să fie în zadar.

Dar pentru moment nu mai putea face nimic. Trebuia să aibă încredere în Lady Bonneville şi în Andrey. Şi trebuia şi să îşi exerseze răbdarea, ceva la care, în mod normal, excela.

Dar avu un sentiment groaznic că acea virtute o va ocoli. Până când Charles avea să fie liber.

*

În celula lui Charles de la primul etaj era doar puţin mai cald decât afară şi mirosea a corpuri nespălate. În unele celule erau câte doi bărbaţi, dar el era singur. Nu dormise prea mult în noaptea anterioară, din cauza saltelei noduroase şi sforăitului celorlalţi prizonieri. Îşi petrecuse cea mai mare parte a dimineţii şi după-amiezii plimbându-se inutil dintr-o parte a camerei în cealaltă, tocind podeaua pătată. Dar acum, fereastra mică din partea de sus a peretelui din spate arăta soarele care apunea, şi Charles se aşează pe o bancă de lemn de lângă barele de fier din faţa celulei, privind şi ascultând.

Bărbaţii care năvăliseră la el în odaie şi îl luaseră plecaseră. Numai un singur bărbat, pe nume Wescott, păzea etajul închisorii în acea seară. Tânăr şi în formă, se plimba pe la toate celulele, care erau aşezate în formă de U, şi se uita suspicios la deţinuţi. Gardianul de dimineaţă îşi petrecuse timpul bând dintr-o sticlă şi jucându-se cărţi, însă

uniforma călcată a lui Wescott şi postura lui indicau că era făcut din altă stofă. Îşi lua slujba în serios. În alte circumstanţe, Charles ar fi admirat asta.

Wescott se opri în faţa lui Charles şi îi aruncă o privire lungă, cercetătoare. Charles îl privi şi el la rândul lui.

— Cât durează până o să ajung în faţa unui judecător?

Gardianul ridică din umeri.

— Vremea a îngreunat călătoriile. Pot fi două zile, poate fi o săptămână.

— Genţile mele – Charles arătă spre masa de lemn din centrul podelei, unde era cele două genţi ale lui, care dădeau pe dinafară – conţin tot ce am. Paznicii mi-au luat deja cuţitul. Poţi să te uiţi în ele, dar lasă-mă să le ţin aici.

Când paznicii văzuseră banii lui Charles, ochii i se aprinseră de lăcomie. Charles menţionase legătura lui cu un duce. Nu era mare lucru, însă împreună cu privirea ucigaşă pe care le-o aruncase, fusese destul cât să îi oprească să îi fure banii, cel puţin pentru moment, însă cu cât bagajele lui stăteau mai mult în mijlocul podelei închisorii, cu atât creştea probabilitatea ca banii lui munciţi să fie luaţi de oficialii corupţi, care îi închideau pe alţii pentru furt. Nişte ipocriţi. Charles bănuia că Wescott avea integritate, ceva ce le lipsea celorlalţi.

Gardianul se uită la genţi şi se legănă pe călcâie, căzut pe gânduri.

— Aveai de gând să pleci din oraş?

— Da. Nu pentru că aş fi greşit cu ceva, adăugă Charles.

— Bineînţeles că nu.

Wescott îşi dădu ochii peste cap.

— O să mă gândesc la cererea ta, după ce caut bine prin bagaje.

Începu să se uite prin bagajele lui Charles.

— Mulţumesc.

— Familia ta ştie că eşti aici? întrebă gardianul.

— Nu.

Charles îi mulţumi lui Dumnezeu că tatăl lui nu ştia în ce situaţie se afla. Oricum nu ar fi putut să-l ajute.

După ce mama lui murise, tatăl îmbătrânise zece ani peste noapte. Zâmbetul lui nu mai fusese niciodată la fel de luminos, umerii niciodată la fel de drepţi. În timp ce durerea lui luase forma tristeţii, a lui Charles se materializase în furie. Nu putea uita sunetele răpite ale tatălui, care se aplecase peste patul în care se afla soţia lui, palidă şi lipsită de viaţă. Nu putea nici să se împace cu senzaţia că moartea mamei fusese, într-un fel, vina lui. Ar fi trebuit să alerge mai repede, să se roage mai aprig. Ar fi trebuit să-l oblige pe doctor să îi vină în ajutor.

Familia lor, care ar fi trebuit să se mărească la patru persoane, se micşorase la două, el şi tatăl lui. Mereu se avuseseră doar unul pe altul, iar Charles avea nevoie să îşi facă tatăl mândru şi să îl cruţe de alte dureri. Îi datora măcar atât.

Nu îl va împovăra cu actuala lui situaţie. Nu o va implica nici pe Rose. Reputaţia ei nu putea fi pătată de asta, de el, mai mult decât fusese deja.

— Pot să-ţi dau nişte hârtie şi un toc dacă vrei, să scrii cuiva şi să le spui de situaţia ta, spuse gardianul.

Charles se gândi la prietenul lui, Harry, pe care îl întâlnise când lucra la docuri. Harry avea legături surprinzătoare cu tot felul de oameni influenţi şi se pricepea la constrângeri. Dacă exista cineva care ar fi putut găsi un mod de a-l elibera pe Charles, el era. Dar pentru scrierea unei scrisori în care să-şi explice situaţia era nevoie de mai mult talent decât avea el.

— Nu e nevoie, spuse Charles. Pot să mă ocup singur de problemele mele, dar apreciez oferta.

Wescott ridică o sprânceană în timp ce deschise celula lui Charles şi îi aruncă genţile.

— Să mă anunţi dacă te răzgândeşti. Ai destul timp ca să te gândeşti la situaţia ta.

Aşa era, şi de asta începuse să pună la cale un plan. Acum că avea genţile, avea bani. Iar gardianul de dimineaţă era leneş, lacom şi deseori băut, ceea ce oferea un element-cheie al planului său, o şansă.

— Cred că o să vreau totuşi nişte hârtie.

*

După cina din acea seara, Rose spuse că avea o uşoară durere de cap şi se retrase în camera ei, pentru ca Lady Bonneville să aibă destul timp să o ajute pe Lady Yardley să vadă eroarea acţiunilor sale. Sau cel puţin s-o convingă că ar fi în avantajul ei să renunţe la acuzaţiile împotriva lui Charles. Vicontesa îi aruncă o privire încrezătoare şi încurajatoare lui Rose când plecă, făcând-o să se simtă mai bine.

Însă timpul trecea, iar când Rose o auzi în sfârşit pe Lady Bonneville pe coridor, ieşi repede din cameră.

— Aţi reuşit s-o convingeţi?

Vicontesa îşi frecă fruntea.

— Nu încă, dar nu pentru că n-aş fi încercat.

Părea obosită şi aproape învinsă, ceea ce o sperie şi mai mult pe Rose.

— Ce să facem?

— Trebuie să ai răbdare, draga mea. Persuasiunea se face uşor şi prin doze aproape imperceptibile.

Rose strâmbă din nas.

— Nu înţeleg. Nu mai avem mult timp, vă amintiţi?

Vicontesa oftă dramatic.

— O lady nu se năpusteşte asupra unui zid din cărămizi cu un ciocan. Mai degrabă sfărâmă cărămida, bucată cu bucată, până când zidul se dărâmă.

Poate aşa era, dar lui Rose îi plăcea sunetul ciocanului.

— Aveţi dreptate, bineînţeles. Grija mea pentru Charles îmi copleşeşte bunul-simţ.

— Nu-mi pot imagina ce a făcut acel bărbat ca să merite un asemenea devotament. Nu cred că îl merită.

— Mă tem că nu sunt de acord. E unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunosc.

Vicontesa o mângâie pe Rose pe obraz.

— Nu-ţi face griji, fata mea. O să mai sfărâm şi mâine, apoi trebuie să sperăm că Diana va face lucrul corect.

Rose nu voia să lase soarta lui Charles la cheremul speranţei, dar încuviinţă ascultătoare.

— Să vin şi să vă citesc puţin?

— Nu, nu o să aud niciun cuvânt, sunt sigură că voi sforăi în clipa în care voi pune capul pe pernă. Îţi sugerez şi ţie să te odihneşti. Noapte bună.

Rose zâmbi în timp ce Lady Bonneville intră în camera ei.

— Noapte bună.

Dar nu avea de gând să se odihnească. Cel puţin până nu afla restul veştilor pe care le aştepta.

Era aproape 11 seara când se auzi un ciocănit uşor la uşă. Rose deschise şi fu uşurată când o văzu pe Andrey.

Camerista intră în cameră respirând greu, făcu o reverenţă şi spuse direct:

— Închisoarea Bath e pe Grove Street, milady. Nimeni nu l-a văzut încă pe domnul Holland, dar unul dintre lachei, Edward, şi servitoarea din bucătărie, Shirley, au de gând să-l viziteze mâine. Se vor furişa imediat după prânz, când domnul Evans se ocupă de inventarul săptămânal al argintăriei, şi vor lua o căruţă până în oraş. I-am spus lui Shirley mesajul dumneavoastră şi sunt sigură că o să i-l transmită domnului Holland dacă va putea. E o fată de treabă, deşi mereu arde pâinea.

Rose se aşeză pe marginea patului şi analiză veştile.

— E bine. Cel puţin o să aibă nişte vizitatori.

Se simţi însă geloasă pe cei doi servitori. Dacă ei îl puteau vizita pe Charles, de ce nu putea şi ea?

Se ridică în picioare, luă o gură de aer, cât să-şi facă curaj, şi se uită direct la Andrey. Camerista avea cam înălţimea ei.

— Trebuie să-ţi cer o altă favoarea.

— Orice, milady.

— Poţi să-mi împrumuţi una dintre rochiile tale?

*

Imediat cum lumina dimineţii intră prin fereastra

murdară a celulei, Charles dădu la o parte pătura aspră de lână şi îşi scoase o carte din geantă. Poveştile fraţilor Grimm. Rose îi dăduse volumul în urmă cu mai mulţi ani, iar el îl luase mereu cu el. Nu pentru că ar fi recitit poveştile, ci pentru că îi aminteau de ea şi de tatăl lui, care deseori i le citea după cină.

Deschise la una din poveştile lui preferate, *Pescarul şi soţia lui,* şi citi primul rând.

A fost odată un pescar care trăia împreună cu soţia lui într-o colibă lângă mare.

Repetă încet propoziţia şi studie forma fiecărui cuvânt, felul în care suna şi mărimea. Memoră felul în care i se mişca gura de fiecare dată când spunea un cuvânt cu voce tare. Apoi luă hârtia şi tocul pe care gardianul i le dăduse şi începu să copieze propoziţia. Când termină, o scrise din nou. Şi din nou. La a zecea încercare, mâna lui îşi amintea cuvintele, iar tocul aluneca uşor pe hârtie. Mişcarea de la stânga la dreapta, buclele şi cocoaşele literelor, crucile şi punctele, toate creau un ritm în mintea lui. Chiar dacă nu era chiar liniştitor, cel puţin îl făcea să nu se gândească la actuala lui situaţie.

Aşa că repetă procesul cu următoarea propoziţie.

Descoperi că dacă punea marginea hârtiei sub linia textului pe care îl citea, literele nu mai păreau să se mişte, cum o făceau de obicei. Hârtia era ca o ancoră care oprea textul de mai sus din mişcare. Şi pentru prima oară, începu să se gândească, să creadă, că scrisul nu era ceva care îl depăşea.

Când gardianul din tura de dimineaţă mormăi şi îi aruncă în celulă o tavă, Charles puse panglica lui Rose între pagini, după care închise cartea şi luă câteva guri de terci rece. După ce mâncă, continuă să scrie şi, când rămase fără hârtie, făcu un schimb cu gardianul jucător de cărţi. Îi dădu câteva monede în schimbul câtorva coli curate şi a unei călimări de cerneală.

În timp ce Charles citea şi scria, ar fi putut foarte uşor

să uite că fusese acuzat de furt şi închis. Că în acea noapte cu Rose gustase raiul, iar apoi fusese aruncat în iad.

Dădu din cap, alungând toate acele gânduri periculoase. În schimb, îşi lăsă ochii să desluşească literele şi degetele să-i alunece pe pagină. Faptul că putea face ceva constructiv îi ţinea furia în frâu, iar acest lucru era o necesitate. Dacă lăsa furia să iasă la suprafaţă, va părea şi mai vinovat, afundându-se şi mai mult în probleme.

Prânzul semănă cu micul dejun, însă Charles se obligă să îl mănânce pe tot. Când termină, făcu patruzeci de flotări, care aveau două scopuri: de a-i păstra forţa şi de a-i încălzi sângele. Tocmai urma să-şi deschidă cartea când ceva mişcare din zona gardienilor îi distrase atenţia, precum şi pe a celorlalţi prizonieri.

Îşi puse genţile într-un colţ, le acoperi cu pătura cafenie, şi se apropie de barele de fier din faţa celulei. Trei vizitatori, încă acoperiţi de haine şi pălării, vorbeau cu gardianul, care părea iritat că fusese întrerupt din ritualurile lui zilnice, acelea de a juca cărţi şi de a bea alcool din sticlă.

— Ce treabă aveţi aici? întrebă gardianul cu privirea înceţoşată.

— Am venit să-l vizităm pe domnul Charles Holland.

Bărbatul care vorbi era Edward, servitor la conacul Yardley – îi recunoscuse vocea. Femeile care erau cu el purtau pelerine gri obişnuite şi bonete, erau mai mult ca sigur servitoare. Una ducea un coş mic, pe care gardianul i-l luă din mâini.

— Ce e asta?

— Nişte mâncare pentru domnul Holland.

Edward făcu un pas în faţă şi se încruntă.

— Cei de jos ne-au zis că i-l putem da.

Gardianul pufni, deloc impresionat.

— După ce îl verific eu.

Puse conţinutul coşului pe o masă mare, alese unul din mere şi îl muşcă. Zeama îi curse pe bărbie, dar nu se sinchisi s-o şteargă.

— Holland este acolo, spuse el, arătând cu capul în direcţia lui Charles. Daţi-i mâncarea. Aveţi zece minute la

dispoziţie. O să mă uit.

În schimb, se aruncă în scaun, mâncă mărul şi se concentră din nou pe jocul de cărţi.

Cei trei vizitatori strânseră alimentele de pe masă şi se grăbiră către Charles. Edward, urmat de servitoarea din bucătărie, Shirley, şi… Dumnezeule!

Rose îşi dădu jos gluga cenuşie şi îşi strânse mâinile în jurul gratiilor din fier care îi separau.

— Charles.

Ochii ei străluceau, iar părul ei lumina întregul loc. Charles ar fi vrut să îi atingă faţa, să o tragă aproape şi să îi simtă mirosul.

— Ce faci aici? o întrebă el. Asta nu e un loc pentru tine.

— Nici pentru tine, răspunse ea. Şi nu te-ai afla aici dacă nu ai fi încercat să mă ajuţi.

Edward şi Shirley stăteau de-o parte şi de alta a lui Rose.

— Ne-a părut rău să auzim că Lady Yardley te-a concediat şi chiar şi mai rău când am aflat că te-a acuzat de furt.

— Nu m-a concediat, mi-am dat demisia.

Edward scutură din cap.

— Nu e corect.

— Mulţumesc, spuse Charles. A fost amabil din partea ta şi a lui Shirley să veniţi.

— Toţi angajaţii ar fi venit, dacă ar fi putut, spuse menajera. Toţi, mai puţin domnul Evans. El e de partea lui Lady Yardley.

Rose se întoarse încruntată către Shirley.

— Ce vrei să spui?

Servitoarea roşi.

— Domnul Evans susţine că l-a văzut pe domnul Holland când fura bunurile lui Lady Yardley din bibliotecă.

Rose icni.

— Dar nu e adevărat!

— Niciunul dintre noi nu crede asta, interveni Edward, dar domnul Evans a spus că i s-a cerut să depună mărturie

pentru Lady Yardley şi că are de gând s-o facă. Ar face orice ca să-i intre în graţii. E un idiot afurisit. Doamnelor, îmi cer scuze, adăugă el repede.

Rose se înnegri la faţă.

— Speram că îl vei putea convinge pe judecător de nevinovăţia ta. Până la urmă, adevărul e de partea ta. Dar dacă domnul Evans confirmă povestea lui Lady Yardley…

Durerea din ochii ei îl sfâşie.

— Nu-ţi face griji. O să găsesc alt mod de a ieşi din situaţia asta.

Îi aruncă o privire prudentă gardianului.

— Deja lucrez la asta.

— Ţi-am adus nişte mâncare.

Shirley îi oferi un măr, o pâine şi nişte brânză.

— E foarte drăguţ din partea voastră, înseamnă foarte mult pentru mine.

Întinse mâinile printre bare şi luă alimentele pe rând. Rupse o bucată de pâine şi de brânză, iar restul îl dădu lui Shirley şi Edward.

— V-ar deranja să împărţiţi asta cu ceilalţi prizonieri? Sunt aici de mai mult timp decât mine.

— Bineînţeles, spuse Edward.

Îşi puse braţul protector în jurul lui Shirley şi o acompanie la următoarea celulă.

Odată rămaşi singuri, Rose exclamă:

— E groaznic!

— Aşa e, dar e minunat să te văd.

Pieptul aproape îi explodă din cauza nevoii de a o ţine în braţe, de a o săruta, dar păstră distanţa, conştient fiind de privirile pe care i le tot arunca gardianul.

— Să nu disperi. Lady Bonneville face tot ce poate ca să o convingă pe Lady Yardley să renunţe la acuzaţii şi să te elibereze. Poate fi destul de formidabilă.

— Nu am niciun dubiu.

Văzuse felul în care vicontesa se uita prin lornion.

— Dar de ce ar încerca să ajute un administrator de moşie?

— Poate ştie că ţin la tine.

— Rose, spuse el ferm, apreciez ce încerci să faci. Dar bunăstarea mea nu e treaba ta. Am avut motivele noastre pentru care am luat-o pe căi diferite. Trebuie să mă uiţi şi să mergi mai departe.

Rose lăsă capul în jos şi făcu un pas în spate, ca şi cum Charles ar fi jignit-o profund.

— Chiar dacă ne-am luat rămas-bun, lucrurile erau diferite atunci. Acum ai probleme, şi nu aş părăsi niciodată un om pe care îl… un om la care ţin.

Charles îşi lăsă şi el capul în jos, supărat.

— Dacă ţi-aş spune că ar fi mai uşor pentru mine?

— Nu înţeleg.

— E greu de explicat, dar m-aş simţi mai bine dacă nu ţi-ai pierde timpul făcându-ţi griji pentru mine. Vreau să fii fericită, să te bucuri de familia ta, să găseşti pe cineva care… „Te iubeşte ca mine.”… va fi genul de soţ pe care îl meriţi.

Rose îl luă de mână, trimiţând un fior de dorinţă prin el.

— Refuz să accept asta. Poate tu ai reuşit deja să uiţi de relaţia noastră, ai împachetat-o frumos şi ai depozitat-o undeva. Dar eu n-am făcut asta. Nu aş suporta să fac aşa ceva. Nu încă.

Charles îşi eliberă mâna din strânsoarea ei şi îşi împleti degetele cu ale ei.

— Nu înţelege greşit. Nu o să te uit niciodată.

Era parte din el. Trup, inimă şi suflet.

— Dar nu vreau să-mi fac griji că ai putea face ceva nechibzuit de dragul meu.

— Cum ar fi să mă deghizez în servitoare şi să vin să te vizitez în închisoare?

Umbra unui zâmbet îi joacă pe buze.

— Exact. Charles zâmbi, după care redeveni serios. Peste două zile pleci la Londra.

Era atât o afirmaţie, cât şi o rugăminte.

— Cel puţin în momentul de faţă, spuse ea detaşat.

— Mă bucur că ai venit să mă vezi. Dar acum trebuie să nu-ţi mai faci griji şi să laşi totul în seama mea. Când o

să-i spun judecătorului că am de gând să plec în America, probabil va fi mai mult decât fericit să mă elibereze.

De fapt, Charles spera că va fi plecat cu mult înainte de asta.

— Trebuie să credem că justiţia va învinge.

Rose dădu din cap încet.

— Aş vrea să-ţi împărtăşesc încrederea şi optimismul, dar nu o fac. Cred că cea mai bună şansă a noastră este Lady Bonneville. Eu îmi pun încrederea în ea.

Capitolul 21

Buck[4]: *(1) A sări cu spatele arcuit, deseori aruncând un călăreţ din şa. (2) Un gentleman care caută plăcerea şi se bucură de depravare, ca în exemplul: „În timp ce vicontesa o mâna pe Rose în sala de bal spre un grup tineri crai, ea nu putea scăpa de senzaţia că era aruncată la lei”.*

Lady Bonneville îşi ciupi baza nasului şi îşi ridică sprâncenele, ca şi cum urma să o apuce o durere de cap.

— Mă tem că nu mai pot face nimic.

În spatele vicontesei, Andrey se plimba prin cameră, strângând lucrurile lui Lady Bonneville şi împăturindu-le înainte să le aşeze în bagaj.

— Dar nu puteţi renunţa, protestă Rose. Charles se bazează pe dumneavoastră, ca şi mine, de altfel.

— Ştiu, draga mea. Am încercat toate tacticile posibile ca s-o conving pe Diana să renunţe la acuzaţii. Chiar am făcut o ameninţare mascată că îi voi distruge reputaţia.

— Dar de ce? De ce ar vrea să îl distrugă?

— E, într-adevăr, ciudat, spuse vicontesa. E conştientă că în joc e reputaţia ei şi, cu toate astea, e hotărâtă să continue cu acuzaţiile false. Poate sentimentele ei pentru domnul Holland sunt mai profunde decât credeam. Multe femei refuzate – şi bărbaţi – se poartă iraţional, şi mă tem

4 În limba engleză, termenul are ambele sensuri (n.red.)

că ăsta e cazul şi acum. Logica nu are niciun efect.

Rose îşi aminti de schiţe. Era clar că Lady Yardley era mai mult decât îndrăgostită de administratorul ei.

— Nu numai că refuză să renunţe la acuzaţii, continuă Lady Bonneville uşor, ezitând, dar spune şi că vrea să fie spânzurat pentru ce a făcut.

— Poftim?!

Genunchii lui Rose se înmuiară şi se aşeză pe marginea patului lui Lady Bonneville. Inima îi bătea de parcă avea să-i iasă din piept.

— Cu siguranţă, judecătorul nu l-ar condamna la spânzurare. Nu a greşit cu nimic.

— Noi două nu suntem complet de acord în privinţa asta. Chiar şi aşa însă, nici măcar eu nu cred că tânărul merită să moară. Să sperăm că judecătorul nu va fi influenţat de minciunile, frumuseţea şi averea ei. Rose, noi am făcut tot ce ne-a stat în putinţă.

Umerii lăsaţi ai lui Lady Bonneville şi înfrângerea din vocea ei îi dădură fiori lui Rose. Dacă vicontesa renunţase la luptă, Charles nu mai avea pe nimeni de partea lui, decât pe Rose.

Iar ea nu avea de gând să-l dezamăgească. Va sta trează toată noaptea, va examina opţiunile şi îl va vizita din nou mâine. Împreună, vor găsi o soluţie.

Vicontesa îi spuse:

— Îmi pare rău că lucrurile nu au decurs cum sperai.

— Ştiu că aţi făcut tot ce v-a stat în putinţă. Vă mulţumesc pentru asta.

— Totul o să pară mai bine de dimineaţă. Mereu e aşa.

Nerăbdătoare să rămână singură, în camera ei, Rose se ridică, deşi picioarele îi tremurau.

— Staţi un pic. De ce vă face Andrey bagajele la ora asta târzie? Aveam mâine toată ziua la dispoziţie ca să împachetăm.

— Din păcate, nu e aşa. Nu mai pot să mai stau sub acoperişul ăsta încă o noapte, spuse vicontesa. Trebuie să te duci să-ţi strângi şi tu lucrurile. O să plecăm de îndată ce

ne sunt încărcate bagajele în trăsură şi o să înnoptăm la White Hart. O să ne întoarcem la Londra de dimineaţă.

— Plecăm din Bath mâine?

Rose se bazase pe încă vreo două zile. Avea nevoie de timp ca să pună la cale un plan ca să-l ajute pe Charles. Nu îl putea ajuta cu nimic de la Londra. Disperată, profită de singura soluţie la care se putu gândi.

— Dar i-am spus lordului Stanton că voi fi la bal.

Lady Bonneville îşi ridică suspicioasă lornionul.

— La bal? Nu ştiam că e o prioritate pentru tine.

— Recunosc că iniţial nu am fost chiar entuziasmată, dar am spus că o să mergem. În plus, ar fi nepoliticos să părăsim oraşul fără să anunţăm.

Vicontesa ridică din umeri, deloc afectată.

— Dacă ofensez câteva suflete sensibile, cu atât mai bine.

Rose uitase că lipsa de maniere era o parte importantă a reputaţiei ei atent cultivate şi formidabile.

Căută altceva.

— Cum rămâne cu Lady Yardley?

— Ce e cu ea?

Păşind uşor, Rose continuă:

— Dacă plecăm înainte de bal, o să se laude tuturor. O să spună că a fost o ceartă şi o să facă să pară că noi am fugit speriate. Dar poate asta e adevărat.

— Prostii! exclamă vicontesa. Nu aş fugi niciodată de o persoană ca ea.

— Eu ştiu asta, o asigură Rose. Dar înţeleg şi cum alţii ar putea trage concluzii greşite.

— O să mergem la balul de mâine-seară.

Gâtul vicontesei trosni în timp ce o căuta pe cameristă.

— Andrey, unde mi-e evantaiul?

Fata îi dădu evantaiul cu o viteză impresionantă. Lady Bonneville îl luă, îl deschise ca pe un briceag şi îl flutură cu destulă forţă cât să mişte o mică moară.

— O să plecăm din conacul Yardley în seara asta, nu pentru că vrem să fugim, ci pentru că nu suportăm

compania şi minciuna. Acestea fiind spuse, nu o să ne schimbăm planurile de a merge la bal. O să mergem, tu o să dansezi toată seara, iar după-amiaza următoare o să plecăm spre Londra. Când vrem noi.

Rose încuviinţă solemn.

— Dacă dumneavoastră credeţi că aşa e mai bine.

— Da. Du-te şi strânge-ţi lucrurile, iar Andrey va veni să te ajute cum termină aici. Cu cât plecăm mai repede din locul ăsta odios, cu atât mai bine.

— Da, milady.

Rose ieşi din încăpere înainte ca vicontesa să se răzgândească.

Dar nu se duse în camera ei, aşa cum îi spusese Lady Bonneville. Zăbovi o clipă pe coridor. Cu spatele lipit de perete, închise ochii şi respiră. Nu mai era timp pentru planuri elaborate, nu mai era timp pentru indecizii. Deşi părea tentant, nu-şi permitea nici să se piardă cu firea. Nu când Charles ar putea fi spânzurat.

Îi veni o idee. O idee deloc bună, de-a dreptul nebunească. Dar răbdarea şi bunul-simţ nu o ajutaseră, cel puţin nu în situaţia asta. Era nevoie de măsuri drastice.

Hotărâtă, o luă către scări. Mai avea două lucruri de făcut înainte să plece din conacul Yardley.

Primul era relativ uşor. Se duse în zona unde locuiau servitorii şi o opri pe prima servitoare pe care o întâlni.

Tânăra exclamă, în mod evident surprinsă.

— Milady! Pot să vă ajut cu ceva? V-aţi pierdut?

— Trebuie să vorbesc imediat cu Shirley.

Servitoarea cercetă holul gol şi îi spuse:

— Urmaţi-mă.

Trecură pe lângă mai multe uşi, după care se opriră şi ciocni la una. Când Shirley deschise uşa, Rose se strecură fără ezitare în cameră. O servitoare stătea pe unul din cele două paturi mici, împletindu-şi părul. Când o văzu pe Rose, degetele îi îngheţară.

— Poţi să ne laşi puţin singure, te rog? îi spuse Rose.

Servitoarea ieşi repede din cameră, împletitura ei desfăcându-se, şi închise uşa în urma ei.

— Lady Rose. Ce vă aduce aici?

— E vorba de Charles. E posibil să am nevoie de ajutorul tău mâine-seară. Şi de al lui Edward.

— I s-a întâmplat ceva domnului Holland?

— Nu încă, dar mă tem că viaţa lui e în pericol.

Rose îşi păstră vocea calmă, în ciuda panicii care îi făcea inima să-i bubuie în piept.

Servitoarea se albi la faţă.

— O să ajut dacă pot şi sunt sigură că şi Edward. Ce-aţi vrea să facem?

— Trebuie să-ţi spun că e riscant. Îţi promit că o să fac tot ce pot ca să mă asigur că nu o să fii implicată în problemele provocate de acest plan.

Şi, cu siguranţă, vor fi câteva.

Shirley încuviinţă curajoasă.

— Domnul Holland e un om bun. Nu merită să moară.

Rose îi zâmbi recunoscătoare.

— Trebuie să merg din nou la închisoare, de data astă seară, în timp ce Lady Yardley se află la bal. Nu trebuie să spui nimănui de vizită sau că ai vorbit cu mine, pentru binele tău şi al lui Edward. Cu cât ştiu mai puţini oameni despre asta, cu atât îmi va fi mai uşor să te protejez.

Shirley încuviinţă.

— Da, milady.

— Eu şi Lady Bonneville plecăm din conacul Yardley în seara asta şi o să stau la hanul White Hart din Bath. Acum trebuie să plec, dar o să-ţi trimit vorbă mâine-dimineaţă cu restul instrucţiunilor.

— O să vorbesc cu Edward în seara asta.

Servitoarea inspiră adânc. Fruntea îi era încruntată de griji şi o privi pe Rose direct în ochi.

— Aveţi grijă. Când este sfidată, Lady Yardley poate fi imprevizibilă şi crudă. Nu aş vrea să fiţi rănită.

Rose luă mâinile servitoarei într-ale ei.

— Mulţumesc. Nu trebuie să îţi faci griji pentru mine, tu ai grijă de tine.

Rose îi dădu drumul şi se îndreptă spre uşă.

— Noapte bună.

Acum pentru a doua sarcină, Rose ieşi din zona unde locuiau servitorii şi se îndreptă spre bibliotecă, rugându-se să n-o întâlnească pe Lady Yardley. Liniştea părea să se fi lăsat peste încăperile principale ale casei. Poate după confruntarea verbală cu Lady Bonneville, Lady Yardley se retrăsese în dormitor pentru a-şi linge rănile şi a aştepta plecarea vicontesei. Cel puţin asta spera Rose.

Biblioteca era întunecată. Cu excepţia luminii unei lămpi puse pe masa de lângă uşă. Rose luă lampa şi o mută pe poliţa şemineului. Mută un taburet şi se sui pe el. Cu degete tremurânde, se întinse spre pictura de deasupra şemineului şi o trase.

Pistolul era încă acolo.

Rose nu ţinuse niciodată unul în mână, dar fusese martora efectelor puternice ale armei. Cu o singură apăsare, tatăl ei îşi luase viaţa, lăsându-i pe ea, pe Olivia şi pe Owen orfani şi singuri.

Din acea zi, când ea şi Olivia îl găsiseră întins pe podeaua biroului într-o baltă de sânge şi creier, avusese o repulsie pentru arme. Un dezgust care o afecta la nivel fizic, îi întorcea stomacul pe dos şi îi stârnea amintiri din acea zi oribilă. Acest pistol, oricât de finuţ ar fi fost, i se părea şi mai groaznic. Nici măcar ornamentele şi mânerul cu perle nu o păcăleau, nu puteau ascunde răul pe care acea armă îl putea face.

Dar nu avea timp să dezbată implicaţiile morale a ceea ce urma să facă sau toate modurile spectaculoase în care planul ei putea eşua.

Atentă, luă pistolul şi îl apropie de lumina lămpii. Rece şi greoi în mâinile ei, strălucea ameninţător. Îl puse în corsaj, între sâni, tremurând când simţi senzaţie străină de fier lipit de piele.

Iar acum muniţia. Rose căută în spatele scrisorilor şi al cutiilor decorate şi găsi un săculeţ de catifea. Se uită înăuntru la sferele mici de plumb şi expiră. O parte din ea şi-ar fi dorit ca gloanţele să nu fi fost acolo. Dar erau, iar ea ştia ce trebuia să facă dacă voia să-l salveze pe Charles. Pistolul, gloanţele erau pentru o ultimă instanţă, să fie

folosite în caz că eşuau celelalte opţiuni.

Rose băgă săculeţul în buzunar. Greutatea lui îi trăgea fusta în jos şi i se lovea de coapsă, scoţând nişte zgomote uşoare când se mişca. Cât de repede şi de încet putu, părăsi biblioteca şi se duse în camera ei.

Andrey era acolo, luând o rochie de pe fotoliu şi împăturind-o în grabă, după care o puse în geamantanul de pe patul lui Rose.

— Cred că e ultimul lucru pe care îl mai aveaţi, spuse ea. Lady Bonneville e nerăbdătoare să plece. Sunteţi gata?

Rose încuviinţă.

— Sunt gata.

Capitolul 22

Etajul superior de la Assembly Rooms strălucea datorită rochiilor de mătase, bijuteriilor orbitoare şi paharelor de cristal. Invitaţii înfruntaseră vremea neobişnuit de rece pentru a dansa şi a se simţi bine sau, în cazul lui Lady Bonneville, pentru a-şi demonstra punctul de vedere.

— Deşi mi-a plăcut vacanţa izolată în Bath, îi spunea altei doamne, distracţiile de aici pur şi simplu nu se compară cu cele de la Londra.

Rose a insistat să rămânem la balul din această seară, dar o să ne întoarcem mâine în oraş.

Rose îi zâmbi ascultătoare vicontesei, care stătea pe un scaun tapiţat, cu picioarele pe taburetul ei roşu.

— Mulţumesc că aţi fost de acord să veniţi în această seară, spuse Rose, mai mult de ochii prietenei lui Lady Bonneville.

Femeia fragilă cu păr alb ridică din sprâncene.

— Tu şi Lord Stanton formaţi un cuplu remarcabil.

Rose îşi coborî sfioasă privirea.

— E foarte drăguţ din partea dumneavoastră să spuneţi asta.

Se simţise obligată să danseze cu el, dar abia aşteptase ca muzica să se oprească. O ţinuse un pic prea strâns, îi vorbise un pic prea familiar. După ce o condusese înapoi la Lady Bonneville, o invitase pe Lady Yardley la dans. Dacă stătea să se gândească, cei doi se potriveau destul de bine. Nu îi va fi dor de nici unul din ei când se va întoarce în Londra.

Dacă se va întoarce în Londra.

Aruncă o privire pe furiş la ceasul din spatele uşii, iar inima ei începu să-i bată cu putere. Era momentul.

— Doamnelor, vă rog să mă scuzaţi cât mă duc să mă împrospătez puţin.

— Desigur.

Femeia cu părul alb îi făcu semn cu mâna plină de bijuterii.

— Nu te teme, o să fim cu ochii pe Lord Stanton pentru tine.

Vicontesa ridică o sprânceană în timp ce Rose se îndreptă spre toaletă. Dar odată ce Lady Bonneville nu o mai putu vedea, schimbă direcţia şi o văzu pe Andrey, care stătea în partea cealaltă a camerei cu altă servitoare. Femeile se ridicară, pregătite să aducă orice ar fi avut nevoie stăpânele lor, fie un pahar de şampanie, un evantai sau o pană de păun ca să îşi decoreze turbanul.

— Lady Rose, spuse Andrey surprinsă. Pot să vă ajut?

— Nu, mulţumesc. Voiam doar să-ţi zic că m-a luat durerea de cap şi mă întorc la han. Lady Bonneville a spus că mai vrea să mai stea o oră sau două.

— Ce păcat! exclamă Andrey. Să vă aduc pelerina.

— Nu e nevoie, spuse Rose, uimită de abilitatea ei de a spune minciună după minciună. Deja am rugat un servitor să o aducă şi să mă escorteze la trăsură. Probabil mă aşteaptă în faţa sălii de bal chiar acum.

Servitoarea se încruntă.

— Foarte bine. Încercaţi să vă odihniţi. Nu cred că vicontesa va mai sta nici ea prea mult.

— Dar se simte foarte bine. Să nu îi stricăm ultima seară în Bath. De fapt, e mai bine să nu se gândească la

mine şi să se bucure de compania prietenilor ei.

— Dacă aşa spuneţi.

— Da, rosti Rose ferm. Acum mă duc spre han şi patul meu.

— Somn uşor, Lady Rose.

Rose ieşi din sala de bal şi cobori scările. La etajul de jos, opri o servitoare, care merse să îi caute pelerina. Părea că aşteptase o eternitate ca femeia să se întoarcă, dar trecuseră probabil doar vreo trei minute. Rose îmbrăcă haina şi îşi trase gluga cu blană peste cap, nu numai ca să îi ţină de cald, dar şi ca să îi ascundă identitatea.

Păşi în noaptea friguroasă, trecând de trăsurile elegante care aşteptau în faţă. Fusese şocant de uşor să plece din sala de bal, însă cea mai mare provocare încă nu trecuse.

Pământul de sub picioarele ei delicate era îngheţat şi alunecos. Cu fiecare pas pe care îl făcea şi mai departe de Assembly Rooms, strada devenea şi mai întunecată şi aerul mai rece. Merse pe alee şi dădu un colţ, rugându-se ca Edward şi Shirley să o aştepte acolo cu căruţa.

Când ajunse la locul întâlnirii, nu văzu nimic decât umbre şi vitrine cufundate în umbră. Poate nu primiseră biletul ei sau nu putuseră să plece de la conacul Yardley. Poate pur şi simplu se hotărâseră că nu merita să-şi piardă locurile de muncă pentru a-l ajuta pe Charles.

Rose se lipi de peretele de piatră, îşi trase haina mai strâns în jurul ei şi aşteptă. Se uită atent la trecătorii ocazionali, liniştindu-se când auzea zornăitul sacului greoi de la încheietură. Avea cum să se apere, dar spera că nu va fi necesar.

În cele din urmă, auzi roţile unei căruţe care se apropia. Când trecu pe sub un felinar, îi văzu pe Shirley şi pe Edward pe capră. Când Edward opri caii, Rose îşi ridică rochia şi urcă, deloc elegant, în spatele căruţei.

Edward se întoarse către ea şi îi spuse peste umăr:

— Îmi pare rău că am întârziat. Încă e dificil să călătoreşti pe drumurile astea.

— Mă bucur că sunteţi aici. Să pornim la drum.

— Obiectele pe care le-aţi cerut sunt într-un sac, sub pătură, spuse Shirley.

— Mulţumesc.

Rose trase pătura peste ea şi puse sacul alături. Conţinea tot ce le va fi de trebuinţă ei şi lui Charles.

Tot, mai puţin noroc. Şi vor avea nevoie de foarte mult ca să îi iasă planul.

*

Charles îşi folosise toate colile. Majoritatea erau acoperite cu propoziţii pe care le copiase din cartea cu basmele fraţilor Grimm, însă nu şi cea pe care o ţinea acum între degetele lui murdare de cerneală.

Nu, această ultimă pagină era plină numai cu numele lui Rose. Rose Sherbourne. Nici măcar nu-şi dăduse seama când începuse să-l tot scrie. Dar literele scrise pe hârtie şi sunetul lor în mintea lui îl făcea să se gândească la ea şi îi ofereau confort. Împături hârtia şi o puse în buzunarul pantalonilor.

Era destul de linişte pe etaj în acea seară. Jumătate dintre prizonieri deja dormeau. Cel mai gălăgios, un bărbat în vârstă pe nume Howard, care susţinea că diavolul îi vizita celula şi îi fura lenjeria, fusese dus la azilul de nebuni în acea după-amiază. Lui Charles i se păruse inofensiv, dar gardienii se săturaseră de ţipetele lui şi hotărâseră că era mai potrivit pentru un azil decât pentru închisoare.

Ceea ce însemna că în închisoare era ciudat de linişte şi nu mai era nimic care să-i distragă atenţia lui Charles de la întrebările „ce ar fi fost dacă” care îl bântuiau.

Dacă planul lui de a evada dimineaţa următoare eşua? Dacă gardianul de dimineaţă venea la muncă mai puţin băut decât de obicei? Dacă nu avea la el cheia pentru uşa laterală pe care Charles avea de gând să iasă? Dacă era menit să-şi petreacă restul vieţii între aceşti pereţi de piatră şi ajungea ca amărâtul de Howard, un nebun?

Izgoni însă gândurile, dădu călimara şi tocul la o parte, se puse pe podea şi făcu flotări până când

transpiraţia îi acoperi fruntea şi braţele îi tremurau din cauza efortului. Când se prăbuşi pe podea, epuizat, gardianul de noapte, Wescott, pufni, dar îi aruncă fără să vrea o privire plină de admiraţie.

Charles simţi că deţinea din nou controlul. Planul lui va reuşi. Trebuia s-o facă.

Folosind apa dintr-un mic lavoar, se spală cât de bine putu. Tocmai se pregătea să-şi dea jos ghetele când mişcările de la scara din faţa uşii principale îl făcură să se ridice în picioare, la fel ca şi pe ceilalţi deţinuţi care încă erau treji. Cu mâinile pe barele de fier ale celulei, întinse gâtul ca să poată vedea mai bine uşa.

Wescott îşi scoase arma şi ţinti către uşă, aşteptând. Cu mâna stângă, luă bastonul de pe masa de lângă el şi o ţinu strâns.

Mai mulţi prizonieri, încântaţi că era posibil să fie violenţe, strigară entuziasmaţi.

— Gura, mormăi gardianul.

Însă uşa se deschise încet şi în faţa ei apăru o femeie cu o pelerină.

Charles ştia pelerina. Şi o ştia şi pe femeie.

Ce Dumnezeu căuta acolo?

Wescott lăsă bastonul jos şi flutură cu stângăcie pistolul.

Charles lovi barele de fier, într-o încercare inutilă de a o proteja pe Rose de neatenţia gardianului.

— Rose! strigă el.

Rose făcu un pas în spate, iar gardianul îşi puse jos arma, revenindu-şi în fire, chiar dacă nu-şi recuperase şi manierele.

— Ce Dumnezeu faci aici? întrebă el.

Ea îşi dădu gluga jos, lăsând la vedere o coamă de păr roşcat care strălucea, ornat cu o fundă argintie. Sub pelerina din catifea neagră, părea să poarte o rochie strălucitoare de bal. Arăta ca o prinţesă, ireal de frumoasă pe fundalul întunecat şi macabru al închisorii.

— Iisuse, mormăi unul din deţinuţi.

Alţii făcură nişte comentarii obscene, genul pentru

care Charles ar fi spart nasul cuiva.

Ignorându-le tachinările, Rose îi aruncă gardianului un zâmbet încrezător şi fermecător.

— Permite-mi să mă prezint.

În ciuda bravadei ei, Charles detectă un mic tremur în voce.

— Sunt Lady Rose Sherbourne, sora ducelui de Huntford.

Wescott se încruntă sceptic.

— Dacă e adevărat, atunci cred că v-aţi rătăcit.

— Te asigur că sunt sora ducelui şi că sunt exact unde voiam să fiu.

Îi aruncă o privire scurtă, indescifrabilă, lui Charles, după care îşi concentră toată atenţia asupra gardianului.

— Te deranjează dacă iau un loc, domnule…?

— Wescott.

Acesta curăţă repede un loc la masă şi trase un scaun.

— Sunteţi invitata mea.

Tonul lui însă sugera că nu era deloc încântat să întreţină pe cineva, mai ales pe o tânără superbă care ar fi putut afecta ordinea pe etajul acela al închisorii.

Rose se aşează graţios pe scaunul din lemn, ca şi cum ar fi fost într-un salon elegant pentru oaspeţi, şi nu într-o închisoare mizerabilă.

— Domnule Wescott, văd că eşti un bărbat ocupat cu o slujbă importantă – aceea de a-i proteja pe cetăţeni.

— Cum aţi ajuns aici? o întrebă gardianul.

— Le-am explicat pur şi simplu colegilor dumitale ce caut aici şi mi-au dat voie să trec.

Wescott se încruntă.

— Îi cunosc pe colegii mei. Cel mai probabil sunt convinşi cu mită, nu cu logică.

Rose îşi înclină capul.

— Dar dumneata nu eşti la fel, nu-i aşa? Respect un om cu integritate. Regret să te informez că unul din prizonierii dumitale, domnul Holland, a fost închis pe nedrept. Ducele de Huntford a cerut să-l eliberezi în

custodia lui.

Dumnezeule. Ce făcea?

Gardianul se uită teatral în jur.

— Nu văd niciun duce pe aici.

Ce nemernic!

— Într-adevăr, fratele meu a fost reţinut cu afaceri în Londra şi nu a putut veni. De asta m-a trimis.

— Nu mă interesează nici dacă fratele este prinţul regent, spuse Wescott. Domnul Holland nu iese din celulă decât atunci când o să trebuiască să îl ducem în faţa judecătorului.

Rose tresări, dar îşi mască repede frica.

— Îţi admir conştiinciozitatea de a respecta procedurile. Mi se pare că există o tendinţă îngrozitoare în societatea de azi să se dispreţuiască regulile. Angajamentul dumitale de a le respecta este o gură de aer proaspăt.

— Şi totuşi, un inconvenient teribil pentru dumneavoastră, spuse gardianul.

Charles strânse şi mai tare barele celulei. Wescott va plăti pentru insolenţa lui.

— Asta e adevărat. Trebuie să recunoşti că mai sunt şi cazuri, ca acesta, în care regulile trebuie ocolite pentru a preveni o nedreptate şi mai mare. Fratele meu, ducele, e pregătit să garanteze pentru caracterul domnului Holland. El se va asigura că superiorii dumitale vor şti că ai eliberat prizonierul la cererea lui şi se va asigura că nu vei suferi repercusiuni.

Wescott se uită la ea cu gura căscată de uimire.

— Sunt sigură că ai putea folosi celula pe care o va elibera domnul Holland. Probabil există nişte criminali adevăraţi…

— Lady Rose, o întrerupse gardianul, observ că sunteţi convinsă de inocenţa domnului Holland şi foarte pasionată de apărarea lui. Cu toate astea, ar fi iresponsabil şi necugetat din partea mea să îl eliberez.

— Acuzaţiile care i s-au adus sunt false, spuse ea.

Gardianul îşi ridică sprâncenele.

— Chiar şi aşa, nu pot risca să fiţi următoarea lui

victimă.

Rose roşi, iar ochii ei străluciră, plini de furie.

— Rose, o avertiză Charles, care şi-ar fi dorit ca ea să nu fi fost atât de departe. Wescott are dreptate. Nu ar trebui să fii aici.

Ea îl ignoră însă şi i se adresă gardianului:

— Mă gândisem să apelez la simţul dumitale al justiţiei, dar poate până la urmă preferi o compensaţie bănească. Sunt pregătită să te plătesc regeşte pentru eliberarea domnului Holland şi nimeni nu trebuie să ştie de asta.

— Eu o să ştiu de asta, spuse un prizonier fără dinţi dintr-o celulă de lângă Charles.

— Da, dar nimeni n-o să te creadă, Higgins, îi răspunse vecinul lui.

Aparent deloc neimpresionată de hărmălaie, Rose băgă mâna în buzunar.

— Spune-mi care e preţul dumitale, domnule Wescott.

Dumnezeule, ce făcea? Îşi risca reputaţia şi mituia un gardian?

Mişcarea asta ar fi funcţionat de minune cu gardianul de dimineaţă, dar nu şi cu Wescott.

Furios, gardianul îşi strânse buzele şi se ridică în picioare.

— Lady Rose, nu pot fi cumpărat. La fel cum nu pot fi fermecat, şantajat sau forţat. Domnul Holland n-o să-şi părăsească celula în această seară, nu atât timp cât sunt eu în viaţă.

Rose se ridică şi ea în picioare.

— Ce păcat!

Se întoarse, ca şi cum ar fi vrut să plece, după care se roti cu faţa către gardian. Scoase pistolul din săculeţ, îl armă şi îl îndreptă spre pieptul lui Wescott.

— O să am nevoie de chei, spuse ea calm. Acum.

Din celulă, Charles o imploră pe Rose să lase pistolul.

— La naiba!

Wescott îşi întinse mâinile şi făcu un pas către masă, unde îşi pusese propriul pistol şi bastonul.

— Stai acolo, îl avertiză ea pe gardian. Se uită către cheile care îi atârnau de centură. Mergi încet către celula domnului Holland şi deschide-o.

— La naiba, n-o s-o fac. Wescott îşi întoarse capul către Charles. O să-mi rupă gâtul când pleacă.

— Ba nu, îl asigură Rose. Nu vrem decât să plecăm în linişte. Dacă preferi varianta mai urâtă…

— La naiba!

În timp ce gardianul se îndreptă către Charles, privirea lui fixa alt punct, căutând un mod de a ieşi din acea situaţie sau de a chema ajutor.

O bărbat mai în vârstă îşi lovi cana de barele celulei.

— Dă-mi şi mie drumul!

— Taci din gură, Higgins, strigă un alt prizonier. Prinţesa nu a venit să te salveze pe tine.

Rose era concentrată pe gardian şi încerca să îşi oprească braţele din tremurat, însă asta era greu.

Wescott îşi scoase inelul cu chei de la centură, se îndepărtă câţiva paşi de celula lui Charles şi se întoarse către Rose.

— Spune-i să se dea de lângă uşă.

— Wescott, nu o să te rănesc, îi spuse Charles calm. Decât dacă încerci s-o răneşti pe ea.

Rose îl privi pe Charles, apoi pe gardian, apoi din nou pe Charles.

Wescott îşi încordă maxilarul.

— Nu deschid uşa decât dacă se duce la peretele din spate.

Rose încuviinţă.

— Charles, te rog, fă ce îţi cere.

Când gardianul se uită la pistolul pe care îl ţinea, Rose puse degetul pe trăgaci. Charles făcu trei paşi în spate, însă rămase tot încordat, pregătit pentru atac.

Strigătele celorlalţi prizonieri se opriră dintr-odată, iar pe întregul etaj nu se mai auzea decât clinchetul cheilor lui Wescott. Acesta băgă o cheie în uşa lui Charles.

Rose îşi luă ochii de la el pentru numai o secundă, ca să vadă cum răsucea cheia în broască. Doar că Wescott nu

făcu asta. Lăsă cheia să cadă pe podea şi sări spre ea. Rose căzu pe spate. Pistolul îi scăpă din mâini şi alunecă pe podea.

În timp ce ea şi gardianul se uitau cum se duce sub masă, Charles alergă spre uşă. Pieptul i se lovi de barele de fier şi îl prinse pe Wescott de cămaşă. Cu un mârâit, îl trase pe gardian mai aproape şi îl lipi cu spatele de bare. Apoi spuse:

— Îl ţin până când pleci. Pleacă acum, Rose!

Nu. Nu înţelegea?

— Nu plec din închisoarea asta fără tine. Ferindu-se de Wescott, aceasta căută cheile pe podea. Nu ştiu care este cea bună.

— La naiba, ar trebui să pleci.

Erau zeci de chei pe inel.

— Spune-mi!

Charles blestemă şi îşi înteţi strânsoarea.

— Una din cele negre.

Cu mâinile tremurânde, Rose încercă prima cheie neagră în încuietoare. Fără noroc. A doua însă se potrivi perfect. O întoarse şi uşa se deschise. Reuşise. Sau cel puţin făcuse primul pas.

Dar cum rămânea cu gardianul?

Nu voia să-l rănească, dar Wescott nu avea de gând să-i lase să plece pur şi simplu.

— Ajutor! ţipă acesta, înainte ca Charles să îi acopere gura cu mâna.

Charles se aplecă spre el şi îi spuse în ureche:

— Dacă ţipi din nou, o să fiu obligat să te reduc la tăcere.

Nu exista niciun dubiu despre ce voia să spună.

— Nu ţipa.

Ieşi din celulă, târându-l pe Wescott după el. Era destul loc pentru ca Rose să se strecoare înăuntru.

— Ia pătura de pe pat, spuse Charles. O s-o folosim să ca să-l legăm de bare.

În timp ce Charles îl ţinu pe gardian, Rose trecu o parte din pătură printre barele de fier şi în jurul lui. Se

strecură în spaţiul dintre cei doi bărbaţi, făcu un nod larg, iar Charles îl strânse. Pentru moment, braţele şi pieptul lui Wescott erau legate, însă nodul păturii nu avea să reziste pentru mult timp dacă gardianul se zbătea.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile lui Rose, Higgins ţipa din celulă:

— Va trebui să-l loviţi până rămâne inconştient dacă vreţi s-aveţi o şansă cât de mică să scăpaţi din locul ăsta afurisit.

Charles se duse în faţa lui Wescott şi îl privi în ochi.

— Nu. Doar îşi face treaba. Însă trebuie să îl reduc la tăcere.

Se uită în jur, şi privirea i se fixă pe o bucată de material de pe masă pe care gardianul o folosise ca să îşi cureţe şi lustruiască pistolul. Charles o luă şi o puse în gura gardianului.

— Îmi pare rău, Wescott.

Inima lui Rose bătea cu putere. Ce făcea, ameninţând un gardian şi legându-l? Ştia că vor fi probleme dacă voia să-l scoată pe Charles din închisoare, dar, în naivitatea ei, sperase că fluturarea pistolului va rezolva situaţia. Realitatea pistoalelor şi a căluşului era de zece ori mai rea decât îşi imaginase, aproape destul cât să o facă să-i fie rău.

Cu toate astea, ar fi făcut totul din nou pentru a-l salva pe Charles de la spânzurătoare.

Charles luă cheile din încuietoare şi genţile de lângă pat. Rose îşi luă pistolul de sub masă.

— Pe aici e ieşirea, spuse Charles. Haide, repede.

Tocmai când se ridică, un gardian intră în cameră, cu o expresie uimită pe faţă. Îşi duse mâna la pistolul de la brâu tocmai când ea îl îndreptă pe al ei şi…

Bum!

Împuşcătura gardianului răsună în toată clădirea.

Terifiată, Rose se uită la Charles, care părea să fie nevătămat. Şi furios.

Îşi lăsă bagajele jos, se năpusti către gardianul de la uşă şi îl lovi de perete, aruncându-i arma din mână.

Când gardianul îl apucă pe Charles de gât, acesta îl apucă de urechi şi îl lovi cu capul. Gardianul se izbi de perete şi căzu pe podea.

Charles luă pistolul gardianului şi îl puse la curea. Apoi îşi aruncă bagajele peste umăr şi o luă pe Rose de mână.

— Să mergem.

Aceasta îşi temperă panica şi îl urmă, ieşind şi coborând scările, în acelaşi timp, îşi blestemă metrii întregi de mătase şi catifea care i se înfăşurau în jurul picioarelor.

Ajunsă jos, îl opri pe Charles şi arătă către o uşă neagră, închisă cu un zăvor.

— Să o încercăm?

Charles zâmbi, impresionat. Dădu zăvorul la o parte, deschise uşa grea şi se uită afară.

— Nu e nimeni.

Cei doi păşiră în noapte şi respirară aerul curat şi rece.

Charles o mângâie pe obraz şi o privi cu o tandreţe care o emoţiona.

— Eşti foarte curajoasă şi puţin săritură de pe fix. Nu-mi vine să cred că ai riscat să vii aici.

Rose începu să conştientizeze enormitatea gestului ei şi o trecu un fior.

— A trebuit s-o fac…

În închisoare se auzea zarvă, care o întrerupse. Ţipete furioase străpunseră liniştea nopţii.

Charles o sărută cu ardoare.

— Trebuie să ne mişcăm repede. Urmează-mă.

Capitolul 23

Bridle[5]: *(1) Porţiune de harnaşament folosită la cal. (2) A se abţine sau a se stăpâni, ca în exemplul: „A sărutat-o cu o dorinţă nestăpânită. Iar ei i-a plăcut”.*

5 În limba engleză, are sensul şi de „căpăstru“, (n.red.)

Charles o conduse pe Rose prin umbre, ţinând-o aproape de zidul închisorii şi protejând-o cu corpul lui. Când ajunseră la colţul clădirii, ea îl opri.

— Stai.

Se ghemui lângă o tufă.

Charles se ghemui lângă ea, temându-se că lui Rose i se făcuse rău.

— Te simţi bine?

— Ar trebui să fie un sac pe aici, pe undeva. Am ascuns nişte lucruri de care vom avea nevoie.

Charles încă simţea că era într-un vis ciudat. Rose pe care o ştia nu avea un pistol şi nu plănuia evadări din închisoare. Dar acum era implicată în toată treaba asta şi avea la fel de multe probleme ca el. Se aplecă să caute sub tufiş, găsi repede sacul şi îl scoase.

— Mulţumesc. Acum trebuie doar să…

— Găsim un mod de a pleca din Bath, spuse el.

— Fără să fim prinşi. Am adus bani. Să luăm o birjă?

Charles scutură din cap.

— Prea strident şi încet. Avem nevoie de cai. Hai să trecem podul şi să mergem la grajdul de pe High Street. Repede, înainte ca gardienii să alerteze întregul oraş.

Rose îl luă de mână şi se grăbiră, ea în rochia de bal şi cu bijuterii, el în cămaşă. Ar arăta ciudat pentru oricine i-ar vedea, probabil chiar aşa şi era. Dar Rose riscase totul pentru el, iar Charles ştia un lucru cu siguranţă. Trebuia să o protejeze.

Ea îl strânse de mână în timp ce se grăbeau prin oraş şi spuse:

— O să fim bine. Am încredere în tine şi în noi.

Uimit de încrederea ei, Charles îi zâmbi.

— Grajdul e aici.

Şi arătă cu degetul peste stradă.

— O să iau eu caii. E probabil mai bine să nu fim văzuţi împreună.

Rose scoase nişte bani din săculeţ.

— Ia aceste monede.

— Am bani. Stai aici. Dacă te deranjează cineva, arată-i pistolul şi ţipă. Pot să fiu lângă tine într-o fracţiune de secundă.

Rose încuviinţă curajoasă şi se retrase după colţul unei clădiri cufundate în umbră.

Charles traversă strada şi intră în grajd. Un bărbat slab stătea pe o ladă întoarsă, cu şapca trasă pe ochi şi sforăia. Charles tuşi, iar bărbatul se ridică.

— Trebuie să plec spre Londra şi am nevoie de doi cai, îi spuse Charles. Sunt grăbit.

Bărbatul clipi şi îl privi cu curiozitate. Mai mult ca sigur că i se părea ciudat că un bărbat fără haină cerea doi cai atât de târziu într-o noapte de iarnă. Îşi frecă faţa cu mâinile, ca şi cum ar fi spus că pentru el oricum nu conta.

— Îi am pe ăştia doi.

— Sunt buni, spuse Charles.

Dar spera că el şi Rose nu vor trebui să se bazeze pe iepele obosite pentru a fugi de autorităţile care le erau pe urme.

— Să le pun şaua şi poţi să porneşti la drum.

— Să te ajut, se oferi Charles.

Puse şaua tocită de vreme peste pătura de pe spatele calului şi se aplecă apoi ca să o prindă sub burta lui. În timp ce grăjdarul punea şaua celeilalte iepe, Charles scoase mai multe monede şi le puse pe grinda lată dintre cele două boxe. Îşi prinse bagajele de şa, în spate, şi aruncă o privire în stradă. Trei bărbaţi alergau pe drum şi se uitau într-o parte şi alta, ca şi cum ar fi căutat pe cineva. Şi îşi ţineau strânse bâtele, ca şi cum acea persoană ar fi fost periculoasă.

La naiba!

Trebuia să se întoarcă la Rose. Acum. Dar a doua iapă nu era gata. Charles sări pe iapa căreia îi pusese şaua şi luă hăţurile în mână.

— Stai o secundă, protestă grăjdarul, destul de tare cât să atragă atenţia celor trei poliţişti de pe stradă.

Aceştia se îndreptară imediat către grajd.

— Eu o iau prin spate, strigă unul. Voi tăiaţi-i calea

prin faţă.

La naiba! Charles nu avea de ales. Lăsă a doua iapă în urmă şi porni la galop, ieşind din grajd şi trecând de poliţişti, spre Rose.

Aceasta ieşi din umbră cu geanta şi sacul într-o mână.

Când Charles se opri în faţa ei, îi aruncă bagajele, se întinse după mâna lui, iar el o trase pe şa, în faţa lui.

În spatele lor, poliţiştii strigau după ei să se oprească şi ameninţau că vor trage cu pistolul. Charles îşi lipi corpul de al lui Rose şi înghionti calul să fugă, însă iapa se chinuia cu greutatea celor doi călăreţi şi a bagajelor lor. Nu reuşi decât un trap rapid – şi probabil era mai bine aşa, având în vedere că numai luna le lumina drumul peste pământul îngheţat.

Strigătele bărbaţilor încetară când el şi Rose trecură podul Pulteney şi continuară să călărească. Din ce în ce mai departe de Bath.

— Încă ne urmăresc? întrebă Rose, abia respirând.

— Probabil, dar cel puţin există ceva distanţă între noi şi ei.

Ar fi vrut să îi dea o asigurare mai bună, fără să exagereze adevărul.

— Asta e bine, spuse ea ferm.

— Poţi să mai mergem o perioadă? întrebă el.

— Oricât.

Mai călăriră încă o oră. Charles se uita peste umăr la fiecare câteva minute, dar nu văzu pe nimeni care să îi urmărească. Ascultă atent, încercând să audă sunetul copitelor în spatele lor, dar drumul era liber.

Când iapa rămase fără puteri şi încetini, Charles o trase într-o parte şi o ghidă spre un câmp. Găsi un râu unde calul putea să se adape, descălecă şi o ajută pe Rose să se dea jos.

— Charles, strigă ea, aruncându-se în braţele lui. Nu am ştiut ce altceva să fac. Dar nu-mi pare rău, aş face-o din nou.

— Şşt.

O ţinu aproape şi o mângâie pe cap, desfăcând fără

să vrea funda argintie care îi împodobise buclele.

Când se aplecă să o ia de pe jos, ea râse.

— E absurd, nu-i aşa?

— Poate puţin, dar eşti frumoasă.

— E costumul cu care organizez evadări, spuse ea în timp ce dinţii îi clănţăneau de frig. Am adus ghete. Sunt în sac.

— Ar fi trebuit să-mi spui, aş fi oprit mai devreme. Poftim.

Charles îşi scoase haina groasă din bagaj şi o întinse pe jos, pentru ca Rose să nu fie nevoită să stea pe pământul îngheţat.

— De ce nu o porţi? întrebă ea.

— Nu mi-e frig.

Era adevărat. Poate era încă în şoc, încă încerca să înţeleagă pe deplin ce făcuse Rose. Pentru el.

Charles îi dădu sacul.

— Ai adus o altă rochie? întrebă plin de speranţă.

— Da.

Rose se aşeză, tresărind când îşi scoase pantofii, şi se întinse să ia o gheată.

— Stai.

Charles îngenunche, îi luă un picior în mâini şi îi făcu masaj ca să îl încălzească, după care îi puse gheata. Făcu acelaşi lucru şi cu celălalt picior şi zâmbi când o auzi scâncind în timp ce îi mângâia călcâiul, talpa şi degetele.

Îi legă ghetele şi îi trase pelerina strâns în jurul picioarelor.

— E mai bine?

Rose oftă şi se ridică.

— Mult mai bine.

Charles îşi luă haina şi i-o puse pe umeri, însă partea din spate atârna ca o trenă.

— Te rog, spuse ea în timp ce îşi dădu haina jos şi i-o întinse, pune-o pe tine. Nu vreau să degeri din cauza mea.

— Poţi s-o foloseşti ca pătură când ne suim pe cal.

Charles trebuia să găsească un adăpost pentru noapte, un loc unde Rose se va putea încălzi şi unde el se

va putea gândi la următoarele lor mişcări, fără să se teamă că vor fi descoperiţi.

— O să mai lăsăm iapa câteva minute să-şi revină, apoi plecăm să căutăm un loc unde să ne odihnim. Nu o să las să ţi se întâmple nimic, spuse el.

Rose zâmbi.

— Ştiu.

*

Mai merseră o oră, poate două. Rose pierdu noţiunea timpului în vreme ce călăreau pe sub stele. După toată adrenalina serii, crezu că era imposibil să fie obosită, dar cu toate astea, ochii i se închideau. Se rezemă de pieptul cald şi tare al lui Charles şi îşi spuse că totul va fi bine. Atât timp cât era cu el, va fi bine. Ei vor fi bine.

Charles îi şopti:

— În faţă e un grajd vechi. Dacă e gol, putem să-l folosim.

Arătă spre dreapta, iar Rose se uită în acea direcţie, însă abia reuşi să discearnă forma grajdului. Era mare şi întunecat, şi dacă le permitea să se ascundă pentru restul nopţii, ar fi fost un dar de la Dumnezeu.

Charles se opri la câţiva metri de clădire şi descălecă.

— Mă duc să mă uit. Tu stai aici, o să mă întorc repede.

Charles intră în grajd şi peste un minut, Rose auzi scârţâitul uşii de lemn, urmat de o lovitură dată lacătului din metal.

Urmă o clipă de tăcere, după care scârţâitul uşii ruginite răsună pe câmp şi îi coborî pe spinare. Rose îşi ţinu respiraţia, aşteptând un semn de la Charles.

O lumină se revărsă prin uşa grajdului, iar în timp ce Charles se îndrepta spre ea, silueta umerilor laţi şi a şoldurilor înguste o făcu să ofteze.

— Cazarea noastră pentru noapte, anunţă el în timp ce o ajută să se dea jos de pe iapă. Nu e atât de luxoasă pe cât eşti obişnuită, dar o să meargă.

O conduse spre uşă şi luă felinarul care atârna înăuntru de un cârlig. Nu lumina tot grajdul, dar era destul cât Rose să vadă câteva boxe fără animale, o furcă şi câteva unelte abandonate şi fân. Mult fân.

Charles întoarse o ladă şi o aşeză undeva departe de uşă şi de aerul înţepător care trecea prin ea.

— Stai aici o clipă cât mă ocup de cal.

Charles îşi dădu jos haina şi i-o puse pe umeri.

Impregnată cu parfumul şi căldura corpului lui, haina o încălzi mai repede decât ar fi putut s-o facă orice foc. Rose îşi strânse picioarele şi mâinile sub ea şi îl privi pe Charles cum duse iapa într-o boxă şi închise uşa grajdului.

Aveau atât de multe să-şi spună, atâtea de discutat. Dar simţi că îşi folosise toate cuvintele din acea noapte când fugise de la bal şi negociase eliberarea lui Charles. În plus, mai erau nişte probleme pe care nu era pregătită să le înfrunte.

Ca şi cum ar fi înţeles, Charles spuse:

— Cred că eşti epuizată.

Rose încuviinţă şi, pentru prima oară în acea noapte, simţi că îi venea să plângă. Charles se lăsă în genunchi şi o îmbrăţişa.

Ea îşi rezemă capul pe umărul lui şi respiră încet, până se calmă.

— Am ceva de mâncare în bagaj, dacă ţi-e foame.

— Nu mi-e, dar poate vrei tu să mănânci?

— Nu.

— Atunci bine, mă duc să-ţi pregătesc un culcuş. Presupun că nu ai şi o pătură în sac, nu?

Rose zâmbi.

— Mă tem că nu. Am adus numai ghetele, haine de schimb, bani şi nişte mâncare.

Numai lucrurile de care crezuse că va avea nevoie după evadarea lui Charles, până când el se va sui pe un vas spre America.

— Am luat şi un şal mare. Ar fi de ajutor?

— Da.

Charles luă furca şi puse bucăţi mari de fân curat pe

podea lângă ea. Mişcările lui, atât de uşoare şi de familiare, o transportară înapoi în acea vară magică, când îl urmărise peste tot. Se simţi din nou ca o fată naivă, confuză şi îndrăgostită iremediabil de un grăjdar, singura persoană care o înţelegea cu adevărat. Atunci credea că viaţa ei nu avea cum să se complice şi mai mult. Cât de mult se înşelase!

— Cum ai ascuns sacul lângă închisoare? Nu ai fost la un bal mai devreme?

— L-am trimis lui Edward şi Shirley la conacul Yardley azi mai devreme. Păreau că trecuseră ani întregi. L-au adus când m-au luat cu o căruţă din faţa casei unde a fost balul. M-au dus direct la închisoare şi am aruncat sacul sub un tufiş. Am aşteptat acolo până când au ajuns în faţă şi au început să ţipe unul la altul ca şi cum s-ar fi certat.

Când gardienii au ieşit ca să vadă ce se întâmplă, m-am furişat înăuntru prin spatele lor. A fost uimitor de uşor.

Charles puse jos furca, merse să ia bagajele de pe şaua calului şi le aşeză lângă Rose. Gesticulând spre mormanul de fân, spuse:

— Nu e cea mai confortabilă saltea, dar o să fie destul de confortabilă odată ce o acoperim cu şalul tău.

Rose căută prin sac şi scoase şalul.

— Perfect.

Împreună, desfăcură stofa din lână moale şi, ţinând-o de colţuri, o aşezară peste fân. Charles îşi puse bagajul sub un capăt al şalului şi îl lovi de câteva ori.

— Poţi să foloseşti asta ca pernă. Eşti gata?

Patul improvizat arăta surprinzător de îmbietor.

— Doar dacă te întinzi şi tu lângă mine.

— Eu o să stau treaz. Ar trebui să fim în siguranţă aici, adăugă rapid, dar cel mai bine e să fim atenţi, în caz că dă cineva peste noi.

— Nu trebuie să dormi, spuse ea. Dar cel puţin întinde-te şi stai cu mine. O să ai nevoie de putere mâine.

— O asemenea invitaţie este imposibil de refuzat. O să stau un pic, până adormi.

O ţinu de mână în timp ce ea se aşeză pe patul

improvizat şi se cufundă în moliciunea lui. Rose mângâie locul de lângă ea, şi Charles se întinse acolo, făcând stratul de paie de sub el să ajungă la jumătate din grosimea iniţială. Împreună, îşi aşezară capetele pe geanta lui plină de cocoloaşe.

— Ce ai acolo, pietre?

— Tot ce am pe lumea asta. Tu ai probabil un volum cu poveştile fraţilor Grimm sub cap.

Rose se întoarse către el, ochii ei strălucind bănuitor.

— O carte. Nu le-ai lăsat pe toate în casa ta.

Charles chicoti.

— Tu pur şi simplu nu renunţi la oameni, aşa e, Rose?

— Ce vrei să spui?

Charles aranjă haina astfel încât să o acopere ca o pătură, de la gât până la tălpi.

— Nu ai renunţat la mama ta şi nu ai renunţat la mine. Orice tânără normală s-ar fi spălat pe mâini de un bărbat închis şi acuzat de jaf.

— Ai ajuns acolo doar pentru că ai încercat să mă ajuţi pe mine. A fost vina mea.

— Ba nu, spuse el ferm. Tot ce am făcut a fost alegerea mea.

— Ce o să facem acum?

Ea se gândise la viitorul ei, dar decizia era şi a lui.

— Pentru mine nu s-au schimbat prea multe. O să pornesc spre America mai devreme decât plănuisem.

Îşi puse un braţ în jurul taliei ei şi o trase aproape de pieptul lui cald şi solid.

— Tu? Ce speri să se întâmple?

— La fel ca tine, sunt fugară.

Un gând care era înfricoşător.

— E ciudat când mă gândesc că mai devreme în această seară am fost la un bal. Nu cred că o să fiu bine-venită în prea multe saloane după ce se vor răspândi bârfele desfrânate despre noi.

— Există totuşi o diferenţă între situaţiile noastre. Charles se rezemă într-un cot şi o luă de mână. Tu eşti o lady, născută şi crescută printre nobili. Oamenii vor

presupune că eu te-am forţat să mă ajuţi şi te încurajez să-i laşi să creadă asta. Dacă tu mergi direct acasă la Londra şi îl implori pe fratele tău să te ajute să-ţi repari reputaţia, o va face. Te adoră şi ar face orice să te protejeze şi să-ţi reabiliteze numele. Sincer, e singura opţiune reală pe care o ai.

Rose se încruntă.

— Nu sunt de acord. Mai există una. Aş putea să vin cu tine în America.

— Şi să fii la aproape cinci mii de kilometri de familia ta? întreba el sceptic. Nu o să fii niciodată fericită. Iar eu nu aş fi fericit ştiind că tu eşti nefericită.

— O să-mi fie dor de ei.

Cu disperare. De fapt, dacă se gândea mult la asta, va începe să plângă.

— Dar dacă rămân aici, o să-mi fie şi mai dor de tine.

— Dumnezeule, Rose! Mă simt groaznic că s-a ajuns la asta. Locul tău e în Anglia, trăind într-un conac mare şi dansând în săli elegante de bal.

— Locul meu e lângă tine.

— Tu chiar nu înţelegi, la naiba! Partea egoistă din mine vrea să te tragă aproape şi să nu-ţi mai dea drumul niciodată. Să te fac soţia mea şi să nu mai petrec nicio noapte fără tine. Dar nu cred că e cel mai bun lucru pentru tine.

Deşi ideea era plină de consideraţie, Rose tot se înfurie.

— Sunt femeie în toată firea. Pot să decid singură ce e mai bine pentru mine. Şi asta nu e să stau aici şi să sper că fratele meu mă va putea ţine departe de închisoare, în timp ce bărbatul pe care îl iubesc navighează spre alt continent. Owen are foarte multă influenţă, dar e posibil ca nici el să nu mă poată ajuta după ce am ameninţat un gardian cu pistolul.

— Mă iubeşti?

Charles păru să fie uimit de confesiunea ei.

Rose se apropie de el şi încuviinţă.

— Da. Fug numai cu bărbaţi pe care îi iubesc.

— Dar ideea asta, să vii în America cu mine... S-a născut din iubire sau frică?

— Din iubire.

Charles expiră lent.

— Nimic din toată călătoria asta nu o să fie uşor pentru tine. Drumul peste Atlantic va fi dificil, chiar periculos. Odată ce vom ajunge în America, o să îmi ia câteva luni să construiesc o casă cu tot confortul de bază. O să fie o viaţă grea, cel puţin la început.

Rose zâmbi, deoarece, în ciuda grijilor pe care le enumerase, Charles părea că îşi imagina un viitor cu ea.

— Nu am nevoie de o viaţă uşoară, spuse ea. Doar de una fericită. Rose se uită sfioasă la faţa lui frumoasă. Ai vorbit serios mai devreme? Când ai spus că te-ai căsători cu mine?

Charles se apropie, lipindu-şi fruntea de a ei.

— Nu există nimic în lumea asta care m-ar face mai fericit decât să mă căsătoresc cu tine. Şi, Dumnezeu să mă ierte, asta o să şi fac.

Apoi îşi lipi buzele de ale ei. Un sărut plin de promisiune şi pasiune, genul de sărut care îi dădea fiori şi o lăsa fără aer din cauza dorinţei.

Nu exista nicio îndoială că viaţa ei era un haos total, dar, pentru prima oară, acest lucru nu o deranja câtuşi de puţin.

Capitolul 24

Charles îşi lăsă buzele să zăbovească asupra buzelor lui Rose. Ale ei erau reci. Vârful nasului îi era îngheţat, dar nu se plânsese nici măcar o dată.

El îi trase gluga peste cap, aranjându-i şuviţele rebele de păr sub ea. Apoi o strânse în braţe, în aşa fel încât să o învăluie cu căldura trupului său. Rochia ei subţire din mătase nu o proteja prea mult de frig şi până şi pelerina de catifea era mai mult elegantă decât practică.

— Poate ar trebui să-ţi pui rochia din bagaj peste cea pe care o porţi, îi sugeră el.

— De dimineaţă, şopti ea somnoroasă. E confortabil sub haina ta şi refuz să ies dacă nu e absolut necesar.

Râzând, îi atinse nasul cu al lui.

— Foarte bine. Vise plăcute, iubire.

— Noapte bună, oftă ea şi peste câteva minute respiraţia ei deveni regulată, liniştită, semn că adormise.

Însă Charles rămase treaz şi alert, uimit de ce făcuse Rose pentru el şi de ce era dispusă să facă.

— Te iubesc, Rose, şopti el.

În timp ce îi urmări fâlfâitul involuntar al genelor lungi şi arcuirea perfectă a buzelor ei despărţite, Charles făcu un jurământ: să îşi petreacă restul vieţii încercând să îi ofere viaţa pe care o merita şi încercând să fie bărbatul pe care îl merita.

*

Lumina dimineţii se strecură prin crăpătura dintre uşile mari ale grajdului, iar Rose se mişcă pe salteaua de fân. Charles îşi părăsi locul de lângă perete şi se duse la ea, zâmbind în timp ce ea se întindea fericită. Dumnezeule, cât de frumoasă era!

— Bună dimineaţa.

Îşi trecu nasul pe gâtul ei şi îi sărută buzele reci.

— Ai dormit? murmură ea, înfăşurându-şi braţele în jurul lui.

— Da, minţi el. M-am trezit exact înaintea ta.

Rose ridică o sprânceană.

— Ar trebui să plecăm, nu-i aşa?

— În curând. Dar mai întâi trebuie să mănânci ceva. O să merg să strâng nişte zăpadă în găleata pe care am găsit-o şi o aşez la soare. Nu peste mult timp o să avem ce să bem.

Rose zâmbi curajoasă.

— Mi se pare un plan excelent.

Ridică găleata şi se aventură afară, scrutând orizontul

după semne că ar fi fost urmăriţi. Peisajul îngheţat arăta nemişcat ca un tablou, cu excepţia foşnetului vântului prin crengile copacilor. Charles se plimbă în jurul grajdului până găsi câteva petice de zăpadă care nu se topiseră, pe care le luă şi le puse în găleată. Mişcă zăpada dintr-o parte într-alta, o aruncă şi curăţă găleata cu mâneca, după care o umplu cu zăpada proaspătă.

Se uită în direcţia drumului. În curând, el şi Rose vor fi urmăriţi nu doar de poliţişti, ci şi de fratele ei, Huntford. Charles nu-şi închipuia că vor fi iertaţi de niciuna din părţi.

Să călătorească pe drumurile principale ieşea din discuţie. Se vor orienta spre câmpuri şi drumuri lăturalnice, în speranţa că nu vor fi detectaţi. Rose nu merita să trăiască ascunzându-se, dar nu aveau de ales. Cel puţin pentru moment.

Când se întoarse în grajd, Rose purta o rochie bleumarin de lână. Îi zâmbi în timp ce împături rochia argintie şi o puse în sac, după care scoase o bucată de pâine.

— Vrei?

— Mănânc-o tu, o îndemnă Charles. Avem mulţi kilometri de străbătut azi. O să ai nevoie de putere.

— Pot să mănânc în timp ce călărim. Sunt gata. La fel este şi Pandora.

— Cine?

— Iapa. I se potriveşte numele, nu crezi? Deşi mă gândesc că eu sunt cea care a dezlănţuit toate problemele.

Charles puse jos găleata şi o mângâie pe braţe.

— Nici vorbă de aşa ceva. Şi nu uita de singurul lucru pe care Pandora l-a păstrat.

— Speranţa.

Un zâmbet nesigur îi lumină faţa.

— Încă mai avem asta.

— Absolut. Acum mănâncă ceva şi bea. O să pornim în curând la drum.

În timp ce îşi scotea o jachetă din desagă şi o îmbrăca, Charles se gândi cum să formuleze cel mai bine întrebările pe care voia să i le pună.

— Mă întreb dacă simţi la fel ca aseară?

— În legătură cu plecatul în America cu tine? Da, bineînţeles.

— Voi înţelege dacă te răzgândeşti. După ce am plecat din închisoare, erai foarte emoţionată. Acum, după câteva ore de somn, poate vezi lucrurile altfel. Nu te-aş învinovăţi.

Abia respiră în timp ce îi aşteptă răspunsul.

— O să merg în America cu tine, repetă ea.

Se simţi copleşit de uşurare.

— Mă bucur. Dar trebuie să ştii ceva. Dacă te răzgândeşti în drum spre Londra, o să înţeleg. Te pot duce la familia ta înainte să plec.

Când auzi de familia ei, Rose se întristă, însă îşi reveni repede.

— Mulţumesc, dar îmi menţin decizia.

— Eşti pregătită să pleci în America fără să îi revezi?

Ea înghiţi în sec.

— Nu o să mă prefac că mi-e uşor să plec. Asta e de fapt singura parte grea. Dar ei se au unii pe alţii şi, odată ce ne stabilim acolo, o să le scriu să le spun că sunt bine.

— Te vor căuta mult înainte să apuci să faci asta.

— Ştiu. Nu suport gândul că îşi vor face griji pentru mine.

— O să înnebuniţi, Rose.

— Nu am ce face. Noaptea trecută, înainte să merg la bal, am lăsat o scrisoare pentru Lady Bonneville pe patul meu. I-am spus în termeni generali că trebuia să încerc să te ajut şi că îmi pare rău pentru scandalul care va rezulta. Dar i-am mai spus şi că sunt în siguranţă atâta vreme cât sunt cu tine şi că nu are de ce să-şi facă griji pentru bunăstarea mea.

— Dacă aş fi în locul ei, nu aş fi convins.

— Ea avea de gând să plece azi spre Londra. Sunt sigură că o să-i trimită vorbă lui Owen, iar el o să mă caute.

— Pe bună dreptate. Te iubeşte.

— Da. Vocea ei tremură. Şi eu îl iubesc. Dar dacă mi-aş lua rămas-bun de la el şi Olivia, nu m-ar mai lăsa să plec.

Viitorul meu nu e aici, dacă tu eşti în America. De îndată ce ajungem acolo, nimeni nu o să ştie ce am făcut. Poţi cumpăra cât pământ vrei şi o s-o luăm de la capăt, o să ne construim o viaţă împreună.

Un viitor alături de Rose era ceva la care nici măcar nu îndrăznise să viseze, iar acum ea îi oferea acest dar nepreţuit, un dar pentru care ea va trebui să întoarcă spatele familiei pe care o iubea.

— Mi-ai spus cândva ceva ce avea multă noimă – pentru a putea merge înainte, trebuie mai întâi să-ţi înţelegi trecutul.

Rose încuviinţă.

— Mama mea. Nu ţi-am zis ce-am aflat despre ea.

— Mi-ar plăcea să ştiu.

— E într-un spital din Londra, singură, bolnavă de tuberculoză. În scrisorile trimise lui Lady Yardley, mama o implora să o viziteze. Cred că voia să îşi pună lucrurile în ordine şi… Se opri şi îşi şterse ochii, încercând să se adune. Cred că voia să simtă că îi va păsa cuiva destul de mult încât să o jelească după moarte.

Charles o îmbrăţişa strâns şi o sărută pe cap, inhalând parfumul părului ei.

— Eşti cea mai generoasă persoană pe care o cunosc, Rose. Sincer, după toată durerea pe care ţi-a provocat-o mama ta, nu sunt sigur că merită compasiunea ta.

Se gândi la propria mamă, care sângerase până la moarte în timp ce ducesa monopolizase timpul doctorului.

Rose îl privi cu ochii înlăcrimaţi.

— Nu e vorba de meritat. E mama mea şi suferă. Ridică neajutorată din umeri. I-aş uşura durerea şi singurătatea, dacă aş putea.

Charles îi şterse lacrimile şi ştiu ce trebuiau să facă.

— Putem să o vizităm înainte să plecăm. O să ne asigurăm că are parte de îngrijirea potrivită.

— Nu e riscant? Nu vrei să ne îmbarcăm pe un vas cât mai repede posibil?

Era foarte riscant. Dar era şi important pentru ea, şi Charles nu voia ca rugăminţile disperate ale mamei ei să o

bântuie pe Rose pentru tot restul vieţii ei.

— Nimeni altcineva nu mai ştie unde e mama ta, nu?

— Din câte ştiu, numai Lady Yardley. Nu cred că Lady Bonneville cunoaşte detalii. Mamei i-au întors spatele foştii ei prieteni şi nu a vrut ca eu, Owen sau Olivia să fim afectaţi de veştile triste.

Asta era bine.

— Atunci nimeni nu o să se gândească să ne caute într-un spital. O să intrăm şi o să ieşim înainte să-şi dea cineva seama.

Rose se lumină la faţă, iar Charles ştiu că luase decizia potrivită.

— Chiar crezi că putem face asta?

— Da. Dar va trebui să ne mişcăm repede, să străbatem zone mari în fiecare zi până ajungem la Londra.

— Mulţumesc, Charles.

Rose spuse asta ca şi cum el i-ar fi oferit lumea, iar zâmbetul ei îl emoţionă profund.

— Să mergem.

*

Călăriră toată ziua, făcând doar două pauze, pentru a-şi întinde picioarele şi pentru ca Pandora să se odihnească. Soarele cobora în spatele câmpurilor.

Rose nu petrecuse niciodată atâtea ore în şa. Fundul îi amorţise, coapsele o dureau şi stomacul îi chiorăia de foame.

Ca şi cum i-ar fi auzit gândurile, sau poate stomacul, Charles îi şopti la ureche:

— În curând o să ne oprim undeva să înnoptăm.

— Un alt grajd?

În acel moment, chiar şi un pat de paie părea minunat.

— Poate reuşim ceva mai bun.

Charles îmboldi iapa către o casă din piatră cu acoperiş de stuf şi cu un coş din care ieşea fum.

— E drăguţ locul, spuse ea. Ştii cine locuieşte aici?

— Hai să aflăm, ce zici?

Coborâră la câţiva metri de uşa roşie ca o cireaşă şi legară hăţurile Pandorei de un gard.

— Am emoţii, şopti Rose. Dacă o să se supere că le-am încălcat proprietatea?

Charles o strânse de mână şi îi aruncă un zâmbet care îi înmuie genunchii, apoi bătu la uşă.

— Fii tu însăţi, fermecătoare ca întotdeauna. Şi fii atentă la ce fac.

Un bărbat de vreo 50 de ani cu început de chelie întredeschise uşa.

— Bună seara, spuse Charles.

Bărbatul se uită la hainele lor şifonate şi la feţele obosite.

— Ce vă aduce aici, tinereilor?

— Iertaţi-ne că vă deranjam. Charles îşi dădu jos pălăria şi îi întinse mâna. Eu sunt John, iar ea este soţia mea, Edna.

Soţie? Edna?

— Ne îndreptam spre Bristol ca să îi vizităm sora care tocmai a născut, şi am avut o mică problemă cu căruţa, aşa că a trebuit s-o lăsăm pe marginea drumului. O s-o repar mâine-dimineaţă şi, oricum, s-a întunecat prea mult ca să ne putem continua călătoria.

Ochii bărbatului se plimbară de la Rose la Charles şi înapoi. Rose desluşi înţelegere pe chipul lui.

— Nu vrem să vă deranjăm, dar v-am fi recunoscători dacă ne-aţi da un loc unde să ne petrecem noaptea. Poate undeva în grajd? Vă plătim bucuroşi ospitalitatea.

— Cine e, dragul meu?

O voce blândă de femeie se auzi din casă.

— E prea frig ca oaspeţii să stea la uşă. Invită-i înăuntru.

Bărbatul se dădu la o parte şi le făcu semn să intre în casa caldă şi confortabilă. Charles îşi spuse povestea şi pentru femeie, împodobind-o pe ici, pe colo.

Femeia dădu înţelegătoare din cap.

— Ei bine, pun rămăşag că aţi vrea să mâncaţi ceva.

Tocmai am terminat cina şi a mai rămas nişte tocană şi pâine caldă. Luaţi loc şi lăsaţi-mă să vă hrănesc, iar între timp ne vom gândi unde să vă găsim un culcuş.

— Sunteţi foarte amabilă.

Charles o conduse pe Rose către masa de lemn din faţa focului şi îi trase banca.

— Am putea improviza un pat de paie aici, pe podea, spuse bărbatul. Nu e cea mai confortabilă variantă, dar cel puţin o să vă fie cald.

— Sunteţi foarte generos, spuse Rose. Vă mulţumim.

Însă femeia se încruntă, în timp ce aşeza castroane cu tocană pe masă.

— Sunt sigură că putem găsi o variantă mai bună, Neville. Un cuplu de proaspăt căsătoriţi are nevoie de intimitate.

Se întoarse către Rose.

— Sunteţi proaspăt căsătoriţi, nu-i aşa?

— Da, doamnă.

Îşi lăsă privirea în jos şi ţinu mâna stângă sub masă în timp ce mânca.

— Nu avem o cameră de oaspeţi, Matilda. Ce-ai vrea să fac? Să renunţ la patul meu?

Femeia se uită urât la Neville.

— Doamne fereşte! Dar îţi aminteşti cum era când aveam vârsta lor. Cum rămâne cu coliba la care ai lucrat în timpul verii?

— Nu sunt prea multe acolo, decât vreo două scaune şi un şemineu.

— Am destule pături şi nişte perne în plus. O mângâie pe Rose pe umăr. Cum vi se pare?

— Perfect.

— E uşor de ajuns acolo. Neville o să vă conducă după ce terminaţi de mâncat. Amândoi aveţi nevoie de un somn bun.

O jumătate de oră mai târziu, Neville îi conduse la colibă, ţinând un felinar la nivelul ochilor pentru a lumina drumul. Înarmat cu aşternuturi şi bagaje, Charles se afla în spatele fermierului sporovăind amabil. Rose ducea un coş

mic, pe care Matilda i-l dăduse când se pregăteau să plece. Rose nu ştia ce era înăuntru, dar simţi iz de scorţişoară şi măr.

Cuibărită între trei copaci mari, coliba arăta ca şi cum ar fi fost căsuţa unor zâne sau spirite ale pădurii.

— Nu e mare lucru, se scuză Neville, dar Rose nu-şi putu imagina un loc mai fermecător.

— Este minunată.

Neville trecu prispa, deschise uşa şi îi invită în coliba cu o singură încăpere.

Două balansoare se aflau în faţa şemineului, iar o fereastră mică dădea spre un câmp. Pe un raft îngust de pe perete erau un felinar, chibrituri şi câteva lumânări. Rose inhală parfumul de pin şi ceară de lămâie şi oftă.

— Dumneata ai construit-o? întrebă Charles.

— Da, spuse Neville. Ne-am gândit că ar fi o ascunzătoare distractivă pentru cei mici, dacă am fi binecuvântaţi cu nepoţi. Până acum nu avem niciunul, adăugă el cu tristeţe, dar încă mai sperăm.

— Suntem onoraţi că ne lăsaţi să înnoptăm, spuse Rose.

Charles îngenunche în faţa vetrei, iar Neville îi înmână nişte vreascuri şi un chibrit.

— E plăcut că e folosită.

După ce aprinse focul, Charles scoase ceva din buzunar.

— Cel mai probabil o să ne îndreptăm către căruţă la primele ore ale dimineţii. Vă rugăm să acceptaţi această mică dovadă a recunoştinţei noastre pentru generozitatea voastră, spuse el, întinzându-i câteva monede.

Neville îi dădu mâna la o parte.

— Matilda mi-ar lua capul dacă aş lua bani de la un cuplu tânăr şi drăguţ ca voi. Păstraţi-i pentru copiii pe care o să-i aveţi într-o zi. O să aveţi nevoie de ei.

Rose roşi când auzi de copii şi fu recunoscătoare pentru lumina slabă din colibă.

— Mulţumim, spuse ea.

Neville îşi luă felinarul.

— Veniţi la casă dacă mai aveţi nevoie de ceva. Altfel, somn uşor.

Bărbatul plecă şi, în timp ce Charles aţâţa focul, Rose se afundă într-unul din balansoare, relaxându-se pentru prima oară după ceea ce îi păreau zile.

— Cred că o să dorm foarte bine.

— Să îţi iau pelerina?

Deşi nu voia să se mişte, îşi scoase pelerina şi i-o întinse.

— Cred că o să stau în locul ăsta. Pentru totdeauna.

Charles râse şi se duse în spatele scaunului ei, punându-şi mâinile pe umerii ei şi masându-i uşor ca să îi relaxeze.

Rose închise ochii şi gemu.

— Este perfect.

— La fel o să fie şi un somn bun. Stai aici. O să întind păturile şi pernele pentru tine.

Întorcându-se pe scaun, Rose privi cum el aşează două pături pe podea şi puse două perne lângă perete.

— Ai dormit mai puţin decât mine în ultimele două zile. Cred că mai ai puţin şi pici din picioare.

— Nicidecum.

Charles se întoarse spre ea, o luă de mână şi o ridică în braţe.

— Ce faci?

Rose îl lovi în joacă, bucurându-se de forţa braţelor care o ţineau.

— Te duc în pat.

— E ciudat, spuse ea, în timp ce el o aşează uşor pe pătură. Dintr-odată nu mai sunt atât de obosită pe cât crezusem.

Charles îi aruncă un zâmbet care o topi.

— Speram că o să spui asta.

Capitolul 25

Tack[6]: *(1) Totalitatea obiectelor cu care e dotat un cal de călărie, inclusive şaua, căpăstrul, hamul. (2) Un anumit tip de conduită, în special una care nu a mai fost încercată ca în exemplul: „Hotărâtă să încerce o nouă tactică, ea îşi strecură mâna sub vesta lui, trecându-şi-o peste abdomenul lui tare şi plat”.*

Rose îşi scoase agrafele din păr. Charles o privi uimit, ca şi cum ar fi făcut un ritual sacru, la care puţini muritori fuseseră martori. Cu fiecare agrafă pe care o scotea, cocul greu din vârful capului începea să cadă. După ce o scoase pe ultima, le aruncă pe toate în sac şi îşi trecu degetele uşor prin buclele ei rebele.

Charles îi dădu la o parte o şuviţă şi o răsuci în jurul degetului.

— Habar n-ai ce efect ai asupra mea.

Inima ei începu să bată mai tare.

— De ce nu-mi spui?

— Prefer să-ţi arăt.

Se dezbrăcară repede. El se descălţă în timp ce ea îi scoase jacheta. El îi dădu rochia jos, fără să ia în seamă faptul că era din lână, şi nu mătase elegantă. Ghetele ei şi ciorapii fură următoarele victime, fiind aruncate prin mica odaie. Peste puţin timp, ea rămase doar cu cămăşuţa de noapte, iar el cu pantalonii. Se trântiră pe patul improvizat, într-o încurcătură de braţe şi picioare, piele pe piele.

— Sper că nu te-a deranjat că te-am prezentat ca soţia mea. M-am gândit că ar uşura lucrurile, dar probabil ar fi trebuit să te avertizez.

— Îmi place şarada asta, recunoscu ea. Şi, sinceră să fiu, nu simt că e chiar o şaradă.

În momentul acela el deveni serios, ochii lui frumoşi fiind plini de intensitate. Aproape îndureraţi.

— Cum Dumnezeu sunt atât de norocos?

— Şi eu sunt norocoasă. Fiecare minut pe care-l petrec cu tine e un dar. Şi ca o persoană lacomă ce sunt,

---

6 În limba engleză are sensul şi de „harnaşament“ şi de „tactică“, (n.red.)

vreau mai mult. Mai mult din tine.

— În seara asta, avem o mulţime de minute împreună şi poţi fi cât de lacomă vrei. Chiar te încurajez. Îi deschise corsajul şi trase materialul mai jos, dezvăluindu-i sânii şi sfârcurile roz şi întărite. Chiar dacă nu îţi pot da averi sau un titlu, o să-ţi ofer cu mare drag tot ce am şi cine sunt. Îţi promit că o să te protejez şi că o să-ţi asigur tot ce ai nevoie.

Rose îl mângâie pe obraji şi îşi trecu buzele peste ale lui.

— N-am nicio îndoială în privinţa asta, spuse ea. Niciodată nu m-am îndoit de tine.

Ochii lui deveniră flămânzi şi neastâmpăraţi.

— Ai încredere în mine, nu-i aşa?

— Se subînţelege.

Privirea lui zăbovi pe sânii ei, încălzindu-i pielea.

— Relaxează-te.

Fierbând din cauza anticipării, Rose îşi puse capul pe pernă şi mâinile de o parte şi de alta, rezistând impulsului de a se acoperi.

— O să gust fiecare bucăţică din tine, îi promise el. Te avertizez, o să dureze ceva timp.

Un fior delicios o străbătu.

— Sunt toată numai a ta.

Dumnezeule, cât de chipeş era! Focul arunca umbre asupra corpului lui, evidenţiind conturul pieptului şi al abdomenului. Muşchii braţelor lui se încordară când el se mişcă deasupra ei, aplecându-se ca să îi sărute umărul şi gâtul. Cu fiecare atingere, ea aluneca şi mai adânc sub vraja lui. Întreaga ei lume se rezumă la el, ea şi pasiunea care ardea între ei. Cu palmele aspra îi mângâie fundul şi pielea moale din spatele genunchilor. Cu barba îi atinse uşor pântecul şi îi gâdilă interiorul coapselor. Cu limba, îi tachină zona intimă, transformându-i mâinile şi picioarele în jeleu şi interiorul în unt.

Aşa cum promisese, nu se grăbi, aducând-o la limita extazului şi ţinând-o acolo o eternitate.

— A trecut destul, spuse ea fără aer. Până şi cea mai

dulce tortură trebuie să se termine. Te rog.

— Aşteptarea aproape a luat sfârşit, iubire.

Charles se ridică, îşi dădu jos pantalonii cu o singură mişcare şi îi scoase corsajul.

— Vino cu mine.

Minunat de gol, o luă de mână în timp ce se îndreptă spre unul din balansoarele din faţa focului. Se aşeză pe scaunul de lemn şi o trase spre el, ghidându-i şoldurile până îl încălecă. Degetele ei abia atingeau podeaua şi dacă se împingea, scaunul de mişca.

Rose se uită în jos, între ei, roşind când îl văzu erect şi excitat.

— Vreau să ţin minte tot ce ar legătură cu tine, spuse el. Gustul pielii tale, sunetul gemetelor şi moliciunea buzelor.

— Nu cred că am cum să uit noaptea asta. Este ca un vis pe care l-am avut de un milion de ori până acum şi unul pe care tot vreau să-l retrăiesc.

Apoi îl luă înăuntrul ei, lăsându-se pradă ritmului pe care corpul ei îl dorea. De fiecare dată când se lăsa în jos, luându-l şi mai adânc, el gemea şi propria lui plăcere se mărea. Degetele lui erau lipite de carnea moale a fundului ei, cerând mai mult de la ea, trăgând-o mai aproape. Gura lui găsi un sfârc şi, în timp ce îl sugea, trimitea fiori dulci în trupul lui Rose.

Simţea că pluteşte, liberă şi fără greutate. Iar când el începu s-o penetreze mai repede, începură pulsaţiile intense, care o ridicară şi mai sus. Rose avu nevoie să se ţină de ceva, aşa că îl prinse de braţe şi îi strigă numele.

— Da, o îndemnă el. Termină odată cu mine!

Şi asta făcu. Îşi lăsă capul pe spate şi fiecare muşchi din corpul ei se încordă în aşteptarea fericirii pure. Gemu în timp ce valurile o cuprinseră, copleşindu-i corpul, mintea şi sufletul.

Muşchii de la gâtul lui se încordară, şi Charles gemu când termină şi el. O ţinu strâns, până când Rose se prăbuşi peste el, delicios de satisfăcută. Rămaseră acolo, uniţi, minute bune, niciunul din ei nedorind să se mişte.

Într-un final, el o sărută pe frunte şi o privi în ochi.

— Rose, tu eşti centrul lumii mele. Am încercat să mă prefac că nu e aşa, că pot merge în America şi să găsesc acolo ce tot caut, chiar dacă tu erai la depărtare de un ocean. Dar am nevoie de tine. De bunătatea ta, de înţelepciunea ta. Am nevoie de tine.

Cuvintele lui o încălziră. Era bine să simtă că cineva avea nevoie de ea. Oamenii nu plecau dacă aveau nevoie de tine. Dacă nu era acelaşi lucru ca dragostea, era foarte aproape. Era suficient pentru ea, cel puţin pentru moment.

— Şi eu am nevoie de tine.

Uşor, el o ajută să se ridice, apoi o duse la pături.

— Odihneşte-te, mă duc să văd ce bunătăţi ne-a dat Matilda. Se uită în coş şi îi zâmbi lui Rose. Rulouri cu mere şi scorţişoară. Ia o gură.

Împărţiră un rulou şi apoi încă unul, savurând fiecare bucăţică gustoasă.

— Cred că Matilda are o slăbiciune pentru tine, spuse Rose.

— E farmecul meu, confirmă Charles în timp ce îşi lingea o firimitură de pe deget.

Rose se întinse leneşă şi căscă.

— Domnule Holland, pe mine, cu siguranţă, m-ai fermecat.

El o înveli şi o sărută tandru.

— Abia am început. Vise plăcute, Rose.

Ochii i se închiseră şi greutatea braţului lui peste talia ei o făcu să se simtă în siguranţă. Se ghemui mai aproape de el, bucuroasă că în acea noapte nu vor avea nicio grijă. Doar intimitate, confort şi plăcere.

*

Când Charles se trezi de dimineaţă, ascunzătoarea lor idilică era cu câteva grade mai rece decât în noaptea care se încheiase. Focul se stinsese şi aerul rece intra pe sub uşă şi pe lângă ferestre.

Rose dormea ghemuită sub pături. Pielea ei albă şi

părul roşcat o făceau să semene cu o nimfă a pădurii. Deşi Charles nu ar fi vrut să o trezească, trebuiau să plece. Voia să plece înainte ca Neville şi Matilda să vină să vadă dacă mai erau acolo. În plus, dacă mergeau destul, puteau ajunge în Londra înainte de căderea nopţii.

— Bună dimineaţa, spuse el uşor, dându-i la o parte o şuviţă de pe obraz.

Rose clipi somnoroasă, zâmbi şi îşi arcui sprânceana.

— Într-adevăr, e o dimineaţă bună.

— E timpul să ne îmbrăcăm. Deşi s-ar putea să nu fiu zdravăn la cap doar pentru că ţi-am sugerat să pui haine pe tine.

— Nu, cred că e prudent să ne îmbrăcăm.

Rose se ridică tremurând şi îşi trase o pătură peste umeri.

— Cât mai avem până ajungem la Londra?

— Poate în seara asta.

O gamă de emoţii i se putură citi pe faţă – uşurare, teamă şi hotărâre.

Charles o strânse de mâini.

— Probabil că ai emoţii pentru că o să-ţi vezi mama după atâţia ani.

— Da. Nu ştiu la ce să mă aştept, dar ştiu că trebuie s-o văd.

— O să o pregătesc pe Pandora cât te îmbraci. E un castron cu apă pe vatră în caz că vrei să te speli şi o pâine în coş, în caz că ţi-e foame. Mai ai nevoie de ceva?

— Nu, mulţumesc. Rose oftă în timp ce se uită în jur. Trebuie să recunosc, sunt puţin tristă că plec de aici.

Charles se emoţionă. Cine ar fi crezut că fiica unui duce poate fi fericită dormind pe podeaua unei cabane rustice? Şi totuşi, nu avea de ce să nu creadă în sinceritatea cuvintelor ei. Îl făcură să vrea să dea la o parte pătura de pe ea şi să o satisfacă din nou, dar se abţinu. Vor mai fi multe dimineţi şi după-amiezi şi nopţi.

— Mă întorc repede, spuse el, sărutând-o pe obraz, după care îşi trase haina pe el şi o lăsă singură în cabană.

Afară, soarele tocmai apăruse peste linia copacilor şi

primele raze străluceau pe câmpurile îngheţate, promiţând o zi însorită. Charles se simţi mai uşor decât o făcuse de ani întregi. O putea face fericită pe Rose şi asta avea de gând să facă. Dar mai întâi, trebuia să o ducă în siguranţă în America. O luă pe Pandora din grajdul mic în care îşi petrecuse noaptea alături de vacile lui Neville, o duse la cabană şi o legă de unul dintre copacii mari. Când bătu la uşă, Rose răspunse:

— Intră.

Îmbrăcată în rochia ei de lână şi cu pelerina neagră, stătea în mijlocul încăperii, punându-şi mănuşile.

— Sunt aproape gata, spuse ea.

Aranjă camera şi puse totul la loc. Păturile erau împăturite şi aşezate în colţ, împreună cu pernele şi altceva. Ceva argintiu.

— Aia e…?

Arătă către materialul luxos, care făcea notă discordantă cu păturile şi materialele de rând.

— Matilda?

Nu părea politicos să spună asta, dar doamna mai în vârstă nu va încăpea în rochia lui Rose.

— Nu are nevoie de o asemenea rochie.

— Atunci poate într-o zi nepoatele ei o vor folosi. Mi se pare inutil să iau ceva atât de nepractic în călătoria noastră. Nu e ca şi cum o să am nevoie de ea.

Rose vorbi fără urmă de amărăciune sau regret, însă Charles simţi cuvintele ca pe o lovitură în plex.

Capitolul 26

Rose şi Charles călătoriră toată ziua şi când se lăsă noaptea, luară o cameră la Pelican, un han mic de la periferia Londrei. Din nou pretinseră că erau căsătoriţi, însă Charles îi dădu hangiului alte nume.

Era riscant să oprească la han, iar Rose bănui că Charles făcuse asta de dragul ei. Faţa ei era atât de rece că

abia îşi putea mişca gura şi limba ca să vorbească. Nu-şi mai simţea degetele de la mâini şi de la picioare după câteva ore de călărit. Cu toate că hanul nu era luxos, o odaie caldă şi un pat adevărat păreau un adevărat răsfăţ.

Cum intrară în camera mică, Charles lăsă bagajele jos, închise uşa şi o luă în braţe, sărutându-i obrajii şi frecţionând-o pe braţe şi pe spate.

— Eşti îngheţată.

— Sunt bine, îl asigură ea.

— Ar fi trebuit să-mi spui, o certă el. Ne-am fi putut opri mai devreme.

Ea îşi băgă mâinile pe sub haina şi jacheta lui şi le întinse pe spatele lui, savurându-i căldura corpului.

— Mă dezgheţ foarte bine, spuse ea, sărutându-l pe gât.

Privirea pe care i-o aruncă Charles fu un amestec de afecţiune şi scepticism.

— O să cer să ne trimită aici nişte ceai cald şi cina. Între timp, vreau să te descalţi, să te sui în patul ăla şi să stai sub pături până mă întorc.

— După care o să mi te alături? îl întrebă ea zâmbind.

— Cu mare plăcere. Îi prinse faţa între palme şi o sărută, un sărut care alungă frigul. Sub pături, spuse el ferm. O să mă întorc repede.

Rose se aşeză pe singurul scaun din cameră şi îşi dădu jos ghetele, încă îngheţată. În timp ce îşi masa degetele, se uită pe fereastră, la stelele care sclipeau pe cerul negru.

Erau aproape de oraş. Pe parcursul ultimilor kilometri, se întâlniseră cu mai mulţi călători şi văzuseră mai multe prăvălii şi taverne decât în ultimele două zile laolaltă. Asta însemna că era mai aproape de casă.

Casă, cu dormitorul ei confortabil şi tabla de şah preferată şi cu rafturi cu cărţi îndrăgite.

Atât de aproape de Owen, de Belle şi de micuţa lor fiică, Lizzy; de Daphne şi de Ben; şi de Sophia. Olivia şi James se vor întoarce din Egipt zilele astea.

Înghiţi nodul brusc şi dureros din gât şi scutură din

cap. Eleganta casă din Mayfair nu mai era căminul ei. Viaţa ei era cu Charles acum şi oricâte avantaje ar fi avut casa ei din copilărie, nu-l avea pe el.

Cu toate astea, se întrebă ce făceau fratele ei şi Belle în acel moment. Până acum, auziseră de scandal. Owen era probabil o treime vânăt de furie şi două treimi îngrijorat. Dacă Olivia auzise vestea, ar fi înţelegătoare, dar îngrijorată din cauza aparentei rupturi din mica lor familie. Familia era totul pentru Olivia.

Şi pentru Rose.

Îşi dădu jos pelerina, o atârnă de cuier şi se sui în pat, complet îmbrăcată. Încercă să nu se uite la vopseaua de pe pereţi care se scorojea sau la pânzele de păianjen din colţurile tavanului. Nu se concentră la salteaua plină de cocoloaşe sau la aşternuturile pătate. Lucrurile astea nu o afectau prea mult.

Dar gândul că nu îi va vedea pe Olivia şi pe Owen vreodată era îndeajuns să-i frângă inima.

Îşi trase păturile până la bărbie tremurând şi încercând să-şi alunge lacrimile. Dacă Charles ar vedea-o plângând, ar ghici profunzimea disperării ei, ar duce-o la Owen imediat şi ar dispărea din viaţa ei pentru totdeauna, o perspectivă care era la fel de înfricoşătoare.

Aşa că închise ochii şi îşi spuse că era copleşită de emoţii doar pentru că îi era frig şi foame, şi atât de obosită. Şi pentru că Charles nu era acolo să o ia în braţe.

O bătaie uşoară la uşă o făcu să tresară.

— Sunt doar eu.

Charles deschise uşa încet, ţinând o tavă într-o mână.

— Nu am vrut să te sperii. Uite, ţi-am adus cina.

Rose expiră uşurată. Simplul fapt că îl văzu pe Charles o calmă şi îi distrase atenţia de la durerea ei. Era imposibil să fie supărată când se uita la faţa lui frumoasă, la umerii laţi şi la şoldurile lui înguste.

Charles se apropie de ea şi se uită la tavă.

— Să o pun pe pat?

— Pe scaun, cred.

Încruntându-se, făcu ce îi spuse.

— Nu vrei să mănânci?

— O s-o fac în cele din urmă, murmură ea, întinzând braţele către el.

Un zâmbet lumină faţa lui Charles, care puse tava pe scaun şi se aşeză pe pat, lângă ea.

— Îţi aprob priorităţile, dar n-o să te deranjeze dacă ţi se răceşte mâncarea?

— O să fiu dezamăgită dacă nu se întâmplă asta.

Oftând, îl trase spre ea şi îl sărută.

Îl sărută până când nu mai era loc pentru durere, dor de casă sau suferinţă. Până când era ameţită de dorinţă şi slăbită. Până când tot ce mai simţi fu ritmul perfect al corpurilor lor care se împreunau şi explozia de plăcere care îi copleşi pe amândoi.

*

Charles păru schimbat în dimineaţa următoare. Nu era distant, dar mai puţin jucăuş. Mai concentrat pe ce trebuiau să facă, şi anume să o viziteze pe mama ei în spital şi să cumpere bilete pentru următorul vas care pleca spre America. Se îmbrăcară în tăcere, îşi făcură bagajele şi părăsiră hanul înainte de răsăritul soarelui.

Rose stătu pe şa, în faţa lui, bucurându-se de frumuseţea tăcută a răsăritului îngheţat. Având dureri de la trei zile de călărit, era recunoscătoare că vor ajunge în Londra în scurt timp, dar şi temătoare. Nu se mai putea preface că totul era o mare aventură după care se va întoarce la viaţa ei normală, cu servitoare, conace şi croitorese. Lumea ei se schimbase pentru totdeauna şi, deşi nu voia decât să fie cu Charles, îi va fi dor de viaţa pe care o trăise.

— Prima oprire o să fie la docuri, spuse Charles, ca să ne cumpărăm bilete pe un pachebot. Nu-mi place gândul că o să te iau în locul ăla, dar îmi place şi mai puţin gândul de a te lăsa singură.

— Sunt sigură că experienţa o să mi se pară captivantă.

— Să sperăm că nu prea captivantă.

— Ştii când pleacă următorul vas?

— Nu, dar sper că mâine sau poimâine. Cu cât stăm mai mult în Londra, cu atât ne aflăm într-un pericol mai mare.

Una sau două zile. Încercă să nu se gândească la cât de puţin timp însemna asta ca să-şi ia rămas-bun de la mama şi de la viaţa ei. Se rezemă de pieptul lui şi se uită la el.

— Îţi faci griji că vom fi prinşi?

Uitându-se spre orizont, Charles clătină din cap.

— Singura mea grijă e să te protejez pe tine.

— Faci o treabă grozavă.

— Serios? Charles râse fals. Cum rămâne cu noaptea când a trebuit să dormi într-un grajd? Sau cu cele trei zile în care ai călărit ore întregi în frig?

— Nu aveam cum să evităm asta. În plus, nu am nevoie să fiu răsfăţată.

— Poate că nu. Dar dacă tu crezi că ultimele zile au fost dificile, ei bine, vor părea raiul pe pământ după călătoria noastră de şase săptămâni către America.

— Nu am rău de mare, îl asigură ea.

— Asta e bine. Până şi celor mai experimentaţi marinari le e rău în timpul furtunilor puternice. Şi vor mai fi şi alte greutăţi. Mâncare groaznică, te poţi aştepta la mult hering şi pâine cu usturoi, şi foarte puţină intimitate.

Dacă Rose n-ar fi ştiut mai bine, ar fi crezut că încerca să o sperie. Să o facă să se răzgândească. Nu dădu înapoi.

— O să mă descurc.

— O să încerc să iau o cabină pentru noi, dar mă tem că nu o să fie la clasa întâi.

Îi evită privirea, ca şi cum ar fi fost ruşinat. Ca şi cum se temea că o dezamăgea. Sufletul o duru.

— Nu mă aşteptam la clasa întâi. Ca să-ţi spun adevărul, sunt fericită să ştiu că nu vom sta la comun.

Charles scutură din cap, consternat.

— Nu te-aş face niciodată să treci prin asta.

— Dar dacă nu aş călători cu tine? Ai fi stat acolo.

Charles ridică din umeri.

— Probabil.

— Atunci ar trebui să mă laşi să plătesc diferenţa de preţ.

— Nu.

Răspunsul era final. Hotărât.

— De ce nu? Sunt bani pe care ai putea să îi foloseşti apoi pentru a cumpăra pământ.

— Rose, nu o să iau bani de la tine. M-ai eliberat din închisoare şi acum laşi totul în urmă ca să vii cu mine. Pot măcar să îţi cumpăr un afurisit de bilet la clasa a doua.

Lui Rose îi venea să îl zgâlţâie ca să îl facă să înţeleagă, însă un sărut ar fi fost mai eficient. Din păcate, nu putea face nimic în timp ce călăreau, aşa că se bază pe cuvinte, un substitut sărac pentru cealaltă variantă.

— Nu am vrut să te jignesc sau să sugerez că nu poţi avea grijă de mine.

— Nu? Atunci ce ai vrut să spui?

Lacrimile îi ardeau în spatele ochilor. Cum l-ar putea face să înţeleagă?

— Am nişte bani. Nu mulţi, dar dacă o să ne construim o viaţă împreună, nu văd de ce i-ai refuza. Nu contează de la cine vin, acum o să fim împreună pentru totdeauna, nu-i aşa?

Charles trase hăţurile, iar Pandora se opri. Rămase tăcut câteva secunde. În cele din urmă, spuse:

— Nu vezi? Deja ţi-am luat totul. Şi chestia asta mă omoară. Vreau să te las cu ceva al tău şi poate aşa voi reuşi să-mi păstrez o urmă de respect.

O lacrimă îi curse pe obraz. Voia să ia monedele afurisite şi să le arunce pe jos, pentru că interveniseră între ea şi Charles şi le distrusese armonia.

— Cât ai de gând să te pedepseşti?

— Nu ştiu.

— Pentru că atâta vreme cât o faci, mă pedepseşti şi pe mine.

Charles blestemă încet, îi şterse lacrimile şi o îmbrăţişă. Nu era chiar o scuză, dar părea să fie tot ce

puteau oferi în acel moment.

— Nu am vrut să te supăr, spuse el.

— O să fiu bine.

Dar nu era sigură de asta, cel puţin nu până când Charles îşi dădea seama că ea avea nevoie de el nu numai pentru protecţie şi ca să-i asigure bunăstarea. Mai mult decât orice, în acel moment avea nevoie de un partener.

*

— *Perseverance* pleacă peste patru zile. Casierul îşi aranjă ochelarii şi verifică registrul din faţa lui. A mai rămas o singură cabină privată. Nu are hublou, dar veţi avea acces la punte când veţi avea nevoie de aer curat.

— Sună minunat, spuse Charles.

Rose îl strânse de mână.

— O luăm.

În timp ce Charles plăti, casierul le scrise numele. Sau mai degrabă numele false. Rose avusese trei nume diferite de femeie căsătorită în ultima săptămână şi nici măcar nu se măritase.

Charles spusese că va încerca să procure rapid o licenţă specială ca să se poată căsători în Londra, dar Rose îl descurajase. Era prea riscant având în vedere că încercau să nu fie detectaţi de poliţie şi de familia ei. Vor avea timp mai târziu pentru asta. Poate când vor fi pe mare. Nu va fi nunta la care visase, dar, atât timp cât era cu Charles, va fi îndeajuns.

— Patru zile, repetă Charles. Aş vrea să putem pleca mai devreme, dar aşa o să avem timp să o vizităm pe mama ta şi să cumpărăm haine şi alte obiecte de care vei avea nevoie pe drum.

Rose se încruntă. I se părea o risipă să dea banii pe rochii şi pe lenjerie, când avea un şifonier plin la doar câteva străzi distanţă – dar ar fi putut la fel de bine să fie în India, la ce şanse avea să le ia. Durerea provocată de discuţia aprinsă din acea dimineaţă încă nu dispăruse, şi Rose avea impresia că dacă va refuza să cumpere câteva

obiecte necesare, Charles va fi şi mai ofensat. Aşa că schimbă subiectul discuţiei:

— Unde o să stăm cât suntem în Londra?

— Am un prieten care are o prăvălie, la câteva străzi de debarcader. Închiriază camerele de deasupra magazinului, şi mă pot baza pe discreţia lui.

Ideea că îl va întâlni pe unul dintre prietenii lui Charles o încântă şi o intrigă.

— Ce fel de afacere are?

— O casă de amanet. Patrick are tot felul de lucruri, dar specialitatea lui sunt obiectele mecanice. Cumpără ceasuri stricate, cutii muzicale şi alte lucruri de genul ăsta, le repară şi le vinde cât să obţină profit.

— Abia aştept să îl cunosc, spuse ea.

— Deja ştie puţin despre tine, recunoscu Charles.

— Poftim?

— E cel care îmi citea scrisorile tale.

*

Charles şi Rose se aflau pe Cannon Street, în faţa prăvăliei, el cu pălăria trasă pe frunte, ea cu gluga pe cap, şi aşteptau ca singurul client să părăsească magazinul. Rose admiră vitrinele aranjate ale magazinelor şi produsele colorate expuse. Străzile erau pline de birje, oameni care se grăbeau la muncă, băieţi care vindeau ziare şi fete care vindeau portocale.

Îşi dădu seama că mai fusese în acel loc. Librăria surorii ei vitrege era în apropiere. Cu alocaţia generoasă pe care i-o dădea Owen, Olivia nu mai trebuia să se ocupe de librărie, dar alesese s-o facă. Probabil chiar acum era în spatele tejghelei, ajutând un client, sau aranja cărţi. Rose îşi dorea cu ardoare să o vadă.

— Eşti bine? întrebă Charles. Pari puţin tristă.

Rose ştia că ar trebui să-i spună că magazinul Sophiei era în apropiere, dar atunci el ar fi insistat să părăsească zona şi nu şi-ar mai vedea prietenul. În plus, ar trebui să găsească altundeva cazare, posibil mai scump. Rose va

evita pur şi simplu librăria şi îşi va ascunde faţa când era afară. Erau numai patru zile.

— Sunt bine, spuse Rose. Cred că am emoţii că o să-mi văd mama mai târziu.

Era adevărul, chiar dacă nu tot.

Charles îi zâmbi înţelegător.

— O să fiu alături de tine, azi şi întotdeauna.

— Ştiu.

Însă inima îi tresări de bucurie când îl auzi spunând asta.

— Nu mai sunt clienţi în prăvălie, spuse el. Hai să mergem.

Traversară şi intrară în magazin, iar clopoţelul mic de deasupra uşii scoase un clinchet. Patrick îşi ridică privirea de la masa plină de arcuri metalice, piuliţe, şuruburi şi alte obiecte, oarecum iritat de întrerupere. Însă expresia i se schimbă când îşi recunoscu prietenul.

— Holland!

Se şterse de şort, şi-l dădu jos şi îl aruncă pe masă. Bărbaţii dădură mâna şi se bătură pe spate. Zâmbetele lor largi arătau că erau cu adevărat bucuroşi să se vadă şi, pentru prima oară, Rose îşi dădu seama că nu era singura care va rupe relaţii când vor pleca în America. Şi Charles făcea sacrificii.

— Ea este logodnica mea, Rose.

Faptul că Charles o prezentă cu numele ei adevărat arăta câtă încredere avea în Patrick, dar lăsă deoparte „lady” şi numele de familie. Poate simţise că acele formalităţi ar fi creat o barieră inutilă între ea şi prietenul lui cel mai bun. Oricare ar fi fost motivele lui, îi plăcu să fie ştiută doar ca Rose.

Îşi dădu gluga jos şi întinse mâna.

— E o plăcere să te cunosc.

Îşi plimbă privirea prin magazin, plin ochi de ornamente, obiecte de artă şi genul de comori ciudate pe care le găseşti în pod.

— Ai un magazin fascinant.

Patrick se lumină la auzul complimentului. Rose văzu

că încerca să îşi dea seama dacă era aceeaşi fată îndrăgostită care îi tot scrisese lui Charles.

— Ne ştim de mulţi ani, confirmă Charles, şi ne-am reunit de curând. Tocmai ne-am luat bilete pentru următorul pachebot către America. Plecăm peste patru zile.

— America, în sfârşit.

Rose simţi o urmă de nostalgie în vocea lui Patrick.

— Felicitări, prietene. Apoi, pe un ton mai voios, continuă: Cred că e cazul pentru un toast.

— Nu încă, ripostă Charles. Din motive pe care nu le pot discuta, există mai mulţi oameni care nu vor să plecăm. Avem nevoie de un loc unde să stăm, unde să ne ascundem.

— Ştii că eşti bine-venit aici. Îi zâmbi lui Rose. Amândoi.

— Eşti foarte amabil, spuse ea. Patrick se uită prin vitrină şi începu să se îndrepte către uşă. Se pare că o să vină un client, dar ştii cum să ajungi sus. Faceţi-vă confortabili şi îmi puteţi spune mai multe mai târziu. Sau nu.

Îşi ridică o sprânceană şi apoi îşi întoarse atenţia către domnul care intra în magazin.

Charles trase o perdea groasă din spatele magazinului, dezvăluind mai multe rafturi, mai multe antichităţi şi o scară îngustă care ducea la etaj.

— Pe aici, spre camera dumneavoastră, milady.

Rose îl urmă pe scări, bucuroasă că nu pomenise nimic de Sophia sau de librărie. Charles merita să petreacă un timp cu prietenul lui înainte să plece din Anglia.

Iar ea găsi puţin confort la gândul că Sophia era aproape.

Nu se va gândi la restul familiei, cel puţin nu pentru moment.

În următoarele zile, se va concentra să stea ascunsă şi, spera ea, să facă pace cu mama şi cu trecutul.

Capitolul 27

Împovărat: (1) Cu referire la un cal e obişnuit cu şaua şi călăreţul. (2) Dărâmat, deseori ireparabil, ca în exemplul: „Supărarea şi tristeţea din copilărie o lăsaseră împovărată – dar nu fără speranţă”.

Rose stătea în holul spitalului Sf. Bartolomeu, în faţa unei încăperi cu o duzină de paturi. Infirmiera-şefă de lângă intrare le spuse el şi lui Charles că pacienţii în stadiile avansate ale unor boli erau în aripa de nord a primului etaj. Pe Rose o trecură dintr-odată valuri de căldură şi lărgi nodul pelerinei de la gât, făcându-şi vânt cu mâna.

Charles se încruntă îngrijorat.

— Să îţi iau pelerina?

Rose scutură din cap şi începu să se plimbe.

— Am aşteptat atât de mult să o văd, să vorbesc cu ea. Iar acum că sunt aici, nu ştiu ce să-i spun.

— Spune-i ce e în sufletul tău.

Rose îşi frământă mâinile.

— Şi dacă nu ştiu ce e în sufletul meu?

Dar nu asta era, de fapt, problema. Partea înfricoşătoare era că nu avea habar ce era în sufletul mamei ei.

— Dacă refuză să mă vadă sau să stea de vorbă cu mine?

Buza de jos îi tremură când se gândi la asta. Era posibil să se fi dat peste cap pentru nimic.

Charles o mângâie pe braţe.

— I-ai citit scrisorile. Părea singură. Nu cred că o să-ţi întoarcă spatele.

— Poate e prea slăbită ca să vorbească, poate nici nu mai este conştientă.

Charles o luă în braţe şi o sărută pe frunte.

— Poate aşa e, dar ce e important e că eşti aici, cu ea.

Rose înghiţi nodul din gât.

— Mă rog să nu fie prea târziu.

— Şi eu.

O ţinu de umeri, o privi în ochi şi reuşi s-o facă să zâmbească.

— Ironia este că în timp ce tu-ţi faci griji că nu o să ştie că eşti aici, eu sunt îngrijorat că o să-şi dea seama că eşti cu mine şi nu o să-mi dea binecuvântarea.

— Nu avem nevoie de binecuvântarea ei, spuse Rose. Sau de a oricui altcuiva.

Deşi ar fi fost frumos dacă cineva, oricine, din familia ei ar fi fost de partea lor.

— Atunci hai să mergem şi să facem ce ţi-ai propus.

— Trecutul meu e o parte din mine, spuse ea, mai mult pentru ea însăşi decât lui. Dar nu e cine sunt.

— Exact, încuviinţă Charles.

— Sunt pregătită.

Cu capul sus, intră în camera din faţa lui Charles, făcându-i semn infirmierei care se grăbea pe culoar în timp ce ea scruta paturile, uitându-se după o femeie blondă, micuţă, cu un aer elegant.

O femeie urlă de durere sau nu era în toate minţile. Sau ambele. Când Rose o privi şi îşi dădu seama că nu era mama ei, simţi uşurare amestecată cu vinovăţie.

Grăbi pasul şi, aproape de fundul încăperii, auzi o voce:

— Rose? E posibil? Chiar tu să fii?

O femeie fragilă, cu părul ciufulit şi trasă la faţă se ridică în capul oaselor, acoperindu-şi gura cu o mână.

Dumnezeule! Era mama!

Cumva, târându-şi picioarele ca de plumb, Rose reuşi să ajungă la pat.

— Eu sunt.

— Nu-mi vine să cred. Cum de ai ştiut că sunt…?

Vocea ei fragilă se pierdu.

Rose inspiră adânc. Mama ei arăta atât de diferit, atât de bătrână.

— Răspunsul la această întrebare e destul de lung,

dar nu trebuie să ştii decât că am vrut să te găsesc. Mă bucur că am reuşit. Îmi pare rău că eşti bolnavă şi prinsă în acest loc.

Mama îşi trase pătura la piept, ascunzând rochia pătată pe care o purta şi îşi aranjă părul, ca şi cum ar fi fost motiv de ruşine.

— Foarte frumos din partea ta că ai venit. Privi în altă direcţie. Dar trebuie să recunosc, o parte din mine îşi doreşte să nu o fi făcut.

Rose îşi ridică degetele la tâmplele care îi zvâcneau şi închise ochii.

Ar fi putut să se ridice şi să iasă din cameră, din spital şi din viaţa mamei pentru totdeauna. Ar fi fost cea mai uşoară variantă pentru ea, poate pentru amândouă.

Apoi mâna calmă şi caldă a lui Charles se odihni pe spatele ei, oferindu-i putere şi încredere. Rose deschise ochii şi spuse:

— Ei bine, sunt aici şi, atât timp cât sunt, cred că ar trebui să încercăm să facem ca vizita asta să fie plăcută, nu crezi?

Mama tuşi într-o batistă şi încuviinţă.

— Presupun că da.

Rose îl trase pe Charles în faţă.

— Mamă, ţi-l aminteşti pe domnul Charles Holland?

Femeia ezită, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama ce căuta grădjarul cu fata ei, apoi zâmbi slăbită.

— Bineînţeles. Drăguţ din partea ta să o însoţeşti pe Rose.

Rose zâmbi uşurată. Poate încă mai exista o urmă de speranţă pentru relaţia lor mamă-fiică.

— Sunt sigur că aveţi multe de discutat. O să aduc un scaun şi o să vă las să vorbiţi.

Rose rămase acolo, simţindu-se ciudat, după care se hotărî că era mai bine dacă amândouă depăşeau această senzaţie cât mai repede.

— Owen şi Olivia nu ştiu că sunt aici. Nu ştiu nici măcar că tu eşti aici.

Mama încuviinţă încet.

— Înţeleg. Poate e mai bine aşa.

— Da, şi eu cred, pentru moment.

— Am vrut să vă cruţ de vestea despre boala mea şi de ruşinea asociată cu faptele mele din trecut. Îşi aranjă părul din nou, dându-şi o şuviţă după ureche. Dar nu o să mă prefac că nu sunt încântată să te văd. Ce femeie minunată ai devenit.

— Mulţumesc.

Charles se întoarse cu scaunul, pe care îl puse lângă pat.

După ce Rose se aşeză, îi şopti la ureche:

— Dacă ai nevoie de mine, o să fiu afară, pe hol. Rămâi cât timp crezi.

Rămase singure, ea şi mama rămaseră în tăcere, ca şi cum ambele analizau ce se întâmpla.

— Ai dureri mari? întrebă Rose.

— Uneori, recunoscu mama. Îmi dau laudanum când crizele de tuse sunt prea intense. Dar săptămâna asta a fost tolerabilă.

— Asta e încurajator, rosti Rose plină de speranţă.

— Nu o să-mi revin. Unii reuşesc să supravieţuiască acestei boli, dar eu ştiu că n-o s-o fac. Simt cum mă lasă corpul câte puţin în fiecare zi.

— Îmi pare rău.

Rose o strânse de mână.

Capul mamei căzu într-o parte şi părul îi căzu pe ochi.

— După tot ce am făcut, faptul că l-am înşelat pe tatăl tău şi v-am abandonat, asta merit.

Rose încercă să-şi ţină în frâu lacrimile. Era atât de ciudat cum se schimbaseră rolurile. Pe tot parcursul copilăriei ei, mama deţinuse controlul. Era echilibrată şi demnă. Rose se simţise mereu atât de mică şi nesemnificativă în prezenţa ei. Dorea aprobarea mamei, trăia pentru atenţia ei. Dar Rose învăţase să trăiască fără iubirea acesteia. Se bazase pe Olivia şi pe Owen şi, cel mai important, pe ea însăşi.

Iar acum, i se făcea milă de mama. Părea să se fi micşorat la jumătate din cât era, boala ştergând toate

urmele ducesei elegante care fusese odată.

Rose avea controlul şi răspunsurile pentru care venise. Chiar dacă nu ştia toate detaliile vieţii mamei, dacă îi fusese dor de petrecerile improvizate pe care le dădea cu ea şi cu Olivia sau dacă îşi amintea cântecul de leagăn pe care li-l cânta seara. Nu ştia ce făcuse mama în ultimii ani, unde fusese şi cu cine trăise. Genul acesta de întrebări o ţinuseră pe Rose trează noaptea, dar nu mai era cazul.

Se uită în ochii mamei şi văzu regret. Avea răspunsurile.

Întrebarea era ce urma să facă acum.

Rose nu îi datora nimic mamei. Părea să primească îngrijirea potrivită, şi Rose nu credea că cineva ar fi învinovăţit-o dacă s-ar fi spălat pe mâini de toată situaţia, i-ar fi spus la revedere mamei şi ar fi ieşit din spital pentru totdeauna. Poate chiar le-ar fi cruţat de durere. Ce rost avea să salveze o relaţie mamă-fiică, doar ca s-o rupă când pleca în America, peste câteva zile?

Dar Rose îşi aminti cum era să se simtă abandonată şi uitată. Nu îi putea face asta mamei.

— Vrei să ştii ce cred? întrebă Rose.

Mama încuviinţă.

— Nimeni nu merită o boală ca asta. Şi toţi meritǎm o a doua şansă. Toţi meritǎm iertare.

Mama clipi de câteva ori, apoi îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă. Deşi Rose fu tentată să facă la fel, se hotărî că nu aveau timp de sentimentalisme.

— O să mai fiu în Londra doar câteva zile, continuă Rose. Dar cât sunt aici, cred că ar trebui să ne cunoaştem din nou. Pot să-ţi povestesc despre Owen, despre minunata lui soţie Anabelle şi despre nepoata ta. Pot să-ţi povestesc despre Olivia şi chipeşul ei soţ şi despre expediţia lor în Egipt.

— Dumnezeule! Şi tu? Eşti căsătorită şi fericită?

— Mă tem că situaţia mea e puţin mai complicată, răspunse ea vag. Uneori viaţa ne obligă să luăm nişte decizii dificile.

— Diferenţa dintre noi două este că eu am luat

deciziile în mod egoist, gândindu-mă numai la propriile dorinţe şi mofturi. Tu, Rose, eşti generoasă. Nu te gândeşti la propriile nevoi şi te concentrezi prea mult la nevoile celorlalţi. Faptul că acum stai aici, lângă mine, e dovada.

Rose înghiţi nodul din gât şi expiră adânc.

— Presupun că am putea dezbate genul ăsta de lucruri toată dimineaţa şi voi fi fericită să o facem. Dar mai întâi trebuie să ne ocupăm de altceva.

Mama se încruntă.

— Hai să-ţi aranjăm părul, ce zici? Probabil ar trebui să mi-l aranjez şi pe al meu. Ai o perie?

*

Charles încercă să nu o deranjeze pe Rose când se dădu jos din pat dimineaţa următoare. Petrecuse trei ore alături de mama ei, iar întâlnirea o făcuse fericită, gânditoare şi epuizată. După încercările fizice şi emoţionale ale ultimei săptămâni, ar fi avut nevoie probabil de o săptămână întreagă de somn. Charles păşi în vârful picioarelor prin camera pe care o închiriaseră deasupra prăvăliei lui Patrick, îmbrăcându-se cât de încet putu. Rose era întinsă pe-o parte, cu un halo de bucle roşcate pe pernă. Buzele ei uşor deschise implorau să fie sărutate, iar el fu tentat să renunţe la planul lui şi să se bage din nou în pat, lângă ea.

Dar ţinea să facă asta pentru ea, să îi spună cât însemna pentru el. Şi nu putea începe destul de repede. Punându-şi jacheta, îi aruncă o ultimă privire, după care ieşi pe uşă. Coborî pe scări până la parter şi trecu de perdea, ajungând în magazinul slab luminat. Patrick era aplecat peste masa lui, examinând sistemul unei jucării mecanice la lumina lumânării.

Îl privi pe Charles cu coada ochiului şi îi făcu semn, fără să îşi ridice privirea.

— Te-ai trezit devreme. Te pregăteşti pentru călătorie?

— Nu chiar. Am nevoie de sfatul tău.

Patrick îşi lăsă jos penseta, îşi împinse ochelarii pe creştetul capului şi îi aruncă o privire întrebătoare.

— Sfat? Despre ce?

— Două lucruri. În primul rând, am nevoie de un loc de muncă pentru următoarele zile. Nu contează unde sau cât de greu e, dar trebuie să câştig nişte bani repede.

— Aş putea să te împrumut, se oferi Patrick.

— Nu, spuse Charles. Poate prea tăios. Trebuie să îi câştig.

— Credeam că încerci să stai ascuns.

— Da. O să folosesc alt nume, îmi fac treaba şi primesc banii.

Patrick încuviinţă gânditor.

— Am câteva contacte. Ai spus că mai e o a doua problemă. Are legătură cumva cu o anumită frumuseţe roşcată?

Charles îşi controlă impulsul de a şterge cu un pumn zâmbetul de pe faţa lui Patrick.

— Vreau să cumpăr un inel de logodnă. Ceva unic şi special.

— Aici cred că te pot ajuta.

Patrick se duse în spatele tejghelei, deschise un seif şi scoase o punguţă de catifea.

— Astea sunt cele mai frumoase pe care le am, spuse el, şi puse trei inele pe o bucată de material de pe tejghea.

Charles apropie lumânarea şi se uită la inelele strălucitoare.

— Asta, spuse Patrick în timp ce ridică un inel cu un smarald pătrat, a venit săptămâna trecută. Baroneasa spune că i-a fost dat de soacra ei şi, cum nu o putea suporta, preferă să scape de el.

Charles se uită la inel. Piatra s-ar fi potrivit cu tenul lui Rose şi şi-o punea imagina pe degetul ei subţire, dar ceva nu se potrivea. Puse inelul jos şi clătină din cap.

— Nu prea cred.

Patrick ridică un alt inel de aur şi cu un rubin mare, înconjurat de diamante.

— O curtezană l-a adus pe ăsta. Este o piesă foarte

valoroasă şi m-a asigurat că a muncit din greu pentru fiecare diamant. O să-ţi fac o ofertă foarte bună, bineînţeles.

Era prea ţipător pentru Rose.

— Apreciez, dar nici ăsta nu i se potriveşte.

Patrick îşi arcui o sprânceană şi ridică al treilea inel.

— Ce zici de ăsta? Modelul este elegant şi clasic.

Charles cercetă safirul elegant, dreptunghiular, înconjurat de câteva diamante.

— De unde a venit?

— Un gentleman mi l-a vândut. Avea nevoie de bani ca să-şi plătească o datorie. Am dat o nimica toată pe el.

— E drăguţ, se încruntă Charles.

— Dar nu e pentru Rose.

— Nu.

Prietenul lui îşi dădu ochii peste cap.

— Poate cât eşti la muncă azi, prinţul regent o să-mi intre în magazin cu ceva din colecţia personală a reginei.

— Trimite-i salutările mele, spuse Charles.

— O să găseşti de muncă pe Sawbush Street, numărul 56. Spune-i lui Jack că eşti prietenul meu.

— Mulţumesc. Când Rose coboară, poţi să-i spui că o să mă întorc la timp să o însoţesc la spital în seara asta?

— Da.

În timp ce Charles se îndreptă spre uşă, Patrick adăugă:

— Ai grijă. Nu ştiu cine te caută, dar nu aş vrea ca tu sau minunata ta logodnică să aveţi probleme cu trei zile înainte să plecaţi în America.

— Nu-ţi face griji, nu am de gând să ies în evidenţă, spuse Charles şi speră că Rose va face acelaşi lucru.

*

La puţin timp după ce se trezi, Rose se îmbrăcă şi coborî să îl caute pe Charles.

— Bună dimineaţa, Patrick, spuse ea veselă.

Acesta privi către un client care se plimba prin partea

din faţă a magazinului, îşi ridică degetul la buze şi se duse la ea.

— Nu ar trebui să fii aici.

— Ştiu, şopti ea, simţindu-se ridicol. Dar Charles nu e sus.

— A trebuit să plece, dar a spus că o să se întoarcă diseară să te însoţească la spital.

Rose încercă să-şi ascundă tristeţea. Crezuse că vor petrece ziua împreună, că vor vorbi, vor merge la cumpărături, îşi vor plănui viitorul, dar Charles se pregătea probabil pentru voiajul lor.

— Atunci pot să te ajut aici?

— Este prea riscant, te poate recunoaşte cineva. Mai bine aşteaptă-l sus.

— Aş putea sta în spate, sugeră ea. Am observat că majoritatea obiectelor depozitate au nevoie să fie curăţate.

Era puţin spus. Ar fi putut sta o săptămână să cureţe obiectele din camera din spate şi nu ar fi terminat nici măcar jumătate din ele.

— Praful face parte din ambianţă, spuse Patrick, uşor ofensat. Şi aş fi mai liniştit dacă ai sta în camera ta.

Clopoţelul magazinului sună din nou, în timp ce un alt bărbat intră şi se duse la tejghea.

— Trebuie să mă duc, dar promite-mi că o să stai sus până se întoarce Charles.

— Foarte bine.

Nu îi surâdea gândul de a sta închisă toată ziua, dar îşi spuse că va fi un exerciţiu bun pentru lunga călătorie peste Atlantic. Îşi petrecu cea mai mare parte a dimineţii plimbându-se prin cameră şi încercând să facă ceva productiv.

Se gândi să le scrie lui Owen şi Oliviei. Ar fi putut să închidă plicurile şi să scrie adresa, apoi să i le dea lui Patrick cu instrucţiuni să le trimită la o săptămână după ce ea şi Charles aveau să plece. Dar nu voia să-l deranjeze pe Patrick şi să-i ceară tot ce avea nevoie pentru scris. Acesta fusese destul de clar că trebuia să rămână la ea în cameră.

În plus, simplul gând că va scrie scrisori de rămas-bun

o umplu de tristeţe. Ce-ar putea scrie? „Îmi pare rău că am plecat fără să vă îmbrăţişez măcar, dar fug de lege. Dacă ajungeţi vreodată în America, faceţi-mi o vizită”.

Cum ar fi putut reda profunzimea durerii provocate de faptul că îi părăsea? Durerea era insuportabilă, dar necesară.

Nu, nu va compune scrisori azi.

Se va duce în schimb la fereastra camerei, care dădea în Cannon Street, şi va trage cu ochiul prin perdea. La lumina zilei, avea o privelişte excelentă către magazinele de peste drum. Negustorul de mărunţişuri, pălărierul şi librăria Sophiei.

Teancurile colorate de cărţi creau o imagine interesantă în vitrină, iar uşa galbenă şi luminoasă îi incita pe trecători să intre şi să se uite înăuntru. Dar nu cărţile o chemau pe Rose.

Sophia putea fi în magazin chiar în acel moment. Trecuse mult timp de când o văzuse, de când văzuse pe oricine din familia ei.

Rose ar fi dat orice să petreacă o oră cu ea, să vorbească, să râdă şi să plângă.

Nu era însă posibil. Nu pentru că nu avea încredere în Sophia, pentru că avea. Rose şi sora ei vitregă semănau din multe puncte de vedere, unul dintre ele fiind că păreau mereu să fie separate de mulţime. Şi ştia că Sophia ar fi înţeles de ce îl scosese pe Charles din închisoare, de ce fugiseră şi de ce trebuia să plece în America. Ea ar fi putut să le explice totul lui Owen şi Oliviei şi să-i consoleze când urmau să afle că sora lor plecase, l-ar face să-şi dea seama că nu era vina lor şi că nu ar fi putut să facă nimic ca să remedieze situaţia.

Dar Rose nu o putea implica pe Sophia, nu îi putea cere să-i mintă pe poliţiştii care poate ar fi mers să îi pună întrebări sau să ţină un secret faţă de Owen, care, probabil, o căuta disperat.

Îşi şterse lacrimile. Cel puţin era aproape de Sophia. Asta va trebui să fie îndeajuns.

Fără să-şi ia privirea de la fereastră, trase scaunul mai

aproape şi se aşează, atentă să-şi ţină faţa ascunsă în spatele perdelei. Stătu acolo mult timp, imaginându-şi cum Sophia lucra prin magazin. Mişcările ei eficiente, privirea ageră, zâmbetul încurajator.

Chiar dacă asta o făcu să se simtă mai singură, cel puţin trecu timpul mai repede.

Oamenii intrau şi ieşeau, însă lui Rose îi plăceau mai ales clienţii care plecau cu cărţi învelite în hârtie maro, pe care le ţineau aproape de piept şi zâmbeau cu gura până la urechi.

Un astfel de domn ieşi din magazin acum, cu un pachet mare la subsuoară. Avea o expresie blândă, şi Rose se întrebă dacă achiziţionase o carte pentru un copil sau pentru soţia lui, când deodată acesta se opri şi se întoarse să se uite în spatele lui…

Sophia.

Stătea pe trotuar, în spatele lui, fără haină, zâmbind şi fluturând pălăria bărbatului. Zveltă şi incredibil de graţioasă, râse şi i-o înmâna.

Acesta o luă şi făcu o plecăciune graţioasă, roşind.

Sophia se întoarse în magazin.

Rose o urmări cum mergea repede şi îşi freca braţele, până când rochia ei bleu simplă, dar frumoasă, dispăru pe uşă.

Aflată pe marginea scaunului, Rose îşi ţinu respiraţia în timp ce aşteptă să vadă dacă Sophia o să reapară.

Când nu o făcu, Rose îşi rezemă fruntea de pervaz şi ignoră nodul dureros din gât. Nu va plânge.

Peste câteva zile, o să pornească într-o aventură cu bărbatul pe care îl iubea şi, deşi nimic nu ar fi putut s-o facă mai fericită, se văzu nevoită să admită că o parte din ea îi jelea pe cei pe care trebuia să îi lase în urmă.

Capitolul 28

— Mă bucur că te-ai întors, spuse Patrick. Am

cumpărat o piesă interesantă de la un bătrân. Hai să vezi.

Charles îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei şi pe cele două de dinainte la docuri, încărcând saci de grâu pe un vas. Spatele, umerii şi braţele îl dureau, dar totul ar fi meritat dacă i-ar fi putut lua lui Rose un inel care i-ar fi arătat cât însemna pentru el.

Ceva ce era extrem de dificil pentru el să exprime.

Îşi dădu jos şapca, o puse la subsuoară şi îşi rezemă coatele pe tejghea ca să se uite mai bine la cea mai nouă achiziţie a lui Patrick. Acolo, pe o bucată de catifea neagră, era un inel delicat, cu o piatră pătrată de un roz pal.

— Este un diamant roz, explică prietenul lui cu mândrie.

Lui Charles îi plăcu şi, cel mai important, ştiu că şi lui Rose îi va plăcea.

— E perfect.

— Nu eşti curios să ştii al cui a fost? întrebă Patrick.

— Nu chiar.

Auzise destule poveşti despre curtezane blazate şi crai deprimaţi. Patrick ignoră răspunsul lui Charles şi începu să-i spună povestea:

— Un gentleman şarmant, fragil şi rezemat într-un baton a intrat în magazin de dimineaţă. A spus că inelul fusese al soţiei lui – Dumnezeu s-o odihnească în pace – cu care fusese căsătorit treizeci de ani. Ea a murit în urmă cu zece ani, dar seara trecută i-a vorbit în vis şi i-a spus că ar trebui să vândă inelul şi să folosească banii pentru o călătorie la ocean, ca să viziteze casa unde îşi petrecuseră luna de miere.

Charles ridică o sprânceană.

— Nu fi ticălos!

Patrick îşi ridică mâinile, plin de inocenţă şi sinceritate.

— Ce vrei să spui? E adevărul.

— E o poveste trasă de păr.

— Asta mi-a spus, îţi jur. Îşi puse mâna pe piept. Şi asta nu e tot. Mi-a mai spus şi că nimic nu l-ar face mai fericit decât dacă inelul ar ajunge la un cuplu de tineri

îndrăgostiţi, aşa cum fuseseră şi el şi Beatrice a lui.

— Cât i-ai dat pe el?

— Puţin mai mult decât merita. Dar am vrut să aibă destul cât să viziteze casa de lângă ocean.

— Da… da, locul unde şi-au petrecut luna de miere.

— Ce? Ar putea fi adevărat.

Charles aşteptă, dându-i prietenului său câteva momente ca să asimileze totul.

În cele din urmă, Patrick lovi tejgheaua.

— La naiba, pun pariu că nici măcar nu avea nevoie de afurisitul ăla de baston.

— O să cumpăr inelul de la tine, spuse Charles. O să-ţi dau cât i-ai dat. Nu vreau să ieşi în pierdere, mai ales după ce ne-ai dat un loc unde să stăm.

Preţul pe care îl spuse Patrick era puţin mai mult decât avea, dar putea recupera diferenţa dacă lucra câteva ore de dimineaţă, înainte să plece.

— Pune-l undeva bine şi o să-ţi dau banii mâine.

— Era o poveste romantică, spuse Patrick. Ar trebui să i-o spui lui Rose, sigur o s-o emoţioneze.

Charles râse zgomotos în timp ce se îndrepta spre scări.

— Nu e atât de credulă ca tine.

*

— Ultima noastră seară în Londra, spuse Rose.

Mergea împreună cu Charles spre spital, în ultima vizită la mama ei. Îşi ţineau feţele ascunse şi priveau în jos, atenţi să evite privirile directe ale trecătorilor.

— Ai îndoieli în ceea ce priveşte plecarea? Nu te-aş învinovăţi dacă ai avea.

— Nu, răspunse ea ferm. Dar schimbările sunt dificile. Cel puţin pentru mine. O să mă simt mai bine de îndată ce pornim la drum. E ca şi cum existăm între două luni, părăsim una şi intrăm în alta. Nu aparţinem nici unui loc.

— Aparţinem unul altuia.

Charles o strânse de mână, iar ea simţi un fior în

stomac.

Merseră în tăcere restul drumului şi în tot acest timp, Rose se gândi cât de mult să îi spună mamei şi cum să-şi ia rămas-bun. Făcuse aluzie la faptul că nu va sta mult în Londra, evitând întrebările ei şi dând răspunsuri vagi. Dar Rose nu mai putea amâna momentul.

Intrară pe uşa mare din faţă a spitalului, pregătiţi să fie asaltaţi de mirosul bobi. Charles o însoţi sus, până în faţa camerei unde se afla patul mamei ei.

— Să intru cu tine de data asta? Poate o să fie mai uşor.

— Nu, mulţumesc.

Mama era timidă chiar şi fără un bărbat imposibil de chipeş lângă patul ei.

— Poţi să ne laşi o oră? Cred că e suficient.

Însă Rose ştia că nu va fi.

— Cum vrei.

Charles se uită în jur, se asigură că nimeni nu îi privea şi îi fură un sărut.

— Curaj, iubire.

Rose zâmbi şi oftă când el plecă. Dacă acela era curajul, voia mai mult.

Simţindu-se mai uşoară, intră în camera mare şi se îndreptă spre patul mamei, doar că aceasta nu era acolo.

Gura i se uscă brusc. Rose fugi la cea mai apropiată infirmieră.

— Unde e ducesa?

— Cine?

Tânăra părea şocată şi epuizată.

— Mama mea. Pacienta care era în patul acela, acolo. Rose arătă spre patul gol şi fără aşternuturi. Era acolo ieri.

— Ah, doamna Sherbourne. A avut o noapte dificilă, aşa că am mutat-o în colţul de acolo, ca să o putem supraveghea.

Asistenta îi făcu semn lui Rose să o urmeze şi o conduse în partea mai întunecată şi mai tăcută a etajului. Pe o voce şoptită, îi spuse:

— Acolo este, se odihneşte. I-am dat laudanum acum

câteva ore. Probabil o să mai doarmă o vreme.

Rose se grăbi spre patul mamei, fiind atentă la respiraţia ei. Un mic scâncet îi ieşi din gât.

Slavă Domnului! Uşurarea o copleşi ca o ploaie, după care dispăru repede.

Infirmiera dădu să plece, însă Rose o prinse de braţ.

— Stai un pic. Cât o să dureze efectele medicamentului? Trebuie să vorbesc cu ea.

— Nu prea cred că va fi posibil, răspunse femeia ferm. Trebuie să se odihnească. Poate mâine.

— Tocmai asta este problema, mâine nu am cum. Nu mă pot întoarce.

— Eşti fiica ei?

Rose fusese atentă să păstreze relaţia lor secretă. Având în vedere că ea şi Charles fugeau de lege, cu cât mai puţini oameni îi ştiau identitatea, cu atât mai bine. Dar infirmierele de aici nu i se adresau mamei ei cu „Excelenţă” nici măcar cu „lady”. Poate mama nu dezvăluise că era ducesă. Sau poate le spusese, şi infirmierele crezuseră că începuse să înnebunească. Sau poate o crezuseră, dar nu le păsa.

— Sunt fiica ei. Iar mâine plec din Londra. Nu am avut ocazia să îi spun…

— Rose!

Mama ei o strigă de pe pat.

— Pleci?

— Se pare că ai noroc, spuse infirmiera. Dar e posibil să fie ameţită, încearcă să scurtezi vizita.

— Mulţumesc.

Femeia se îndepărtă, iar Rose luă paharul cu apă de lângă patul mamei, o ridică de umeri şi îi puse marginea paharului la buze.

— Regret că te-ai simţit mai rău.

Mama luă o gură de apă şi îşi lăsă capul pe pernă.

— Era de aşteptat. Unde pleci?

Deşi Rose se îndoia că-şi va aminti conversaţia, îi răspunse cu sinceritate:

— În America, cu Charles. Mă tem că nu ne vom

întoarce.

— Asta e bine. Un început nou. Mama tuşi în batista plină cu sânge, un sunet dureros. Nimeni de acolo nu o să ştie de comportamentul meu ruşinos şi de scandal.

Inima lui Rose se frânse.

— Nu de asta plecăm.

— Atunci, de ce?

Genele mamei fluturau ca şi cum s-ar fi străduit să-şi ţină ochii deschişi.

— E complicat, dar o femeie îl acuză pe Charles de o faptă oribilă, o infracţiune pe care el nu a comis-o. Rose se gândi că era mai bine să nu pomenească numele lui Lady Yardley. El nu poate să rămână aici şi, cum îl iubesc, nici eu nu pot.

Acum că rostise vorbele, situaţia nu mai păru atât de complicată.

— E groaznic, spuse mama.

— Da, groaznic şi nedrept.

— Charles e un bărbat bun şi decent. De fapt, Diana chiar l-a angajat ca… Mama făcu o pauză şi încercă să-şi ridice capul. Stai, Diana e cea care l-a acuzat?

Rose clipi. Mama era mai lucidă decât crezuse infirmiera.

— Da, Lady Yardley.

— Cândva am crezut că mi-e prietenă, dar s-a dovedit a nu fi loială.

— Ştiu. Îmi pare rău, mamă.

— Charles a negat acuzaţiile?

— Da, desigur. Dar ce magistrat l-ar asculta pe el în defavoarea lui Lady Yardley?

— Convinge-o să renunţe la acuzaţii, o îndemnă mama.

— Lady Bonneville a încercat s-o convingă, dar n-a reuşit.

— Eu aş putea s-o conving.

— Poftim? Un fior o trecu pe Rose. Cum?

— Ştiu lucruri pe care le-a făcut. Nu ar vrea să fie dezvăluite.

— Nu, mamă, nu îmi place ideea şantajului, chiar dacă Lady Yardley e o persoană groaznică.

— Viitorul tău şi al lui Charles nu ar trebui să fie hotărât de oameni ca ea. Reputaţia lui nu ar trebui pătată din cauza mândriei ei şi a dorinţei de răzbunare.

— Aşa e. Dar mă tem că răul a fost făcut.

— Şi-ar putea retrage declaraţia şi ar face asta, pentru ca propriul ei nume să nu fie pătat.

Poate că mama avea dreptate, dar era prea târziu. A doua zi urmau să se îmbarce.

— Te rog, lasă-mă să fac asta pentru tine. Nu pot să-ţi dau altceva, dar aş vrea să-ţi ofer asta, puţină speranţă.

Speranţă. Singura rămasă în cutia Pandorei.

— Foarte bine. Spune-mi şi o să mă rog ca vorbele tale să nu mă bântuie pentru tot restul zilelor.

Mama îi zâmbi cu afecţiune.

— Asta e Rose a mea. Prea bună pentru lumea asta. Dacă ai prefera să nu afli faptele Dianei, mai există o cale. Adu-mi hârtie, un plic şi un toc.

Rose încuviinţă.

— O să mă întorc imediat.

— Grăbeşte-te, draga mea, spuse ea slăbită. Nu mai am mult.

*

Pe drumul spre casă de la spital, Rose se bucură de noaptea friguroasă, recunoscătoare pentru libertatea relativă pe care le-o oferea întunericul.

Charles se tot uita la ea, ca şi cum ar fi încercat să îi afle emoţiile. Emoţii pe care ea încă le analiza.

— Cum a primit mama ta vestea că pleci?

Rose clipi, ca să-şi îndepărteze lacrimile.

— Cu o graţie neaşteptată. Vrea să fim fericiţi. Şi mi-a dat şi un cadou. Uite.

Se opri pe trotuar, îşi scoase lanţul simplu de la gât şi îi arătă medalionul din argint.

— Înăuntru sunt două portrete mici, făcute acum mult

timp. Unul cu Owen şi tata, celălalt cu mine şi Olivia.

— E minunat, spuse el.

Rose strânse medalionul la piept.

— Nu ar fi trebuit să îl accept, dar nu l-am putut refuza, mai ales că nu o să-i mai văd pe Olivia şi pe Owen. Simplul fapt că îl port mă face să mă simt mai aproape de ei şi de ea.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru că trebuie să îi laşi în urmă pe oamenii pe care îi iubeşti.

— Nu pe toţi.

Rose îi zâmbi, dar tristeţea continuă să îi dea târcoale. Îşi continuară drumul, ea ţinându-l de braţ.

— Ce o să se întâmple cu ea?

— Nu ştiu, dar ştiu că nimeni nu ar trebui să-şi petreacă ultimele zile singur. Am încurajat-o să îi contacteze pe Olivia şi pe Owen după ce plecăm. Dacă ar avea ocazia, ştiu că ar ierta-o, şi atunci poate se va putea ierta şi ea. Însă a fost clară că nu vrea să dea buzna în vieţile lor.

— Vizitele tale i-au adus pacea, spuse Charles. Probabil mai multă decât crezi.

— Sper. Mi-a dat mai mult decât a luat.

Iar Rose nu se referea numai la medalion şi la răspunsurile pe care le căutase. Mama îi oferise o opţiune.

Îşi folosise toată puterea pentru a scrie scrisoarea pe care Rose o avea acum în buzunar. Pe partea din faţă a plicului scrisese trei rânduri:

Informaţii despre Lady Diana Yardley

Să fie deschisă când doreşte fiica mea, Lady Rose Sherbourne

Semnat, Lily Sherbourne, ducesa văduvă de Huntford

Rose nu ştia exact *ce* era înăuntru, însă mama o asigurase că numai dacă îi va vedea scrisul şi va citi ameninţarea dezvăluirilor, Lady Yardley va renunţa la

acuzaţiile aduse lui Charles.

Iar dacă se va renunţa la acuzaţii, numele lui şi al lui Rose vor fi reabilitate şi nu vor trebui să plece din Anglia, cel puţin nu imediat. Ar putea petrece puţin timp cu familia ei şi-ar strânge nişte amintiri pe care să le ia în călătoria ei.

Se simţi puternică, ştiind că avea un cuvânt de spus şi că nu trebuia să fugă dacă nu voia.

Atunci de ce nu-i pomenise lui Charles despre plic? Merita să ştie, pentru că avea impact direct asupra lui. Voia să-i împărtăşească vestea, dar ceva o oprea.

America era visul lui şi, dacă ar fi ştiut că Rose putea alege să nu plece, şi-ar fi sacrificat acel vis de dragul ei. Sau poate ar fi hotărât că ei i-ar fi mai bine aici, în timp ce el pleca să înceapă o viaţă nouă.

Rose nu putea risca.

El voia să fie în America, iar ea voia să fie cu el.

— O să plec din nou mâine-dimineaţă devreme, doar pentru câteva ore, spuse el.

— La muncă?

— Da. Dar promit că o să mă întorc la timp ca să ne strângem lucrurile, să ne luăm rămas-bun de la Patrick şi să ne îmbarcăm.

Rose încuviinţă gânditoare. Niciodată nu cunoscuse pe cineva care să muncească atât de mult ca el. Deşi i-ar fi plăcut să petreacă mai mult timp cu ea, îi respecta devotamentul.

Nu îl putea învinovăţi că păruse distant şi preocupat în acea săptămână. Până la urmă, încerca să aibă grijă de ea şi să se pregătească pentru marea călătorie. După-amiaza trecută cumpăraseră câteva lucruri esenţiale pentru ea. Lenjerie de corp, dresuri şi o rochie rezistentă. Şi Charles insistase să cumpere o pălărie nouă care îi plăcuse ei.

Era foarte atent, răsfăţând-o cu bunătăţi de la brutărie, învelind-o când îi era frig şi împrumutând cărţi pentru ea. Dar ea nu îşi dorea decât ca el să o ia în braţe şi să o sărute până când era ameţită de la atâta dorinţă, să o iubească până când erau pierduţi unul în celălalt.

Dar Charles ezitase. O asigurase că nu era pentru că nu o dorea, dar nu voia să rişte să o lase însărcinată înainte de călătorie, despre care susţinea că va fi dificilă şi fără greţurile de dimineaţă.

Aşa că noaptea se ţineau în braţe şi se sărutau, fără să se lase pradă pasiunii. Cumva, rezistă tentaţiei să îl dezbrace şi să îşi plimbe mâinile pe pieptul lui, pe abdomen şi mai jos. Rezistă dorinţei de a se lipi de el şi de a simţi căldura pielii lipită de a lui.

— Mă întreb dacă străzile din Boston sunt aşa.

Charles îi întrerupse gândurile.

— Mă îndoiesc. Nu cred că există alt loc în lume ca Londra, spuse ea cu nostalgie.

Prăvălia lui Patrick era aproape. În tot acest timp merseră pe cealaltă parte a străzii, apropiindu-se de librăria Sophiei.

Rose nu trecuse niciodată atât de aproape de ea şi ştia că ar trebui să-şi ţină capul jos şi gluga trasă.

Dar nu rezistă să nu arunce o privire înăuntru.

Doar era întuneric şi destul de târziu. Sophia trebuia să fi închis de mult.

Aşa că atunci când trecură pe lângă librărie, Rose se uită pe fereastra mare, dincolo de cărţile expuse. Acolo, în faţa unui perete cu rafturi pline cu cărţi, o femeie stătea pe prima treaptă a unei scări, trecându-şi degetele peste volume.

Sophia.

Rose se împiedică uşor, iar Charles se opri ca să o echilibreze.

— Ce neîndemânatică sunt, spuse ea. M-am împiedicat de propriul picior.

— Eşti bine? Arăţi ca şi cum ai văzut o stafie.

Nu era o stafie. Doar sora ei.

— Sunt bine.

— Probabil eşti obosită, spuse Charles. Aproape am ajuns. Hai, să traversăm.

Rose îl luă de mână, dar nu rezistă să nu se mai uite o ultimă dată la Sophia.

Sora ei, care era încă pe scară, îşi întoarse capul către stradă. Se încruntă uşor, apoi o privi pe Rose direct în ochi.

Dumnezeule! Rose se întoarse, se lipi de Charles şi traversă în grabă strada către magazinul cu antichităţi.

Sophia nu avea cum s-o fi recunoscut. Chiar şi cu felinarele din dreptul magazinelor, tot era prea întuneric. În plus, nu fusese decât o privire trecătoare. Nu avea de ce să se teamă.

Cu toate astea, când intrară în ascunzătoare, avu senzaţia clară că era urmărită.

Mai rău, fiorul dintre umeri o anunţă că Sophia nu era singura care îi privea.

Capitolul 29

Flanc: (1) Partea laterală a unui cal. (2) A ocupa o poziţie centrală, ca în exemplul: „Vicontesa intră în salon flancată de camerista ei şi de o pisică gri neastâmpărată.”

În sfârşit, ziua plecării sosise. Lapoviţa se lovea de fereastra camerei de deasupra prăvăliei, motiv pentru care Rose nu putea să vadă clar strada. Se trezise în zori, şocată când văzu că locul de lângă ea era rece şi gol.

Reuşise să se menţină ocupată o perioadă, îmbrăcând noua ei rochie, prinzându-şi părul în coc în vârful capului şi strângându-şi lucrurile.

Totul îi luase un sfert de oră, ceea ce însemna că avea restul dimineţii să se agite.

Se uită la ceasul vechi de pe poliţă. Unde era Charles? Îi spusese că va lucra, dar câteva monede în plus în buzunar nu îi vor consola dacă vasul pleca fără ei. Rose mângâie medalionul de la gât şi se asigură că era prins bine. Plicul de la mama ei era ascuns în buzunar. Nu vor mai avea nevoie de el odată ce vor ajunge în America, dar Rose nu era pregătită să îl distrugă. Mama fusese hotărâtă să i-l ofere şi, până la urmă, era darul ei pentru Rose. Doar

pentru asta şi tot va avea grijă de el.

Patrick îi adusese nişte chifle calde mai devreme, dar Rose era prea neliniştită ca să mănânce, aşa că le înveli şi le puse în geantă.

Le va putea împărţi cu Charles mai târziu, după ce vor pleca din port, în timp ce vor privi Londra dispărând în zare.

Rose auzi agitaţie afară şi se ridică. Îşi ţinu respiraţia în timp ce aşteptă să vadă cine era. Încă de noaptea trecută, avusese senzaţia că cineva îi urmărea pe ea şi pe Charles.

Uşa se deschise şi Charles intră, zâmbitor şi gâfâind uşor.

— Eşti gata?

Dumnezeule! expiră încet, ca să-şi potolească bătăile inimii.

— Da.

Era pregătită. Nerăbdătoare să plece pentru a nu se mai ascunde şi pentru a-şi începe viaţa cu Charles.

El o ajută să-şi pună pelerina şi ridică bagajele.

— Să mergem.

Jos, în prăvălie, Rose îl îmbrăţişă pe Patrick.

— Mulţumesc, spuse ea. Pentru că ne-ai fost un prieten bun.

— Hai. Charles o trase de mână. Nu avem timp de pierdut.

— Nu-l băgă în seamă.

Ochii lui Patrick sclipiră.

— Este gelos şi prost dispus pentru că s-a trezit aşa devreme. Pe un ton mai serios, adăugă: Dar ştiu că o să aibă grijă de tine şi tu de el.

Prea copleşită ca să vorbească, Rose încuviinţă şi îi făcu semn cu mâna în timp ce ieşiră din magazin şi îşi începură călătoria.

Charles simţi ceva în buzunar. Patrick insistase să ia cutia elegantă pentru inel, încrustată cu fildeş. Spuse că era cadoul lui pentru Rose. Dacă ar fi avut mai mult timp, Charles s-ar fi certat cu el, dar nu o făcu. În plus, ştia că lui Rose îi va plăcea.

Abia aştepta să îi vadă faţa când îi va da meiul. Şi era nerăbdător să se însoare cu ea, chiar dacă Rose merita pe cineva mult mai bun decât el.

Afară, vântul rece îi atacă, iar Rose îşi acoperi obrajii.

— O să iau o birjă, se oferi el.

— Nu te deranja. Probabil ajungem la fel de repede şi pe jos.

— Dacă eşti sigură.

Ştia că Rose nu era atât de delicată pe cât părea, dar era obişnuită cu trăsuri elegante cu interior de lux. De obicei călătorea cu un vizitiu, un lacheu şi o cărămidă încălzită sub picioare.

Într-o zi, o să-i ofere din nou acest lux.

Astăzi însă, vremea era perfectă pentru scopul lor, deoarece puţini oameni erau dispuşi să se plimbe prin vifor. Cei care înfruntau urgia vremii, mergeau repede, protejându-şi feţele cu pălării şi fulare.

Când se apropiară de docuri, Charles îi făcu semn lui Rose şi arătă spre pachebot.

— Acolo e.

— Pare un vas bine construit, spuse Rose. Sau poate doar vreau să cred asta.

— Poate până când ne aranjăm în cabină, se opreşte lapoviţa şi putem să ne plimbăm pe punte.

— Sună bine, spuse ea, cu o veselie forţată.

— Nu e nimic în neregulă să fii tristă, să ştii. Şi eu sunt.

— Da? De ce?

Charles oftă.

— Sunt trist pentru că mi-am luat rămas-bun de la Patrick, dar nu am avut ocazia să-mi mai văd tatăl o dată. Sunt trist pentru că nu am plecat din Londra aşa cum voiam şi pentru că numele meu a fost pătat de Lady Yardley.

„Sunt trist pentru că tu eşti tristă”.

Rose privi în depărtare şi se încruntă, ca şi cum ar fi vrut să-i spună ceva, dar nu putu.

Charles înţelese asta. Erau lucruri pe care nici el nu le putea exprima.

— Am ajuns.

Stăteau lângă pasarela de acces la bord. Rose o examină cu emoţie, apoi privi apa rece şi cenuşie care se lovea de vas. Marinarii se plimbau în sus şi în jos pe culoarul îngust, trecând unii pe lângă alţii în timp ce cărau lăzi mari pe umeri. Un bărbat în uniformă cu o barbă lungă, dar aranjată, stătea în apropiere, organizând venirea şi plecarea marinarilor, inspectând lăzile şi verificând actele.

Le făcu semn.

— Pasageri? După ce Charles încuviinţă, adăugă: Trebuie să vă văd biletele.

— Bine.

Lăsă bagajele jos, pentru a scoate biletele din buzunar şi i le înmână.

Bărbatul în uniformă le verifică şi încuviinţă.

— Vă puteţi îmbarca. Vă sugerez să vă grăbiţi. O să plecăm în curând.

Charles luă bagajele cu o mână şi pe cealaltă i-o întinse lui Rose. Păşi pe pasarela alunecoasă şi o trase uşor.

— O să fii bine. Încet şi uşor.

O simţi tremurând, probabil de la o combinaţie între frică şi frig. La jumătatea pasarelei, auzi o voce care strigă

— Staţi!

Rose îşi înfipse degetele în cotul lui.

— Charles?

Inima lui începu să bată cu putere, dar îşi păstră calmul şi îi şopti la ureche:

— Poate să strige pe oricine. Hai să mergem.

Instinctul lui îi spunea însă altceva şi îl încuraja să o ia pe Rose în braţe, să fugă pe pasarelă şi să găsească o ascunzătoare.

Dar înainte să mai facă încă un pas, vocea strigă din nou:

— Domnul Charles Holland şi Lady Rose Sherbourne. Opriţi-vă sau o să tragem.

— Dumnezeule! spuse Rose.

— Treci în spatele meu.

Dacă era vreo armă, Charles avea de gând să fie între

ea şi Rose.

— Nu! Nu vor împuşca o lady.

— Nu risc, spuse el, păşind atent pe pasarela alunecoasă cât să o apere de cei doi bărbaţi cu pistoale îndreptate spre ei.

Aceştia se opriseră pe doc, armele fiind îndreptate spre Charles.

— O să vin cu voi fără să fac probleme.

Lăsă încet bagajele jos şi îşi ridică braţele.

— Doar lăsaţi-o pe Lady Rose să se întoarcă la familia ei.

— A împuşcat un gardian din închisoare şi te-a ajutat să evadezi. Are probleme la fel de mari ca tine. Trebuie să-ţi văd şi ţie mâinile.

Rose îi dădu drumul la braţ şi îşi ridică palmele.

— Am obligat-o să mă ajute, spuse Charles, şi am adus-o aici împotriva voinţei ei.

— Nu e adevărat, ţipă Rose.

Charles speră să îi acopere strigătele şi continuă să vorbească:

— Uitaţi-vă la ea. Nu ar putea răni pe nimeni. Eu l-am atacat pe gardian.

— Holland, s-a terminat! Pentru amândoi. Lăsaţi-vă bagajele aici şi coborâţi pe pasarelă.

Până acum, se strânsese o mulţime care voia să vadă spectacolul.

— Rose, nu avem de ales. Îmi pare rău că te-am dezamăgit, dar o să rezolv totul. Trebuie să negi orice infracţiune, ai înţeles?

— Şi să iei toată vina asupra ta? Nu prea cred.

— Te rog, pentru mine.

— Cred că am altă soluţie. Trebuie doar să vorbesc cu Lady Yardley.

Jos, poliţistul mai înalt le făcu semn cu pistolul.

— Nu mai vorbiţi. Mergeţi. Acum.

Charles începu să coboare pe pasarelă, cu Rose în spatele lui. În ciuda optimismului ei, ştia, cu siguranţă, că viaţa lui se terminase. Partea cea mai groaznică era că nu o

va mai vedea niciodată.

Şi nu îi spusese niciodată că o iubea. Dorise să aştepte, în caz că Rose s-ar fi răzgândit pe ultima sută de metri şi s-ar fi hotărât să rămână în Londra. Se gândise că îi va fi mai uşor ei.

Iar acum, nu va mai avea ocazia.

— Dacă ţii la mine, fă cum îţi spun. Confirmă povestea mea, îi spuse Charles. Cere ajutor de la fratele tău şi uită de mine.

Voia să îi audă promisiunea, dar Rose mergea tăcută în spatele lui.

Numai câţiva metri de pasarelă îi despărţeau de bărbaţii înarmaţi când o rafală de vânt îi luă pe sus pălăria şi i-o aruncă în apa îngheţată de mai jos.

— Nu! strigă Rose.

Charles se întoarse să se asigure că ea avea echilibru şi îi întinse braţul. Vântul îi dăduse şi ei gluga la o parte, iar şuviţele roşcate băteau sălbatic pe faţa ei.

— Ridică mâinile! strigă bărbatul cu pistolul.

— Rose!

Altcineva o strigă dintr-o altă parte a docurilor.

— Owen?

Rose se întoarse şi căzu.

În timp ce picioarele îi alunecară de sub ea şi corpul i se înclină către dreapta, Charles o prinse de braţ şi o ţinu strâns. Dar era prea târziu. Rose se lovi cu capul de pasarelă şi căzu în apă. Panicat, Charles o urmă.

Frigul îl şocă şi aproape îi opri respiraţia, dar nu îi dădu drumul lui Rose. Îşi puse un braţ în jurul mijlocului ei şi înotă către suprafaţă, luptându-se cu greutatea jachetei lui şi a rochiei ei. De fiecare dată când părea să ajungă sus, se scufunda la loc.

Rose era grea şi lipsită de viaţă în braţele lui. Trebuia să primească ajutor. Repede.

Fu atent la ţipetele de pe docuri şi îşi spuse că nu aveau cum să fie prea departe.

Folosind toată forţa pe care o avea, ajunse la suprafaţă şi o ridică pe Rose deasupra apei. O mulţime de

oameni ţipau şi îi făceau semne. Cineva îi aruncă o frânghie. Charles se întinse după ea, însă nu o prinse.

Capul i se afundă sub apă şi o împinse pe Rose în sus, rugându-se să o tragă cineva în sus sau cel puţin ca ea să respire. Se rugă ca Rose să fie bine.

Apoi începu să-i alunece din braţe. Cineva o trăgea în sus, şi Charles îi dădu drumul.

Apoi ieşi şi el la suprafaţă, tuşind şi încercând să respire. O văzu pe Rose. Era lângă fratele ei, scuipa apă, ceea ce era un semn bun.

Cineva de pe doc îi aruncă frânghia lui Charles. De data asta o prinse şi reuşi să iasă din râu, cu puţin ajutor din partea celor prezenţi. Se prăbuşi, la câţiva metri de Rose, şi scuipă apa care îi intrase în plămâni.

Poliţiştii ajunseră imediat la el. Unul îndreptă pistolul către Charles, celălalt către Rose, iar Huntford nu era deloc mulţumit.

— Ce naiba credeţi că faceţi?

— Trebuie să vină cu noi, spuse poliţistul înalt.

Ducele îşi scoase haina şi o puse pe umerii lui Rose. Charles se simţi copleşit de uşurare. Dacă era cineva care să o poată proteja pe Rose, acesta era fratele ei.

— Sunt ducele de Huntford, şi ea e sora mea, Lady Rose Sherbourne. Nu pleacă cu nimeni decât cu mine şi nu merge nicăieri decât acasă. E clar?

— A împuşcat un gardian în închisoare.

— Ba n-a făcut aşa ceva, interveni Charles.

— Holland, mă ocup eu de asta, spuse Huntford, care îi spuse apoi poliţistului: Tu îţi dai seama ce acuzaţie ridicolă e asta? Sora mea este o lady de viţă nobilă. Simpla idee e absurdă.

— Nu l-am împuşcat, spuse Rose. Dar l-am ajutat pe Charles să evadeze şi aş face-o din nou. E nevinovat.

— Rose, te rog. Te-ai lovit la cap şi eşti clar dezorientată. Ai nevoie de îngrijirea unui doctor. Mă îndoiesc că ştii ce spui.

Poliţistul mai înalt îl luă pe Charles de braţ şi îl ridică în picioare.

— Pune-ţi mâinile la spate.

Charles făcu ce i se ceru şi se întoarse către Rose.

— Ascultă-l pe fratele tău.

— Aşteaptă! strigă Rose. Pot demonstra că acuzaţiile care ţi s-au adus sunt false. Am o scrisoare. Putem să-ţi reabilităm reputaţia.

Băgă mâna în buzunarul pelerinei şi scoase o bucată de hârtie udă.

— Nu, te rog, nu.

— Dă-te la o parte, spuse poliţistul mai scund. Sora ta vine cu noi.

Ducele se ridică în picioare şi privi în jos, către poliţist.

— Peste cadavrul meu.

— Nici titlul şi nici banii nu vă oferă imunitate în faţa legilor din acest regat, Excelenţă. Daţi-vă din calea mea.

Poliţistul încercă să-l ocolească pe duce, dar Huntford îl împinse de umăr, trimiţându-l câţiva paşi în spate.

— Nenorocitule! strigă poliţistul, ridicând pistolul din nou.

— Owen! strigă Rose. Opreşte-te până nu te omoară. O să merg cu ei şi poţi să vii după mine mai târziu.

Huntford o privi peste umăr.

— Nu mergi nicăieri.

Mulţimea formase un cerc în jurul lor şi privea totul cu o curiozitate evidentă.

Jumătate dintre spectatori păreau să fie de partea poliţiştilor, în timp ce restul ţineau cu ducele, sau, mai exact, cu Rose.

— Mişcă, îi ordonă poliţistul. Acum.

Huntford se propti în faţa surorii lui şi îşi încrucişă braţele.

Lui Charles i se zburli părul de pe ceafă, şi nu doar de la frig.

Nu îi plăcea confruntarea asta publică, care nu avea cum să se termine bine pentru cineva. Dacă ducele ar fi fost rănit sau, Doamne fereşte, ucis, Rose nu şi-ar fi revenit din durere.

— Pune-ţi pistolul la loc, spuse Huntford, şi o să uit de

tot incidentul. O să mă asigur că superiorii tăi vor afla că excelenta ta decizie e posibil să fi salvat viaţa unei femei nevinovate.

Un alt gentleman îşi făcu loc în faţă, şchiopătând puţin.

— Ce naiba se întâmplă aici?

— Dumnezeule, Foxburn, rosti ducele. Ce ţi-a luat atât de mult? Fără să aştepte un răspuns, arătă către Rose. Însoţeşte-o acasă şi cheamă doctorul imediat.

Ce bine! Charles expiră liniştit. Foxburn era prietenul ducelui şi conte, dacă îşi amintea bine. Dacă acest gentleman reuşea să o scoată pe Rose din această dramă, Charles i-ar fi fost dator pe viaţă.

Poliţistul mai scund încă avea pistolul îndreptat spre Huntford şi tremura de furie.

— Dacă prietenul tău ia fata, o să te împuşc.

Ducele îi spuse peste umăr lui Foxburn:

— Haide, ia-o de aici.

Rose îşi ridică bărbia şi îşi dădu la o parte şuviţele care îi ascundeau faţa.

— Nu! Owen, asta e o nebunie. Sigur putem rezolva…

— Acum! ţipă Huntford.

Foxburn se grăbi către Rose, protejând-o cu trupul lui. Dar Charles văzu oroarea din ochii ei când observă că poliţistul dădu să apese pe trăgaci.

— Owen! strigă ea.

Charles ştia ce trebuia să facă.

Îl lovi pe bărbatul care îl ţinea de cot, se eliberă şi se aruncă în faţa ducelui tocmai când poliţistul apăsa pe trăgaci.

Bubuitura îi ţiui în cap, acoperind ţipetele lui Rose şi strigătele mulţumii. Glonţul pluti prin aer şi îl lovi pe duce.

Amândoi se prăbuşiră.

Charles căzu cu faţa la pământ, pierzând câteva straturi de piele. Huntford gemu şi încercă să se ridice.

Charles se dădu într-o parte, neputând să audă nimic. Haosul erupse în jurul lui. Oamenii alergau, pumnii zburau.

Unde era Rose? Nu o vedea, dar spera că era undeva

departe. Într-un loc sigur şi cald.

El era recunoscător pentru frigul care îl amorţise.

Abia simţea împuşcătura din umăr. Poate nici n-ar fi observat-o dacă nu ar fi fost sângele care îi curgea prin cămaşă şi jachetă.

După câteva minute în care stătu într-o parte şi privi vasele care acostau, Charles nu mai simţi nimic.

Absolut nimic.

Capitolul 30

— Lasă-mă jos!

Rose dădea din picioare, însă Ben, Lord Foxburn, continuă să meargă către trăsură, cu ea peste umăr, ţinând-o ca pe un sac de grâu.

— Cum poţi să-i laşi aici? Owen este prietenul tău. Ar trebui să-l ajuţi.

Ben oftă.

— Crede-mă, aş vrea să fiu acolo, luptând alături de el.

— Atunci de ce nu eşti? întrebă Rose exasperată.

— Pentru că ştiu că, dacă aş fi fost în locul lui şi aş fi avut o soră, aş fi vrut ca el să o ducă acasă.

Când ajunseră lângă trăsură, o aşeză în picioare, însă o ţinu strâns de braţ. Deschise portiera şi îi spuse:

— Gândeşte-te aşa. Să pleci de acolo e cel mai bun lucru pe care l-ai putea face pentru fratele tău. Atâta vreme cât erai acolo, nu se putea gândi decât la tine. Acum poate avea grijă de el.

— S-a auzit un pistol. Dacă a fost împuşcat? Sau dacă Charles, adică domnul Holland, a fost rănit? Poate amândoi au probleme. Trebuie să facem ceva.

Ben se încruntă, şi Rose simţi că era la fel de frustrat ca ea.

— Dacă promiţi că te duci direct acasă şi o rogi pe ducesă să cheme un doctor, o să mă întorc la docuri şi o să-l ajut.

— Promit, spuse ea repede. Mulţumesc.

Ben ezită, după care spuse:

— Am o întrebare. Holland te-a obligat să îl ajuţi? Sau ţi-a făcut ceva ce nu ai fi vrut să-ţi facă?

— Niciodată. E nevinovat. Şi e logodnicul meu.

Ben ridică sprâncenele.

— Iisuse! O ajută să se suie în trăsură şi vorbi cu vizitiul, după care îi spuse lui Rose: Nu uita ce mi-ai promis, Rose. Acasă, doctor, odihnă. O să mă întorc cu Owen cât de repede pot.

— Şi cu Charles?

Contele clătină din cap.

— Nu cred că mai pot face ceva pentru el.

— Dar o să încerci? îl rugă ea. Disperată, spuse singurul lucru care l-ar fi putut convinge: Ştii că asta ar fi vrut Daphne.

Când auzi numele soţiei sale, ochii albaştri ai lui Ben se îmblânziră.

— Foarte bine. Pentru ea şi pentru tine, o să încerc să-l ajut pe Holland. Sper că ştie cât de norocos e.

Trase o pătură de sub banchetă, i-o dădu zâmbind şi închise portiera. Aproape imediat, trăsura porni la drum, iar Rose se uită pe fereastră, urmărindu-l pe Ben cum alerga către doc, lăsându-se mai mult pe piciorul drept.

Va *face* tot ce-i stătea în putinţă. Dar dacă nu era îndeajuns? Desfăcu pătura şi o puse în jurul umerilor, dar nu-şi putu opri mâinile din tremurat sau dinţii din clănţănit. Nicio duzină de pături nu ar fi putut s-o ajute cu frigul care îi intrase în oase.

Peste numai un sfert de oră, trăsura opri în faţa casei ei. În ciuda a tot ce se întâmplase, simţi un anumit confort când văzu uşa familiară, fereastra în formă de evantai de deasupra şi coloanele care străjuiau intrarea. Locul acela era o parte din ea, şi totuşi ar fi fost fericită să lase totul în urmă pentru Charles.

În momentul când trăsura se opri, servitorul fugi în casă. Deşi Rose ar fi vrut să se retragă în linişte în camera ei, nu avea să fie aşa. Aproape imediat, menajera, doamna Pottsbury, ieşi în grabă pe uşa din faţă, urmată de Anabelle.

Inima lui Rose se înfioră când o văzu pe cumnata ei.

Vizitiul deschise portiera şi, înainte ca acesta să o poată ajuta pe Rose să coboare, Anabelle se întinse după ea şi o îmbrăţişa cu lacrimi în ochi.

— Slavă Cerului! spuse ea, aproape sugrumând-o pe Rose cu forţa îmbrăţişării. Habar n-ai cât de îngrijoraţi am fost din cauza ta. Owen abia a dormit, iar eu… Dintr-odată, Anabelle făcu un pas în spate şi se uită la Rose. Ce e asta? Eşti udă şi pe jumătate îngheţată. Eşti rănită?

Rose scutură din cap.

— Nu, dar am înotat în Tamisa.

Anabelle păru îngrozită.

— Dumnezeule, hai înăuntru.

Îi trase pătura mai strâns pe lângă ea şi o îndrumă spre uşa din faţă.

— O să vorbesc să vi se pregătească o baie, spuse doamna Pottsbury. Şi nişte ceai.

— Mulţumesc, îi zise Anabelle servitoarei. Şi, te rog, trimite după doctorul Loxton imediat.

Rose deschise gura ca să se împotrivească, dar îşi aminti de promisiunea pe care i-o făcuse lui Ben.

— De asemenea, trimite-le vorbă lui Lady Daphne şi Lady Olivia. Vor fi atât de fericite să ştie că Rose e acasă.

— Olivia s-a întors din Egipt?

— Ea şi James s-au întors acum două zile. Nu e minunat că sunteţi amândouă acasă?

Ba da, dar Rose nu voia o petrecere, nu în timp ce Charles şi Owen puteau să se lupte pentru vieţile lor. Se opri în uşă şi, din spatele ochelarilor, Anabelle o privi întrebătoare.

— Owen şi Ben sunt la docuri, spuse Rose. Owen a încercat să-i convingă pe poliţişti să îmi dea drumul şi, când au refuzat, unul s-a înfuriat.

— Dumnezeule!

Anabelle se încruntă îngrijorată, în timp ce o conduse pe Rose pe un hol cald şi închise uşa în spatele lor.

— Nu are cum să se fi terminat cu bine.

— A fost o altercaţie, şi tocmai când unul din poliţişti a

tras, Charles s-a aruncat în faţa lui Owen.

Belle se albi la faţă.

— Au fost împuşcaţi?

— Nu ştiu. A fost haos după şi, înainte să pot ajunge la ei, Ben m-a luat şi m-a urcat în trăsură. Apoi s-a întors la doc. Îşi strânse pumnii. Nu ar fi trebuit să fiu de acord să plec.

— Nu, ai făcut ce trebuia.

Dar ochii lui Belle se umplură de îngrijorare.

Rose o luă de mâini.

— Ne putem întoarce acum acolo. Hai să mergem, înainte să plece trăsura.

— Sună tentant, spuse Belle, dar asta ar complica situaţia. În plus, probabil situaţia a fost hotărâtă până acum. Cel mai bine este să rămânem aici şi să aşteptam veşti de la bărbaţi. Iar între timp, o să mă asigur că ţi-e cald, eşti uscată şi te simţi bine. Ai trecut printr-o situaţie groaznică.

Picioarele lui Rose se înmuiară.

— Am făcut o mare prostie, Belle. Îmi pare rău că ai fost atât de îngrijorată.

— Ei, nu spune aiureli. Îl iubeşti, nu-i aşa?

Rose încuviinţă.

— Atât de mult, că aproape v-am părăsit pe voi toţi. Acum că te văd îmi dau seama cât de devastator ar fi fost, dar aş face aceeaşi alegere din nou, dacă ar însemna că aşa pot să fiu cu el.

Belle oftă.

— Nimeni nu ar trebui să aleagă între familie şi dragoste. Îşi puse mâna pe spatele lui Rose şi o ghidă spre scări. Acum că eşti acasă, o să vezi că totul o să fie bine.

Era greu să-ţi dai seama pe cine încerca Belle să convingă: pe Rose sau pe ea însăşi.

Pentru că amândouă ştiau că, dacă Owen şi Charles nu se vor întoarce la ele, nimic nu va mai fi la fel.

Când ajunseră în camera lui Belle, focul fusese deja făcut. O servitoare aştepta lângă pat şi pregătise o rochie groasă. Atât servitoarea, cât şi Belle o ajutară pe Rose să îşi

dea jos rochia udă, corsetul şi ciorapii. Apoi îşi puse rochia caldă şi se afundă într-un fotoliu din faţa focului, în timp ce Belle o acoperi cu o pătură grasă.

Ceaiul fu şi el adus, iar Anabelle îi turnă o ceaşcă lui Rose şi i-o puse în mână.

— Bea şi mănâncă ceva. Am atâtea întrebări pentru tine, dar bănuiesc că Olivia şi Daphne vor ajunge imediat şi va trebui să repeţi povestea pentru ele. Să sperăm că Daphne va ajunge prima, pentru că amândouă ştim că Oliviei nu îi place să aştepte.

Lui Rose i se strânse inima când auzi numele surorii ei. De Olivia îi fusese cel mai dor, iar acum va trebui să-i spună că o găsise pe mama, însă nu se simţea bine deloc. De dragul lui Belle, Rose zâmbi şi se prefăcu a mănâncă o chiflă, însă stomacul ei se revoltă când auzi de mâncare. Îi era greu până şi să înghită ceaiul, iar capul îi era în ceaţă.

Belle o privi cu atenţie.

— Încă tremuri. O să-i zic lui Maggie să aducă încă o pătură.

Nu ajută. Rose încă tremura când doctorul ajunse şi o examină.

— De dimineaţă m-am simţit foarte bine, spuse ea.

— Înainte să te loveşti la cap şi să cazi în râu? Verifică uşor cucuiul de la cap şi se încruntă când Rose scânci. Un cucui destul de urât. Trebuie să te odihneşti, spuse el ferm. Dacă nu ai deja o durere groaznică de cap, o s-o simţi în curând. Şi ai şi un început de febră, dar nu e de mirare. Îi aruncă un zâmbet blând. Nimic ce nu poate fi vindecat cu câteva zile de stat în pat.

Doctorul îşi puse stetoscopul în geantă, când se auziră ţipete de la parter. Vocea puternică a lui Owen ieşi în evidenţă.

— O să-l ducem în camera de oaspeţi.

Rose bănuia că Owen se referea la Charles şi, deşi se bucura că era aici, faptul că nu putea merge de unul singur până în camera de oaspeţi nu era o veste bună. Dădu la o parte pătura şi îşi puse papucii, după care îi spuse doctorului, care o privea sceptic.

— Vino cu mine, te rog. Am senzaţia că cineva care se simte mai rău decât mine are nevoie de serviciile dumitale.

Trecu de el, se grăbi pe palierul etajului şi rămase şocată. Charles era acolo şi arăta groaznic.

Owen, Ben şi vreo doi servitori încercau să-l care pe scări. Ochii îi erau închişi, faţa palidă şi gura închisă. Probabil îşi lăsase haina şi jacheta undeva, pentru că nu purta decât o cămaşă pătată de sânge, care confirma cea mai mare frică a lui Rose.

Inima îi bătea cu putere şi se ţinu de balustradă ca să nu cadă.

— Charles! strigă ea.

Owen şi Ben se uitară la Rose, însă capul lui Charles doar se bălăngănea dintr-o parte în alta.

— A fost împuşcat, îi spuse ea doctorului. Spune-mi de ce ai nevoie şi o să-ţi aduc imediat.

— Am nevoie să te întorci în camera dumitale şi să încerci să te odihneşti. Ai încredere în mine c-o să am grijă de el.

Dar nu-l putea lăsa singur pe Charles. Nu acum.

— Îţi promit că n-o să-ţi stau în drum. Vreau doar să fiu lângă el în caz că se trezeşte.

Doctorul Loxton îi ignoră rugăminţile şi se uită încruntat la bărbaţii de pe scări.

— Încercaţi să nu-l zguduiţi. Pierde sânge cu fiecare pas pe care îl faceţi.

Ben, care avea mâinile sub umerii lui Charles, strigă la doctor:

— Consideră-te norocos dacă nu îl scăpăm. E al naibii de greu.

Doctorul se întoarse către Rose.

— Ce cameră?

— A doua uşă pe dreapta, spuse ea, uşurată când doctorul se grăbi pe hol pentru a se pregăti pentru sosirea lui Charles.

Pe scări, Owen îi aruncă o privire lui Ben.

— Uşor la ultimele trepte, Foxburn. Măcar atât putem să facem după ce a încasat un glonţ pentru mine.

Lacrimile îi ardeau ochii lui Rose. Deci, Charles îi salvase viaţa lui Owen. Se ruga ca asta să nu-l coste propria viaţă.

Rămase nemişcată, hotărâtă să vadă cu ochii ei cât de grave erau rănile lui Charles.

Când bărbaţii ajunseră în cele din urmă sus, se opriră ca să îşi tragă sufletul. Rose îl luă pe Charles de mână şi i-o strânse cu putere, dorindu-şi să nu fi fost atât de rece. Atât de lipsit de viaţă. Nu dădea semne că s-ar fi trezit, dar, chiar şi aşa, ea îi vorbi:

— Acum eşti în siguranţă. Doctorul o să te ajute. Sunt şi eu aici şi nu o să te părăsesc.

Poate doar îşi imaginase, dar ar fi putut jura că pleoapele lui se mişcaseră când îi auzise vocea. Privirea i se opri apoi pe rana de la umăr, din care curgea sânge. Gaura din cămaşă dezvăluia came distrusă şi muşchi. Se cutremură.

— Dă-te la o parte, îi spuse Owen. Lasă-ne să-l ducem la Loxton.

Rose îi dădu drumul la mână şi îşi lipi spatele de perete, fiind recunoscătoare pentru sprijinul lor în timp ce le făcea bărbaţilor loc să treacă.

În holul de jos, şi mai multe voci, de data asta feminine, se auziră. O recunoscu imediat pe a Oliviei.

— Rose? Dumnezeule, tu eşti!

Sora ei urcă în grabă scările şi o îmbrăţişă strâns.

— Când Belle ne-a trimis vorbă că eşti acasă şi în siguranţă, am plâns de bucurie. Chiar eşti bine? Mi se pare că eşti palidă.

— Sunt bine.

Olivia îi aruncă o privire neîncrezătoare şi se întoarse spre Daphne, care reuşi să urce în grabă scările în timp ce rămase graţioasă şi elegantă.

— Ţie ţi se pare că arată bine?

Daphne îi luă faţa lui Rose între palme şi zâmbi.

— Sunt atât de fericită că eşti acasă, dar mă tem că împărtăşesc grija surorii tale. Ştiu că eşti îngrijorată din cauza domnului Holland, dar e pe mâini capabile. Nu avem

ce face pentru el în momentul de faţă.

Rose înghiţi în sec. Era copleşitor şi sufocant să fie înconjurată de toţi aceşti oameni care o iubeau şi aveau grijă de ea. Bineînţeles că nu voiau decât să ajute, dar cum ar fi putut să înţeleagă?

— Poate ai dreptate, spuse ea blând. Chiar şi aşa, vreau să merg la el acum.

— De ce nu eşti în pat?

Anabelle urcă rapid scările şi li se alătură.

Privirea atotcunoscătoare a lui Anabelle păru să se uite direct în sufletul lui Rose. Olivia, care era de obicei sora neînfricată, păru îngrijorată şi, în acelaşi timp, se simţea uşor trădată, ca şi cum secretele pe care Rose le ţinuse o răniseră. Iar Daphne, că avea darul de a le purta de grijă oamenilor, o privi cercetător, părând să-şi dea seama că Rose nu se simţea, de fapt, bine.

Dintr-odată, era prea mult. Rose închise ochii ca să dea totul la o parte. Ca să dea lumea la o parte. Până la urmă, ea asta făcea. Când situaţia devenea prea complicată, se retrăgea şi se ascundea.

Imagini terifiante îi umplură mintea. Braţele lui Lady Yardley în jurul gâtului lui Charles, în timp ce stăteau pe canapeaua din bibliotecă. Charles care mergea prin zăpadă şi îşi ţâra picioarele ca să lase o singură urmă de paşi – şi ea. Sunetul asurzitor al pistolului din închisoare şi ura din ochii gardianului în timp ce ea şi Charles alergaseră prin închisoarea întunecată şi respingătoare. Patul de spital al mamei ei, înspăimântător de gol. Apa şocant de rece care o învăluise când căzuse în Tamisa. Şi, cel mai rău, imaginea trupului lui Charles cărat pe scări, arătând mai degrabă ca un cadavru.

Crezuse că devenise mai puternică, că putea înfrunta orice durere fără să se ascundă de lume.

Dar întunericul o atrăgea, seducător şi tăcut.

Nu îi va cădea pradă. Nu va face asta familiei sau lui Charles, în caz că va supravieţui. Nu-şi va face asta ei înseşi.

Sora ei şi prietenii ei dragi erau chiar acolo. Chiar

acum, îi auzi strigând-o:

— Rose, draga mea?

Printre scenele ameţitoare din capul ei, răzbătu clar vocea lui Daphne:

— Uită-te la mine.

Rose deschise ochii. Trebuia să-i spună, să le spună că nu avea să mai fugă de durere şi de suferinţă.

— Iartă-mă, eu...

Cuvintele îi muriră pe buze şi lumea ei se întunecă.

Capitolul 31

Groom[7]: *(1) o persoană care îngrijeşte cai într-un grajd. (2) Bărbatul care e pe cale să se însoare şi să trăiască fericit până la adânci bătrâneţi...*

Prin ceaţă, Rose auzi un zgomot răguşit. Era ca un tunet, dar mai puţin aleatoriu. Mai degrabă ca un... sforăit. Unul extrem de tare şi clar nu al ei.

Deschise ochii şi se uită prin camera ei plăcut de familiară. Olivia dormea pe un scaun de lângă pat, cu gâtul îndoit într-un unghi ciudat. Sforăitul nu venea de la ea însă, ci de la Owen, care era întins pe canapeaua din faţa focului, iar picioarele îi atârnau ca şi cum ar fi fost Gulliver în ţara piticilor.

Rose se ridică, surprinsă că, deşi capul încă îi era greoi, simţea o îmbunătăţire, cel puţin fizică.

Se simţea destul de bine cât să îl verifice pe Charles. Se rugă la Dumnezeu să nu fie prea târziu.

Încet, se dădu jos din pat, trecând pe lângă Olivia şi Owen. În picioarele goale, traversă holul şi deschise uşa de la camera de oaspeţi. Daphne stătea pe un scaun şi citea, iar Rose vru să creadă că acesta era un semn bun. Însemna că Charles se odihnea confortabil... sau că nu se mai putea face nimic pentru el.

7 În limba engleză, termenul are ambele sensuri, (n.red.)

Se grăbi să meargă la el, iar Daphne îi spuse:

— Ştii că nu ar trebui să te dai jos din pat.

— Da, zise Rose. Şi tu ştii că nimic nu m-ar putea ţine departe de el.

— Îl iubeşti. Daphne zâmbi luminos. Asta schimbă totul.

— Aşa e.

Rose îl mângâie pe frunte, apoi îl sărută pe obraz. Umărul îi fusese bandajat şi numai o mică pată de roşu se mai vedea.

— Arată mai bine, spuse ea plină de speranţă, dar trebuie să-mi spui adevărul. Cum se simte? O să-şi mai revină?

— Sunt aproape sigură de asta.

— Aproape.

— Trebuie să fim atenţi la febră, dar domnul Holland al tău e un bărbat puternic şi i-a mai revenit culoarea în obraji. Glonţul a trecut prin umăr, fără să îi afecteze osul. Este foarte norocos.

— Nu ai mai spune asta dacă ai şti prin ce-am trecut.

— Poate că nu.

Daphne îşi trecu braţul pe lângă al lui Rose, îi puse degetul la buze şi o conduse către uşă.

— Somnul e cel mai bun medicament pentru el acum. Şi pentru tine, de altfel.

Rose nu se simţea obosită, dar ştia că nu era cazul să se certe cu Daph când avea grijă de cineva.

— Îmi promiţi c-o să-mi spui când se trezeşte? Şi că o să mă anunţi dacă e vreo schimbare în starea lui?

— Bineînţeles, îţi promit.

Mai liniştită, Rose o lăsă pe Daphne să o însoţească înapoi în camera ei.

— Nu aş prefera pe nimeni altcineva, în afară de tine, să-l îngrijească pe Charles, recunoscu Rose. Nici măcar doctorul Loxton nu se pricepe să vindece oamenii ca tine.

— Asta e probabil cel mai frumos compliment pe care l-am primit vreodată. Dar ce-o să-l vindece pe Charles cu adevărat e dragostea. Iubirea pe care v-o purtaţi unul

celuilalt e mai puternică decât orice medicament.

Rose oftă.

— Sper.

Când intrară în dormitorul ei, Daphne zâmbi, văzându-i pe Olivia şi Owen dormind.

— Cu nişte infirmiere ca astea, mă mir că ai supravieţuit nopţii.

Olivia sări din scaun şi se uită la patul gol.

— Unde e Rose?

— Ce? Owen căzu de pe canapea. Dumnezeule, iar a dispărut?

— Sunt aici. Le făcu semn cu mâna din uşă. Şi nu mai am de gând să plec prea curând, decât dacă o să credeţi voi că e necesar.

Înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, Olivia şi Owen o îmbrăţişară atât de strâns, că abia mai putea să respire…

— Eu mă duc să am grijă de celălalt pacient al nostru, spuse Daphne. Olivia şi Owen, poate încercaţi să faceţi o treabă mai bună şi să aveţi grijă mai bine de al vostru.

— Dumnezeule, da! exclamă Olivia. Înapoi în pat cu tine. O să chem să vină cu micul dejun şi…

— Dacă tot sunteţi amândoi aici, putem să vorbim puţin ca fraţii?

— E vorba de Holland? bombăni Owen. Dacă da, va trebui să beau nişte brandy.

— Nu. Am nişte veşti, spuse Rose.

— Eşti însărcinată? Pentru că dacă da, şi eu o să am nevoie de nişte brandy.

Owen se încruntă, iar Rose fu foarte fericită că nu era, de fapt, însărcinată.

— Sunt veşti despre mama.

Rose îşi dădu seama că îi luase prin surprindere. Olivia îşi duse mâinile la faţă, iar Owen îşi trecu o mână prin păr.

— E aici, în Londra, dar e destul de bolnavă, în spital.

— Ce vrea de la noi? sări Owen. Înţelegere? Bani?

— Nimic. Nu a vrut să aflăm despre boala ei, tuberculoză. Dar eu am căutat-o şi mă bucur că am făcut-o.

— Nu înţeleg, spuse Olivia. Credeam că eşti la Bath.

— Am fost şi s-au întâmplat o mulţime de lucruri. O să vă explic totul, dar am vrut să ştiţi despre mama. Nu cred că mai are mult de trăit şi, deşi simte că nu vă merită iertarea, cred că i-ar oferi pace în ultimele ei zile. Cred că v-aţi simţi şi voi mai bine.

— Dumnezeule, mârâi Owen. După toţi anii ăştia, e la fel?

— În unele privinţe, dar e şi diferită. A încercat să mă ajute să demonstrez nevinovăţia lui Charles scriind o scrisoare cu informaţii pe care le-am fi putut folosi ca s-o convingem pe Lady Yardley să renunţe la acuzaţiile false împotriva lui Charles. Numai că scrisoarea a fost distrusă când am căzut în Tamisa.

Olivia se plimbă neliniştită.

— Atunci trebuie să mergem la ea şi să îi spunem să scrie scrisoarea din nou.

— Nu, nu vreau să fie ăsta motivul vizitei voastre, spuse Rose. În plus, mama e slăbită. Nu cred că mai are forţa să scrie o nouă scrisoare.

— De ce nu poate să ne spună pur şi simplu informaţiile despre Lady Yardley?

— Cred că ar fi preferat s-o facă, dar nu am vrut să aflu detaliile dezgustătoare.

— Asta e diferenţa dintre noi două, spuse Olivia cu un oftat. Eu prefer să ştiu toate detaliile murdare.

Rose zâmbi şi se întoarse către Owen.

— Ştiu că încă eşti supărat pe mama şi nu te învinovăţesc pentru asta. Cred că nici ea nu o face.

— Pur şi simplu, nu reuşesc să înţeleg cum şi-a putut abandona fetele mici.

— Nu mai trebuie să fii supărat în numele meu sau al Oliviei. Datorită ţie, acum suntem mari şi fericite. Mă rog, încă mai lucrez la partea cu fericirea, dar mica noastră familie s-a descurcat bine, în ciuda tragediilor prin care a trecut.

— Da, presupun că ai dreptate, spuse Owen. De obicei ai. Sau aveai, înainte să începi să ajuţi oamenii să evadeze

din închisoare şi să fugi cu corăbii.

— Dacă e să fim cinstiţi, aveam bilet.

— Abia aştept să aud totul despre aventurile tale, Rose! exclamă Olivia. Călătoria mea pare o nimica toată prin comparaţie.

— Nimeni nu te-ar putea acuza că nu eşti o aventurieră. Abia aştept să aud totul despre aventurile tale din Egipt.

Owen mormăi, dându-le de înţeles că era prea devreme ca să glumească pe seama evenimentelor din ultimele săptămâni.

— Avem foarte multe de discutat, îi spuse lui Rose, şi ai multe decizii de luat. Dar cred că prioritatea noastră trebuie să fie reabilitarea reputaţiei lui Charles.

Rose îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui.

— Mulţumesc, Owen.

Acesta mormăi încet.

— Asta doar pentru că nu vreau să fiu acuzat de ascunderea unui fugar.

— Bineînţeles, spuse ea repede.

— Chiar dacă mi-a salvat viaţa, nu asta mi-a schimbat părerea despre el.

— Nu? Atunci ce a făcut-o?

— Faptul că a făcut asta pentru tine. Era dispus să-şi rişte viaţa pentru a salva un om pe care îl iubeşti. E genul de devotament pe care tu, draga mea soră, îl meriţi.

— Aş fi foarte norocoasă să îl am alături.

— Încă mai trebuie rezolvate multe probleme. Chiar dacă reuşim s-o convingem pe Lady Yardley să renunţe la acuzaţiile împotriva lui Charles, reputaţia ta mă tem că e distrusă.

Olivia interveni:

— Oricum o reputaţie impecabilă e supraapreciată.

Owen îşi ridică o sprânceană la ea.

— Şi tu de unde ai şti asta?

Ignorându-l, Olivia o luă pe Rose de mână.

— Urmează-ţi inima, la naiba cu restul!

— Am încercat tactica asta, spuse Rose, şi ca rezultat,

Charles a fost închis şi aproape ucis. Partea cea rea e că visul lui de a deţine pământ pare mai îndepărtat ca oricând.

— De asta mergea în America? întrebă Owen.

Rose încuviinţă.

— Voia să devină cineva. Pentru noi.

— Nu-mi vine să cred că aproape ai traversat Atlanticul şi ne-ai părăsit, fără să-ţi iei rămas-bun.

Suferinţa de pe chipul fratelui ei o făcu pe Rose să plângă.

— Îmi pare rău. Nu am văzut altă cale şi mi-era teamă că nu o să mă laşi să plec.

— În mod egoist, aş fi făcut orice ca să te opresc.

— Şi acum?

Owen oftă, un sunet care aproape îi frânse inima lui Rose.

— O să te las pe tine să iei decizii legate de viitorul tău.

Olivia îşi ridică dramatic braţele în aer.

— Ce n-aş da să fi auzit cuvintele astea acum nu foarte mult timp. De ce fraţii cei mai mici o duc mereu cel mai uşor?

— Pentru că surori curajoase ca tine au deschis drumurile pentru noi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, se plânse Owen, hai să terminăm cu deschiderea unor noi drumuri.

Olivia zâmbi.

— Niciodată.

Iar Rose începu să creadă că era chiar posibil ca lucrurile să funcţioneze între ea şi Charles.

Dacă nu ar fi ştiut mai bine, ar fi crezut că toate încercările lor fuseseră opera unei naşe sadice, dar cu intenţii bune.

*

— Tocmai am primit o scrisoare de la Lady Bonneville.

Anabelle, care stătea în uşă, îi zâmbi lui Rose, care stătea lângă patul lui Charles, în timp ce acesta dormea

liniştit.

I se părea că ar fi trebuit să se trezească deja, dar Daphne zicea că era bine. Cu siguranţă, arăta bine.

Rose oftă când îi văzu părul ondulat, buzele uşor întredeschise şi faţa chipeşă. În ciuda unor răni, ar fi putut fi un arhanghel care se odihnea după luptă.

— Vicontesa este probabil supărată pe mine, şopti Rose. Şi nu o învinovăţesc. Probabil sunt cea mai groaznică însoţitoare din istoria însoţitoarelor.

Belle ridică din umeri.

— Nu cred, cel puţin nu când e vorba despre Lady Bonneville. Singurul lucru pe care nu îl poate suporta este să fii plictisitor, şi nimeni nu te poate acuza de aşa ceva.

— Asta e adevărat, încuviinţă Rose.

— În orice caz, a fost o scrisoare scurtă. Vicontesa e în drum spre Londra şi o să te viziteze mâine după-amiază aici. Dacă ai fost avertizată dinainte, te poţi înarma.

— Cine se înarmează?

Charles clipi, îşi ridică capul de pe pernă şi zâmbi când o văzu.

— Sper că nu tu.

Inima lui Rose o luă razna.

— Charles, spuse ea, sărutându-l pe frunte. În sfârşit, te-ai trezit!

— Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, iubirea mea. Îşi întinse mâna stângă şi o mângâie pe obraz. Îmi pare rău că ai căzut în apă. Eşti bine?

— Acum, în sfârşit, cred că sunt.

*

Rose nu fusese niciodată mai frumoasă. Charles ştia că emoţia din ochii ei era special pentru el şi era, în acelaşi timp, impresionat şi excitat.

Numai două lucruri îl împiedicară să o ia pe Rose în braţe şi să o sărute cu patos. Primul era umărul împuşcat, care îl durea groaznic de tare de fiecare dată când se mişca. Chiar şi aşa, ar fi îndurat puţină durere pentru un

sărut, asta dacă ducesa n-ar fi stat în spatele lui Rose, cu ochii strălucindu-i bănuitor în spatele ochelarilor.

Îi făcu semn gazdei.

— Presupun că sunt în casa dumneavoastră. Vă mulţumesc pentru ospitalitate.

— Într-adevăr, sunteţi, şi eu trebuie să vă mulţumesc, domnule Holland, pentru că i-aţi salvat viaţa soţului meu.

— Vă rog, spuneţi-mi Charles.

— Şi tu trebuie să-mi spui Belle. Rose ne-a vorbit despre peripeţiile prin care ai trecut în ultimele săptămâni. Sper că o să ne dai voie să te ajutăm, de dragul lui Rose şi al tău.

Charles se încordă. Oferta ducesei părea să fie din caritate. Dar şi dacă ar fi vrut să o refuze, nu avea să fie nepoliticos, când Rose stătea lângă el şi era plină de speranţă.

— Eşti foarte amabilă, spuse el.

— Olivia şi Owen o vizitează pe mama la spital, spuse Rose. Am vrut să merg şi eu, dar Daphne nu mi-a dat voie.

— Mă bucur că eşti aici.

— L-am auzit pe domnul Holland?

O femeie blondă intră în cameră. Charles îşi aminti vag de sora ducesei, care se grăbi să i se alăture.

— Ea e Daphne, spuse Rose. E o infirmieră excelentă.

Daphne îl privi cu atenţie.

— Arăţi foarte bine.

Luă un pahar de apă de lângă pat şi i-l duse la buze.

Charles luă câteva guri.

— Mulţumesc.

Cu mişcări scurte şi eficiente, îi verifică bandajul de la umăr, se uită la rană şi dădu din cap aprobator.

— Cum te simţi?

— Nu prea rău, având în vedere tot ce s-a întâmplat.

— O să fii bine, îl asigură, dar va dura ceva ca rana să se vindece. O să fie foarte dureroasă câteva zile, aşa că să ne spui dacă e ceva ce putem face pentru tine.

Ce îşi dorea el erau câteva minute singur cu Rose, dar ştia că nu era cazul să spună asta.

— Mulţumesc.

Daphne o luă în braţe pe Rose. Belle se alătură şi ea îmbrăţişării, apăsându-şi obrazul de al lui Rose.

— Nu e minunat să o avem înapoi acasă, Daph?

— Ba da. Apoi îi spuse lui Rose: Ştiu că ai fost plecată numai o lună, dar totul a fost haotic în timpul ăsta. Şi când ne-am gândit că poate ţi s-a întâmplat ceva rău, am fost devastaţi cu toţii.

— Mai ales fratele tău, interveni Belle. Noaptea trecută a fost prima când a dormit fără probleme, şi sunt sigură că asta s-a întâmplat pentru că te ştia în siguranţă şi sub acoperişul nostru.

Charles fu mişcat de aceasta scenă.

Aici era locul lui Rose. Cu familia ei, înconjurată de oamenii pe care îi iubea şi care o iubeau.

Dar locul ei era şi lângă el.

Cumva, trebuia să găsească o modalitate ca ea să rămână o parte din asta, în timp ce îşi îndeplinea şi visul.

Primul pas era o întâlnire cu ducele.

*

Mai târziu în acea seară, Huntford intră pe uşă şi se opri la capul patului lui Charles, stând în tăcere. Era bine că nu avea febră, altfel Charles l-ar fi confundat pe duce cu un înger al morţii.

— Eşti treaz, observă Huntford.

— Da.

— Belle mi-a spus că vrei să mă vezi.

— Nu am avut ocazia să vă mulţumesc pentru că m-aţi adus aici. Dacă nu aţi fi intervenit, aş fi putrezit în închisoare.

— Aşa e. Dar nici nu ai fi fost împuşcat. Măcar atât puteam să fac, să-ţi ofer un loc unde să îţi revii.

Abordarea lui Huntford era rigidă şi formală. Chiar dacă nu arunca pumni în stânga şi dreapta, Charles simţea că ar fi vrut s-o facă.

Charles se ridică în capul oaselor dorindu-şi să-şi

poată pune pantalonii, jacheta şi ghetele şi să stea de vorbă cu ducele în biroul acestuia. Însă Daphne îi ascunsese hainele, pentru a se asigura că va rămâne în pat.

— Vreau să vă cer scuze, îi spuse Charles lui Huntford, pentru că v-am pus sora în pericol şi pentru cât de mult i-am stricat reputaţia. Aveţi tot dreptul să fiţi furios pe mine.

Ducele îşi încleştă pumnii.

— Sunt două motive pentru care încă mai respiri. În primul rând, mi-ai salvat afurisita de viaţă, şi, în al doilea rând, Rose pare foarte ataşată de tine. Dar dacă ai ceva de spus în apărarea ta, acum e momentul ideal s-o faci.

— O iubesc. Şi ştiu că şi ea mă iubeşte. Ceea ce înseamnă că pentru a o face fericită noi doi trebuie să ajungem la o înţelegere.

Huntford rămase tăcut câteva secunde.

— Te ascult.

— Am de gând să mă căsătoresc cu ea şi vreau binecuvântarea dumneavoastră. Vă jur că o să fac tot ce ţine de mine ca să o protejez şi să îi ofer tot ce are nevoie.

— Pot crede că o s-o protejezi, dar cum ai de gând să îi oferi tot ce are nevoie? Arătă spre camera luxos decorată. Poţi vedea eleganţa cu care e obişnuită.

Inima lui Charles bătu cu putere. Nu pentru că ar fi avut vreo problemă cu ce spunea Huntford, ci pentru că era de acord cu asta. Următoarea parte a conversaţiei avea să fie cea mai dificilă. Şi cea la care va fi smerit.

— Aş vrea să lucrez pentru dumneavoastră.

Ducele îşi încrucişă braţele.

— Ca administrator?

— Da. Am un talent, fac afacerile şi moşiile profitabile. Dacă aveţi o proprietate care pierde bani, daţi-mi ocazia să schimb situaţia. Nimeni nu o să lucreze mai mult decât mine.

Ducele îşi frecă bărbia gânditor, intrigat de idee.

— Există o proprietate mică lângă conacul Huntford. Am cumpărat de curând moşia vecină de la un baron care o lăsase în paragină şi de atunci tot investesc bani în ea. Nu

am avut prea mult timp să mă ocup de ea de când s-a născut Lizzie.

— Pot să mă ocup eu de ea. Până la anul pe timpul ăsta, o să fie o sursă de venit, cu lanuri roditoare şi arendaşi fericiţi.

— Şi o s-o susţii pe sora mea din salariul tău de administrator? Nu prea cred.

Ducele începu să se plimbe pe lângă patul lui Charles.

— Rose mi-a spus că scopul tău e să devii proprietar de teren. Dacă o să fie de acord să se mărite cu tine, v-aş putea da pământul ca dar de nuntă.

Charles scutură din cap.

— Vreau să propun un alt aranjament.

— Te ascult.

— Salariul meu să fie jumătate din profitul pe care îl aduce moşia. Şi să îl pot investi în cumpărarea pământului.

Ducele îl privi sceptic.

— Preferi să cumperi pământul de la mine decât să îl accepţi în dar?

— Da.

— Sper din tot sufletul că te pricepi mai bine la afaceri decât pare acum. Dar ducele îi aruncă o privire plină de respect în timp ce îi întinse mâna. Ne-am înţeles, Holland. Şi dacă Rose o să-ţi accepte cererea, bun venit în familie.

*

— Pregătiţi-vă, anunţă Olivia pe toată lumea care era în camera de oaspeţi în după-amiaza următoare. Vine.

Era vorba despre Lady Bonneville. Vicontesa intră în salon, se opri şi îşi scutură fusta.

— Pleacă, bestie. Certă motanul care i se gudura pe lângă glezne, apoi îi aruncă lui Rose o privire asemănătoare. Ţi-am adus micul prieten din Bath.

Rose sări din scaun, o salută pe vicontesă şi apoi îngenunche ca să-l mângâie pe Ash.

— Pare să vă placă, Lady Bonneville.

— Prostii! Abia ne tolerăm, dar tot stătea pe lângă

trăsura noastră în timp ce o încărcăm. Mi s-a făcut milă de amărât şi m-am hotărât să ţi-l aduc. După numai un minut în trăsură, a început să lase blană pe pernele de catifea, şi am ştiut că voi regreta acest act caritabil.

Se uită la camerista ei, care intrase în încăpere cu taburetul roşu al vicontesei.

— Aici, în faţa focului, Andrey.

Camerista îl aşează în unghiul preferat de Lady Bonneville, în timp ce vicontesa le salută pe Belle, Daphne, pe mama lor, doamna Honeycote, şi pe Olivia. Când se aşează şi îşi propti picioarele, restul femeilor se aşezară şi ele, formând un cerc. Dintr-odată, salonul căpătă ceva din atmosfera formală şi serioasă a unei întâlniri din Parlament. Rose îşi stăpâni un tremur.

— Sunt sigură că ştiţi că aceasta nu e o vizită mondenă, spuse Lady Bonneville. Eu şi Rose avem nişte treburi neterminate de discutat.

Înainte ca Rose să-i poată răspunde, Belle îşi ridică bărbia şi i se adresă vicontesei:

— Rose a trecut prin atâtea în ultimele săptămâni. Dacă aveţi discuţii neplăcute, vă rog să…

— E în regulă, Belle. Rose îi zâmbi recunoscătoare. Nu mai evit problemele neplăcute. Lady Bonneville are dreptate. Îi datorez scuze şi o explicaţie.

Vicontesa răspunse:

— Nu am venit tocmai de al Bath ca să te aud punându-ţi cenuşă în cap, fetiţo. Ai făcut ce-ai făcut, nu ai cum să schimbi asta. Oamenii vorbesc despre scandal. Partea bună e că ţi-ai distrus reputaţia de fată timidă.

— Un beneficiu neaşteptat, încuviinţă Rose. Dar dacă nu aţi venit aici ca să mă certaţi, atunci de ce-aţi venit?

Lady Bonneville zâmbi plină de sine.

— Ca să te ajut să-ţi repari reputaţia şi să-ţi ofer o opţiune.

— Aţi vrea să vă lăsăm singure? întrebă Belle.

— Pe mine nu mă deranjează să am public, spuse vicontesa.

— Nici pe mine. Suntem o familie.

— Slavă Cerului! exclamă Olivia. Dacă m-aţi fi dat afară, ar fi trebuit să-mi lipesc urechea de uşă.

Lady Bonneville îşi aşeză lornionul pe braţul scaunului, pentru a atrage atenţia din nou asupra ei. Ash sări pe taburetul ei şi se ghemui lângă pantofii ei. Vicontesa se uită la motan, dar nu îl izgoni.

— Aşa cum spuneam. După ce ai plecat din Bath şi au început să se împrăştie zvonurile despre evadarea din închisoare, am ştiut că va fi aproape imposibil să-ţi reabilitez numele. Dar nu e totul pierdut. Am tot corespondat cu admiratorul tău, Lord Stanton.

Rose clipi.

— Despre mine?

— Da. E fermecat de tine şi m-a asigurat că, dacă ai fi deschisă unei cereri în căsătorie, va trece cu vederea reputaţia ta pătată şi…

— Va trece cu vederea reputaţia ei pătată?! strigă Olivia. Cine are impresia că e? Regele Angliei?

— Deşi devotamentul faţă de sora ta e de apreciat, să nu uităm faptele. Rose a fost compromisă. Stanton nu crede că e o problemă insurmontabilă, deoarece putem spune că a fost obligată. O victimă a unei răpiri.

— Nu am fost forţată. Şi nu l-aş acuza niciodată fals pe Charles sau pe oricine altcineva, ca să îmi salvez reputaţia.

Belle miji ochii la vicontesă.

— Mai exact ce speră Lordul Stanton să câştige, în afară de o soţie? Noi ştim că Rose este un trofeu, dar el nu mi s-a părut niciodată genul de bărbat care ar fi atras de o femeie blândă şi bună ca ea.

— Ca să spun direct, continuă Lady Bonneville, e atras de zestrea ei. Dar cred că vă scapă din vedere ideea de bază. Rose are acum o opţiune. Dacă vrea să reintre în graţiile înaltei societăţi, există o şansă.

— Apreciez că aţi bătut atâta drum, Lady Bonneville, dar eu o să mă căsătoresc doar cu Charles, spuse Rose.

— Să presupun că te-a cerut? Şi că aţi stabilit o dată?

— Nu încă.

Vorbiseră despre asta înainte să cumpere biletele pentru *Perseverance.* Vasul plecase fără ei.

Iar în toată zarva din ultimele zile, ea şi Charles nu petrecuseră nicio clipă doar ei doi. Când îl privea în ochi, nu vedea decât dragoste. Dar va fi îndeajuns?

— Atunci, îţi sugerez să îţi păstrezi opţiunile deschise pentru moment. Stanton îţi poate oferi demnitate şi un viitor confortabil.

Rose inspiră adânc şi se ridică.

— Nu dau doi bani pe demnitate şi confort. Vreau genul de dragoste care mă lasă fără aer şi îmi umple sufletul de fericire şi speranţă. Vreau pasiune şi un partener care mă provoacă să fiu mai mult decât credeam că pot fi. Îl vreau pe Charles. Şi dacă nu pot să-l am pe el, nu vreau pe nimeni.

Un zâmbet apăru pe faţa vicontesei.

— Foarte bine. O să-l informez pe Lordul Stanton că atenţia lui nu este bine-venită.

— Mulţumesc.

— Ar fi fost varianta sigură.

Lady Bonneville îşi dădu picioarele jos de pe taburet şi se ridică încet.

— Şi se întâmplă să fi fost şi varianta greşită. Dar cred că e important ca noi, femeile, să avem de unde alege, nu crezi?

Rose nu avea încredere în ea să vorbească, aşa că încuviinţă, se duse la vicontesă şi o îmbrăţişă.

Lady Bonneville o ţinu strâns câteva clipe, apoi se retrase.

— Gata cu sentimentalismele pe ziua de azi. Andrey, hai să plecăm până nu începe cineva să cânte balade triste la pian.

Îi aruncă o privire Oliviei.

— Cred că noi două trebuie să ne ocupăm de nişte treburi.

După ce-şi luară rămas-bun, ea şi micul ei anturaj, inclusiv prietenul ei blănos, ieşiră din salon.

*

Afară ningea uşor, însă camera lui Rose era caldă şi confortabilă graţie focului mocnit din şemineu. Toată lumea se retrăsese pentru noapte, iar casa era învăluită în tăcere. Atmosfera era aproape magică. Rose privi cum fulgii se lipeau de geam şi se topeau uşor, apoi se duse în pat, gândindu-se cu nostalgie la Charles, care era pe acelaşi hol cu ea.

Deşi durase ceva, reuşise s-o convingă pe Daphne să îi dea hainele înapoi ziua următoare, ceea ce însemna că va putea merge jos şi vor petrece în sfârşit câteva clipe împreună.

După ce stinse lumânarea, Rose se sui în pat, se băgă sub pătură şi îşi puse capul pe pernă.

Auzi ceva. Ce ciudat!

Îşi băgă apoi mâna sub pernă şi simţi o bucată împăturită de hârtie.

Intrigată, se ridică, aprinse lumânarea şi deschise scrisoarea.

Rose,

Ai aşteptat mult timp să primeşti o scrisoare de la mine şi mă tem că vei fi dezamăgită, deoarece aceasta va fi scurtă.

Faptul că eşti la doar câteva uşi de mine mă înnebuneşte.

Trebuie să te văd, să te ţin în braţe, să te sărut... şi mai multe.

Dacă poţi, vizitează-mă în seara asta.

Charles

Îi scrisese un bilet! Poate nu era poetic, dar era din suflet şi… semăna atât de mult cu el.

Rose îl puse înapoi sub pernă, ştiind că îl va preţui pentru totdeauna, apoi se strecură în camera lui. Nu bătu la

uşă, ci încercă clanţa, văzu că uşa era descuiată şi păşi în vârful picioarelor în încăperea slab luminată.

Charles se dăduse jos din pat şi se plimba, purtând numai o pereche de pantaloni. Şi nimic altceva, cu excepţia bandajului care îi ţinea umărul nemişcat.

Rose închise uşa în spatele ei şi se sprijini de ea.

— Unde ţi-ai găsit pantalonii?

— În banca pianului. Dar abia după ce am căutat prin bibliotecă şi salon.

Charles se apropie de ea şi îşi petrecu un braţ în jurul taliei ei, apropierea lui lăsând-o fără aer.

— Te-ai strecurat afară din cameră?

Rose îşi plimbă mâinile pe spatele lui.

— Mai devreme. Nu mai suportam să port o cămaşă de noapte.

— Îţi venea bine. Şi există anumite avantaje când porţi aşa ceva.

El desfăcu nodul de la cămăşuţa ei.

— Observ.

— Habar n-ai cât de dor mi-a fost de tine, şopti ea.

— Am o vagă idee, mormăi el. Apoi o sărută, un sărut care îi înmuie genunchii şi îi făcu inima să bată cu putere. Charles se dădu în spate, ochii lui fiind atenţi la faţa ei. Sunt atâtea lucruri pe care trebuie să ţi le spun şi nu mai pot aştepta.

— Nu cred că vreo câteva minute vor schimba ceva. Vorbitul poate aştepta.

Cu un zâmbet care o topi, Charles încuie uşa.

— Trebuie să te avertizez. Lucrurile pe care am de gând să ţi le fac vor dura mai mult de câteva minute.

— Dumnezeule, sper asta.

O luă în braţe şi o aşeză uşor pe pat.

— Te iubesc, Rose.

— Şi eu te iubesc.

Ea îşi întinse braţele către el, frustrată de distanţa mică care îi separa. Mereu fusese ceva care să îi despartă. Diferenţa de statut. Provocările lui cu scrisul. Acuzaţiile false. Închisoarea şi împuşcăturile.

Dar acum erau în sfârşit împreună şi toate barierele dispăruseră. Inima ei era uşoară şi plină în acelaşi timp.

Cu un mormăit, Charles se întinse lângă ea şi se sprijini într-un cot.

— O să-mi petrec restul vieţii încercând să te fac fericită.

— Deja m-ai făcut. Îl sărută pe obraz, atentă să evite julitura, după care se uită la bandajul de pe umăr. Nu vreau să fac ceva care te-ar putea răni. Poate ar trebui să aşteptăm.

— Eşti foarte amuzantă, şopti el. Gata cu aşteptatul.

Charles o sărută până când capul i se învârti de dorinţă. Gustul lui o ameţi şi o lăsă fără aer, arzând de nerăbdare. Cum era limitat de rană, Charles trebui să fie creativ. Îşi folosi dinţii ca să îi dea jos cămaşa de noapte şi îi tachină sfârcurile cu limba. Îi mângâie abdomenul cu obrazul, atingându-i pielea cu barba.

Totul mergea foarte bine.

Rose îl ajută să-şi dea jos pantalonii şi oftă când îi văzu corpul gol. Zvelt şi musculos, tare şi neted. Arăta imposibil de chipeş şi foarte masculin.

Charles se întinse pe saltea, rezemându-se de căpătâiul patului.

— Hai aici.

Rose se apropie de el, lipindu-şi faţa de umărul lui şi mângâindu-i braţul cu sânul. Charles o trase la el în poală, iar Rose îl încălecă, cu faţa spre el.

Cu un deget, Charles începu să facă cercuri mici chinuitoare între coapsele ei. Ea îşi lăsă capul pe spate, iar el o sărută pe gât şi pe sâni până când scânci de dorinţă. Când degetele lui găsiră intrarea, Rose gemu de plăcere.

— O, Charles.

Întinse mâna şi începu să îi mângâie membrul, desfătându-se cu gemetele pe care le scotea el când îl atingea.

— Nu cred că mai pot să aştept, spuse el.

Uşurată, îl ghidă înăuntrul ei.

— Nici eu.

Părul ei cădea ca o perdea, creând o lume în care numai ei doi existau. Charles o prinse de şold cu mâna teafără, în timp ce o penetră, mai întâi încet, apoi mai repede, stabilind un ritm care le spori dorinţa până când îi cuprinse aproape în totalitate.

În timp ce pulsaţiile deveneau din ce în ce mai intense şi corpul ei se grăbea către eliberare, Rose ţipă.

— Şşt, nu vrem să trezim pe cineva.

Ea îşi lăsă capul pe spate şi scânci din nou.

— Dar e atât de bine.

— Muşcă-mă de umăr.

Rose clipi, încă ameţită. Dar nu prea avea de ales, pentru că atunci când o copleşea plăcerea, trebuia să se ţină bine şi să se lase purtată către dulcea şi zguduitoarea finalizare.

Punctul culminant al lui Charles veni la scurt timp după al ei, atât de puternic că îi zgudui pe amândoi.

Ea căzu peste el, sătulă şi satisfăcută că reuşiseră să facă dragoste, în ciuda rănii lui.

Se cuibăriră sub pături şi ascultară cum fulgii loveau fereastra, în timp ce respiraţia le revenea la normal. Rose sărută sfioasă urmele de muşcături pe care i le lăsase pe umăr.

— Îmi pare rău pentru asta. Mai aveai un singur umăr bun şi acum…

— Pentru asta nu trebuie să îţi ceri scuze. Îmi place partea ta sălbatică, spuse el cu un zâmbet care o topi.

— Mereu am bănuit că am una, recunoscu ea în timp ce căsca.

— Stai, înainte să adormi, trebuie să-ţi dau ceva.

— Chiar acum?

— Da. Mai există un motiv pentru care am fost să îmi caut hainele.

— Nu am crezut că eşti aşa pudic.

Charles râse.

— Nu prea sunt.

Întinse mâna în sertarul de lângă pat şi scoase o cutie mică.

— Asta era în haina mea în ziua când am fost împuşcat. M-am temut că poate s-a pierdut în râu, dar când mi-am scos hainele din banca pianului, era încă în buzunarul de la piept. E pentru tine.

Rose tresări când luă cutia şi o deschise. Acolo, pe o pernă mică de mătase, era cel mai frumos inel pe care îl văzuse vreodată.

— E minunat!

— Mi-a amintit de tine. Frumos, dar şi etern, elegant şi rezistent. Când mă uit la tine, îmi văd trecutul, prezentul şi viitorul. I-l puse pe deget. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Da.

Nici nu terminase întrebarea când primi răspunsul. Dar nu era ca şi cum nu se gândise la asta.

— O să merg cu tine oriunde, Charles. Vreau să-ţi îndeplineşti visurile şi ştiu c-o s-o faci. De îndată ce te faci bine, putem merge în America, dacă vrei. Atâta vreme cât sunt cu tine, sunt acasă.

— Rose!

O trase mai aproape şi îşi plimbă degetele prin părul ei.

— Sunt impresionat că ai face asta pentru mine, pentru noi, dar asta e casa ta. După ce te-am văzut cu fratele şi cu sora ta, am ştiut că nu pot să te iau de lângă ei. Şi am găsit un mod de a rămâne în Anglia, dacă nu te deranjează să-ţi petreci cea mai mare parte a anului viitor în apropiere de conacul Huntford.

— Să mă deranjeze? Ar fi minunat! Dar cum?

— Am făcut o înţelegere cu fratele tău. Dacă reuşesc să transform moşia într-un loc profitabil, o pot cumpăra de la el.

— E perfect. Dar cum rămâne cu visul tău? Să-ţi construieşti o viaţă în America? Nu te pot lăsa să renunţi la asta.

— Visul meu nu a fost niciodată să părăsesc Anglia, ci să deţin pământ şi să am grijă de o moşie, cu tine. Pentru tine.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Serios?

Charles încuviinţă şi îi mângâie faţa.

— Nu o să duci niciodată lipsă de nimic, îţi promit. Decât poate de invitaţii la bal.

— Dacă aşa o să stea lucrurile, o să mă consider foarte norocoasă. Am şi eu nişte veşti bune pentru tine.

— Refuz să cred că noaptea are cum să devină mai reuşită, şopti el, în timp ce o săruta pe frunte, pe nas şi pe obraji.

— Olivia şi Lady Bonneville au vizitat-o pe Lady Yardley azi, în casa ei din Londra. A fost de acord să renunţe la acuzaţii, dacă Olivia nu o să spună nimănui bârfele pe care le ştie despre ea.

Charles râse.

— Cum e Olivia cu secretele?

— Groaznică. Dar nu contează. Lady Yardley le-a spus deja autorităţilor că s-a înşelat în legătură cu identitatea ta. Eşti în mod oficial un bărbat liber.

— Retrag ce-am spus.

— Care parte?

— Cum că nu are cum să fie seara mai reuşită.

Îşi plimbă mâna pe interiorul coapsei ei, trimiţându-i fiori prin tot corpul.

— O să fie mult, mult mai bună.

Rose se topi, lipindu-şi buzele de gâtul lui.

— Eşti sigur că umărul tău mai rezistă la încă o rundă?

— Pune-mă la încercare.

Rose suspină fericită. Se pare că din când în când, fetele de treabă nu termină ultimele.

Sfârşit